

ภาษาอังกฤษปริทัศน์

คณาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษปริทัศน์

ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำ

หนังสือชุดฐานความรู้อักษรศาสตร์นี้ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดให้มีขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในโอกาสเจริญพระชนมายุ ๖๐ พรรษา เป็นการสนองพระราชดำริในอันที่จะให้ประชาชนมีโอกาสได้ศึกษาหาความรู้ ในศาสตร์ต่าง ๆ เป็นเครื่องประดับสติปัญญาจรโลงชาติบ้านเมืองให้มี วัฒนธรรมความเจริญก้าวหน้าทั้งด้านวัตถุและจิตใจไปพร้อม ๆ กัน.

ต้นแบบของหนังสือชุดนี้คือ หนังสือชุด A Very Short Introduction ของ Oxford University ด้วยเหตุว่า หนังสือชุดนี้เสนอวิชา ความรู้ได้ง่าย แต่เป็นหนังสือวิชาการอย่างเต็มรูป เป็นประโยชน์แก่ ผู้สนใจใคร่รู้ศาสตร์นั้น ๆ เป็นอย่างไร อีกส่วนหนึ่งจะเป็นประโยชน์แก่นิสิตนักศึกษา นักเรียน จะได้เรียนรู้และทราบว่ามีวิชาที่ตรงที่ตนต้องการ ศึกษาหรือไม่ นับเป็นประโยชน์สองสถานอย่างสำคัญ คณะอักษรศาสตร์ จึงเห็นว่าควรจะมีหนังสือเช่นนี้เพื่อคนไทยบ้าง ในคราวเฉลิมฉลองพระชนมายุครบ ๖๐ ปี สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จึงได้ชักชวนกันให้เรียบเรียงวิชาหรือหัวข้อในวิชาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์สองสถานดังกล่าวมาข้างต้น.

ขอขอบคุณคณาจารย์ผู้สละเวลา อุตสาหะพยายามเรียบเรียงความรู้ให้อ่านได้ง่าย แต่ไม่เสียเนื้อหาสาระ และขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ อรุณมานะกุล ผู้รับเป็นบรรณาธิการหลักของหนังสือชุดนี้ สนองพระมหากรุณาสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชูปถัมภ์ภาควิชาอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศาสตร์ทั้งปวง.

คุณและประโยชน์ได้อันจะเกิดมีด้วยหนังสือชุดนี้ ขอพระราชทาน
พระราชวโรกาสถวายเป็นเครื่องเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี สสนองพระราชปณิธานปรารถนาให้
ประชาชนชาวไทยใฝ่รู้ใฝ่ศึกษา เป็นอาภรณ์ประดับสติปัญญาอันประเสริฐ
บังเกิดเป็นคุณแก่บ้านเมืองสืบไป.

ประพนธ์ อัครวิรุฬการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพนธ์ อัครวิรุฬการ)

เมษายน ๒๕๖๐

	อักษรภาวาทน์ให้	เทพรัตน์
เทพ	รัตน์รัตน์นะแท้	ธรรมา
รัตน์	เทพเบญญางค์	ยิ่งล้ำ
รัตน์	เทพจรียา	ยิ่งปราชณู ปวงแฮ
เทพ	รัตน์เรื่องรุ่งค้า	เขตไผท

	อักษรภาวาทน์ให้	เทพรัตน์
อักษร	ร้อยพิจัย	พิจักษ์ถ้วน
อักษร	ศักดิ์สมรรถ	ศาสตร์สมิทธี เมืองแฮ
อักษร	ท้าวหล้าล้วน	หลั่งพระพร โสถถ์เทอญ

พระเทพ อดิวิรุฬหาร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬการ)
รองประธานมูลนิธิมหาจักรีสิรินธรเพื่อคณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำ

ด้วยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักในพระมหากรุณาธิคุณ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จึงมีดำริเฉลิมฉลองวโรกาสที่ ทรงเจริญพระชนมายุครบ 60 พรรษา เมื่อวันที่ 2 เมษายน พุทธศักราช 2558 ด้วยการจัดทำหนังสือชุดความรู้พื้นฐานในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ความรู้ให้แก่ประชาชนทั่วไป

ภาควิชาภาษาอังกฤษตระหนักดีว่า มีประชาชนจำนวนมากสนใจใคร่ศึกษาแขนงวิชาต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษที่มีการเรียนการสอนกันในคณะอักษรศาสตร์ คณาจารย์จึงร่วมกันจัดทำหนังสือรวบรวมความรู้พื้นฐานในแขนงวิชาต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษจำนวน 6 บท โดยอิงจากเนื้อหาที่มีการเรียนการสอนในคณะอักษรศาสตร์ ประกอบด้วย ระบบเสียง ระบบหน่วยคำ โครงสร้าง อรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ การรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนชาวไทย และนานาชาติภาษาอังกฤษโลก

ในการจัดทำหนังสือ “ภาษาอังกฤษปริทัศน์” เล่มนี้ ภาควิชาภาษาอังกฤษใคร่ขอขอบพระคุณมูลนิธิมหาจักรีสิรินธรเพื่อคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กรุณาสนับสนุนเงินทุนเพื่อผลิตผลงานทางวิชาการ ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ที่ช่วยประเมินและให้ความเห็นในการปรับแก้บทความ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปัทมา อัดตนโถ บรรณาธิการ และคณาจารย์ทั้ง 8 ท่านที่กรุณาจัดทำต้นฉบับด้วยความตั้งใจ นอกจากนี้ ขอขอบคุณคุณคุณสุทธามาศ หวังดี เจ้าหน้าที่ของภาควิชา ที่ได้สละเวลาพิมพ์และจัดหน้าด้วยความความใส่ใจยิ่ง

ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “ภาษาอังกฤษปริทัศน์” จะช่วยให้ผู้ที่สนใจภาษาอังกฤษได้รับความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับแขนงวิชาต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษอันจะนำไปสู่การศึกษาในขั้นสูงต่อไป

ภาควิชาภาษาอังกฤษ

7 ตุลาคม 2562

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	i
ระบบเสียงในภาษาอังกฤษ รศนาภรณ์ วีรวรรณ	1
ระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษ สุนิจ สุทัศน์ทวีบูลย์ และ ปรีมา มัลลิกะมาส	16
หน่วยสร้างและโครงสร้างประโยค สมจิต จิระนนทิพร	42
อรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ จิรันธรา ศรีอุทัย	67
การรับภาษา นิภาพร ตั้งต่อฤทธิ และ ญัฐมา พงศ์ไพโรจน์	79
นานาชาติภาษาอังกฤษโลก นิรดา จิตรกร	106
บรรณานุกรม	139

บทนำ

ปัทมา อัดโน

ที่คณะอักษรศาสตร์ ผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ว่าในแขนงใดมักได้รับคำถามจากบุคคลทั่วไปอยู่เนือง ๆ ว่า “ภาษาอังกฤษที่คณะอักษรศาสตร์เขาเรียนอะไรกัน” บ้างก็เข้าใจว่าหากอยากจะเก่งภาษาอังกฤษต้องเรียนคณะอักษรศาสตร์ ความเข้าใจเช่นนี้นับว่ามีส่วนถูกต้องอยู่บ้างแต่ไม่ทั้งหมด การจัดทำหนังสือ*ภาษาอังกฤษปริทัศน์*เล่มนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะเผยแพร่ และ “ตอบ” คำถามข้างต้นได้ชัดเจนขึ้น

แขนงต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษที่จัดเป็นความรู้พื้นฐานเริ่มจากการศึกษา สัทศาสตร์ และระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่ง รัตนภรณ์ วีรวรรณ แนะนำการใช้ตัวสัทอักษรที่ใช้อายเสียงของหน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระ ตลอดจนความแตกต่างของหน่วยเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทยอันมักทำให้การออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยแปลกแปร่งอยู่บ่อย ๆ นอกจากนี้ ในบทนี้ยังชี้ให้เห็นถึงหลุมพรางอันเกิดจากตัวสะกดและเสียงอ่านที่ไม่ตรงไปตรงมา เมื่อจะถอดเสียงอ่าน ผู้เรียนจำต้องระวังเรื่องคำพ้องรูป คำพ้องเสียง และคำที่มีตัวอักษรที่ไม่ออกเสียง (silent letters) สิ่งหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง คือ การใช้สัทอักษรซึ่งสัทอักษรจะต้องแทนเสียงเพียงเสียงเดียว การฝึกและเข้าใจการใช้สัทอักษรแต่ละตัว แม้จะต้องฟังคำอ่านในพจนานุกรม ก็จะทำให้อ่านคำได้ไม่ผิดพลาด

ในตอนที่ 2 ของหนังสือ*ภาษาอังกฤษปริทัศน์* นี้ สุนิจ สุตตันทวีบูลย์ และ ปรีมา มัลลิกะมาส เสนอการศึกษาแขนงวิชาภาษาอังกฤษขยายขึ้นจากสัทศาสตร์ คือ ขยับจากหน่วยเสียงไปยังหน่วยคำและโครงสร้างของคำ การรู้ความหมายของหน่วยคำต่าง ๆ ช่วยให้การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นไปได้ง่ายขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำ อีกทั้งการผูกโยงกับประเภทของคำ ทำให้ผู้เรียนสังเกตได้ว่า คำที่มีวิภัติปัจจัยใดเป็นคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ฯลฯ และเมื่อนำมาเข้าประโยคจะใช้ได้ถูกต้องตามประเภทคำ (part

of speech/word class) เป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศระลึกอยู่เสมอว่า การเรียนภาษาอังกฤษมิใช่เน้นเพียงการออกเสียงได้ชัดหรือพูดสื่อสารได้ แต่ต้องใช้คำต่าง ๆ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ด้วย

สมจิต จิระนนทิพร แนะนำองค์ประกอบพื้นฐานของประโยค นอกเหนือไปจากการมีเพียง ประธาน กริยา กรรม คือ อธิบายถึงการใช้คำกริยาประเภทที่ตามด้วยกรรม 2 ตัว คำกริยาที่ตามด้วย คุณศัพท์ คำกริยาที่ทำหน้าที่เป็น linking verb ในลักษณะและความหมายใกล้เคียง verb to be นอกจากนี้ส่วนประกอบหนึ่งของประโยคยังมีนามวลี คุณศัพท์วลี กริยวิเศษณ์วลี ซึ่งแม้ว่าไม่สามารถปรากฏลำพัง แต่เมื่อพิจารณาหน้าที่แล้ว อาจปรากฏในส่วนประธานหรือส่วนขยายในประโยคได้ และทำให้ประโยคมีลักษณะซับซ้อนขึ้น

ในเรื่องความหมายของคำทั้งนอกและในบริบท จิรันธรา ศรีอุทัย อธิบายว่าเมื่อเรารู้ความหมายของคำแท้จริงแล้วเราอาจไปใช้ที่สิ่งต่าง ๆ ในโลก รวมทั้งจินตภาพที่คำนั้น ๆ ทำให้เกิดขึ้นในใจผู้พูดและผู้ฟัง วรรณศาสตร์ศึกษาประโยคต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงบริบทอันเป็นแนวคิดสำคัญในวิชาปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งศึกษาการตีความถ้อยคำในบริบทตามเจตนาผู้พูด โดยมีทั้งบริบทเชิงภาษาศาสตร์ และเชิงสถานการณ์ วรรณศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ จึงมุ่งให้ผู้เรียนพิจารณาความหมายของคำ ประโยค และถ้อยคำได้ลึกซึ้งกว่าสิ่งที่มีในพจนานุกรม

การรับภาษาที่หนึ่ง (First language acquisition) นิภาพร ตั้งต่อฤทธิ และ ณัฐมา พงศ์ไพโรจน์ ชี้ให้เห็นว่าต่างจากการรับภาษาที่สอง คือ ความสามารถทางภาษาของเด็กมีมาโดยกำเนิด และมีปัจจัยภายนอกมากระตุ้นการพัฒนาภาษา การรับภาษาที่สองอาจเกิดควบคู่กับการรับภาษาที่หนึ่งหรือในบางรายอาจเกิดภายหลังก็ได้ ผู้เรียนภาษาที่สองมักใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว เมื่อได้เริ่มเรียนตั้งแต่อายุน้อย หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ได้ใช้ภาษานั้นอยู่เป็นประจำ แต่ในปัจจุบัน ซึ่งมีเทคโนโลยีและการติดต่อสื่อสารที่ง่ายดายขึ้น ทำให้การรับภาษาที่สองทำได้ดีขึ้น ในกรณีผู้เรียนชาวไทย

ปัญหาการรับภาษาอังกฤษมีตั้งแต่ระดับหน่วยเสียง ระดับหน่วยคำและระดับไวยากรณ์ ซึ่งพบการแทรกแซงจากภาษาแม่อย่างมากเนื่องจากสองภาษานี้มีระบบและองค์ประกอบต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

ในบทสุดท้ายของหนังสือ*ภาษาอังกฤษปริทัศน์* เล่มนี้ นิรดา จิตรกร กล่าวถึงภาษาอังกฤษที่ใช้กันในส่วนต่าง ๆ ของโลกโดยเล่าถึงความเป็นมาของภาษาอังกฤษ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์ที่ทำให้ภาษาอังกฤษแพร่หลาย ในบทนี้แบ่งภาษาอังกฤษออกตามกลุ่มประเทศ คือ กลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง (เช่น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา แคนาดา) เป็นภาษาที่สอง (เช่น อินเดีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์) และเป็นภาษาต่างประเทศ (เช่น จีน ญี่ปุ่น ไทย) แต่แต่ละประเทศใช้ภาษาอังกฤษในลักษณะต่าง ๆ กัน อัตลักษณ์และทัศนคติของประชาชนในแต่ละประเทศทำให้ภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมมากน้อยต่างกัน ในบางประเทศภาษาอังกฤษเป็นสัญลักษณ์ของความทันสมัย ขณะที่บางประเทศการมีภาษาอังกฤษใช้จะทำให้ภาษาพื้นเมืองด้อยความสำคัญและอาจสูญหายไปมากที่สุด นำแปลกที่ภาษาที่มีผู้ใช้จำนวนมากอย่างภาษาจีน ไม่ได้ได้รับความนิยมเท่าภาษาอังกฤษ กลุ่มประเทศสหภาพยุโรปก็ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแม้ว่าในการประชุมสำคัญ ๆ จะใช้ภาษาฝรั่งเศสก็ตาม ลักษณะของภาษาอังกฤษในส่วนต่าง ๆ ของโลก จึงเป็นประเด็นที่น่าศึกษาและน่าติดตามอยู่เสมอ

งานเขียนทั้งหมดใน*ภาษาอังกฤษปริทัศน์* เล่มนี้ นับเป็นการแจกแจงแขนงย่อยของภาษาอังกฤษ เปรียบเสมือนจิ๊กซอว์ชิ้นเล็ก ๆ ซึ่งเมื่อนำมาต่อกันจะได้ภาพใหญ่อันสมบูรณ์ของการเรียนภาษาอังกฤษที่มีใช้เพียงศึกษาทักษะอ่าน พูด ฟัง เขียน หากแต่จะทำให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักภาษาอังกฤษในมิติที่ต่างออกไป

ระบบเสียงในภาษาอังกฤษ

รศนาภรณ์ วีรวรรณ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร มีองค์ประกอบหลัก 3 อย่าง ได้แก่ ไวยากรณ์ คำศัพท์และการออกเสียง ถ้าคนเราสื่อสารกันผ่านทางตัวอักษรเท่านั้น เพียงรู้หลักไวยากรณ์และคำศัพท์ก็อาจจะเพียงพอแล้ว แต่หากเราต้องการที่จะเข้าใจภาษาพูดด้วย เราก็จำเป็นต้องเรียนรู้ทั้งไวยากรณ์ คำศัพท์และการออกเสียง ดังนั้นในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากการศึกษาไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษแล้วเราจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการออกเสียงที่ถูกต้องด้วยเช่นเดียวกัน

สัทอักษรคืออะไรและทำไมเราจึงจำเป็นต้องใช้สัทอักษร

ในภาษาอังกฤษ ตัวอักษรและการออกเสียงนั้นมีความแตกต่างกันมาก ตัวอักษรตัวหนึ่งนั้น สามารถจะออกเสียงได้หลายเสียง เช่น ตัวอักษร **a** ซึ่งเป็นอักษรตัวแรกในพยัญชนะภาษาอังกฤษ ออกเสียงได้หลายเสียงเช่น เสียง /eɪ/ ในคำว่า sane เสียง /ɛ/ ในคำว่า many /æ/ ในคำว่า pan /ɔ:/ ในคำว่า water และ /ɪ/ ในคำว่า village นอกจากนั้น เสียงหนึ่งเสียงในภาษาอังกฤษ อาจจะสะกดได้หลายแบบ เช่น เสียง /i:/ สะกดด้วยตัวอักษรดังต่อไปนี้

e	:	me	/mi:/
ee	:	see	/si:/
ea	:	sea	/si:/
eo	:	people	/pi:pəl/

ดังนั้นจึงได้มีการคิดค้นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงขึ้นมาเพื่อให้ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงเรียกว่า สัทอักษร ลักษณะที่สำคัญของสัทอักษร คือ สัทอักษรตัวหนึ่งจะใช้แทนเสียงเพียงเสียงเดียวเท่านั้น เช่น สัทอักษร /ɑ:/ จะแทนเสียง **อ** ได้

เพียงเสียงเดียวเท่านั้น ในขณะที่ตัวอักษร a ในภาษาอังกฤษ สามารถจะออกเสียงได้หลายเสียงดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

เราใช้สัทอักษรในการบันทึกเสียง สัทอักษรบางตัวก็เขียนแบบเดียวกับตัวอักษรในภาษาอังกฤษเช่น /p/ /b/ /t/ /d/ /f/ แต่สัทอักษรบางตัวก็คิดค้นขึ้นมาใหม่ เช่น /ʃ/ /ŋ/ เป็นต้น สัทอักษรทุกตัวจะเขียนอยู่ใน / / หรือ slanting lines เพื่อแสดงว่าเรากำลังพูดถึง เสียง ไม่ใช่ ตัวอักษร สัทอักษรที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ ดัดแปลงจากระบบสัทอักษรใน A Pronouncing Dictionary of American English โดย จอห์น เอส เคนยอน และ โทมัส เอ นีต ซึ่งใช้สัทอักษรของสมาคมสัทศาสตร์นานาชาติ (The International Phonetic Association) ที่ได้ประดิษฐ์สัทอักษรนานาชาติ (The International Phonetic Alphabet) หรือที่เรียกย่อ ๆ ว่า IPA ขึ้น

ตารางต่อไปนี้ เป็นสัทอักษรที่ใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือเล่ม และใช้ระบบการออกเสียงของ American English

ตารางสัทอักษร (การออกเสียงแบบอเมริกัน)

เสียงพยัญชนะ

ตัวอย่างคำ	สัทอักษรที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้
1. <u>p</u> an	/p/
2. <u>b</u> ee	/b/
3. <u>t</u> ime	/t/
4. <u>d</u> og	/d/
5. <u>c</u> ut	/k/
6. <u>g</u> et	/g/
7. <u>f</u> ine	/f/

ตัวอย่างคำ

สัทอักษรที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้

8. <u>y</u> ine	/v/
9. <u>th</u> eme	/θ/
10. <u>th</u> at	/ð/
11. <u>s</u> ea	/s/
12. <u>z</u> ebra	/z/
13. <u>sh</u> irt	/ʃ/
14. <u>vi</u> sion	/ʒ/
15. <u>ch</u> at	/tʃ/
16. <u>jam</u>	/dʒ/
17. <u>r</u> eal	/r/
18. <u>l</u> ead	/l/
19. <u>m</u> at	/m/
20. <u>n</u> et	/n/
21. <u>son</u> g	/ŋ/
22. <u>y</u> es	/j/
23. <u>w</u> in	/w/
24. <u>h</u> im	/h/

เสียงสระเดี่ยวและสระผสม

ตัวอย่างคำ

สัทอักษรที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้

1. <u>see</u>	/i:/
2. <u>city</u>	/i/
3. <u>kid</u>	/ɪ/

ตัวอย่างคำ

สัทอักษรที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้

4. game	/eɪ/
5. pet	/ɛ/
6. sand	/æ/
7. but	/ʌ/ (ลงเสียงหนัก)
8. ago	/ə/ (ไม่ลงเสียงหนัก)
9. search	/ɜ:r/ (ลงเสียงหนัก)
10. better	/ɔ:r/ (ไม่ลงเสียงหนัก)
11. hot, car	/ɑ:/
12. cool	/u:/
13. influence	/u/ (ไม่ลงเสียงหนัก อยู่กลาง คำและอยู่ในพยางค์เปิด)
14. could	/ʊ/
15. so	/oʊ/
16. sort	/ɔ:/
17. why	/aɪ/
18. round	/aʊ/
19. coin	/ɔɪ/

ความแตกต่างระหว่างเสียงพยัญชนะกับเสียงสระ

1. เสียงสระทุกเสียงเป็นเสียงโฆาะ (เสียงก้อง) ขณะที่เสียงพยัญชนะบางตัวเป็นเสียงโฆาะ และบางตัวเป็นเสียงอโฆาะ (เสียงไม่ก้อง) เสียงโฆาะ หมายถึง เสียงที่เกิดขึ้นเมื่อเส้นเสียง (vocal cords) สั่น ขณะที่เสียงอโฆาะ หมายถึง เสียงที่เกิดขึ้นเมื่อเส้นเสียง (vocal cords) ไม่สั่น

2. เวลาออกเสียงสระทุกตัว ลมจะออกทางปาก ขณะที่เวลาออกเสียงพยัญชนะส่วนใหญ่ ลมจะออกทางปาก แต่จะมีพยัญชนะบางตัว คือ /m/ /n/ /ŋ/ ที่ลมจะออกทางจมูก

3. เสียงสระทุกเสียงเป็นเสียงที่ไม่ได้ถูกกักหรือเสียดสีที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในปาก แต่เป็นเสียงที่เกิดโดยลมผ่านออกมาได้อย่างสะดวก ขณะที่เสียงพยัญชนะเป็นเสียงที่เกิดจากการกักหรือเสียดสีที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในปาก

เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย

นักเรียนไทยที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษหรือคนไทยโดยทั่วไปมักจะประสบปัญหาอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือจะไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงได้ ทั้งนี้เนื่องจากเสียงภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทย ทำให้เราไม่คุ้นเคยและไม่สามารถจะออกเสียงดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง หรือบางครั้งใช้เสียงใกล้เคียงที่มีในภาษาไทยแทน

ตัวอย่างของเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย

1. เสียง **th** ซึ่งที่จริงแล้วมี 2 เสียงด้วยกันคือเสียง /θ/ ซึ่งเป็นเสียงอโฆาะ (เสียงไม่ก้อง) และเสียง /ð/ ซึ่งเป็นเสียงโฆาะ (เสียงก้อง) ทั้งสองเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย

เวลาที่เราจะออกเสียง **th** ดังกล่าว เราจะต้องให้ปลายลิ้นอยู่ระหว่างฟันล่างกับฟันบน หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือต้องแลบลิ้นออกมานิดหนึ่ง ถ้าออกเสียง /θ/

ซึ่งเป็นเสียงอโฆษะก็จะมีเพียงเสียงลมลอดออกมาระหว่างฟันล่างและฟันบน แต่ถ้าจะต้องออกเสียง /ð/ ซึ่งเป็นเสียงโฆษะก็จะมีเสียงออกมาด้วยแทนที่จะมีแต่ลมออกมาเท่านั้น

นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษและคนไทยโดยทั่วไปออกเสียง *th* ไม่ได้ เพราะทั้งสองเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทยของเรา ดังนั้นเวลาที่จะต้องออกเสียง *th* เรามักจะแทนเสียง *th* นี้ด้วยเสียง /d/ หรือ /t/ เช่นคำว่า *the* ซึ่งปกติแล้วจะต้องออกเสียงว่า /ðə/ คนไทยส่วนใหญ่จะออกเสียงว่า /də/ นั่นคือ แทนที่จะให้ปลายลิ้นอยู่ระหว่างฟันล่างกับฟันบน กลับใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือกเหมือนเวลาออกเสียง /d/ หรือ ด เด็ก ซึ่งคนไทยเราค่อนข้างมากกว่า นอกจากคำว่า *the* ยังมีคำว่า *thesis* /θi:sɪs/ ซึ่งเสียง *th* ในคำนี้เป็นเสียงอโฆษะ แต่ในการออกเสียงก็ต้องให้ปลายลิ้นอยู่ระหว่างฟันล่างและฟันบนเช่นเดียวกัน คนไทยส่วนใหญ่จะออกเสียงคำนี้ว่า /ti:sɪs/ เพราะจะออกเสียง /t/ แทนที่จะออกเสียง /θ/ ในการออกเสียง /t/ ซึ่งตรงกับเสียง ท ทหาร ในภาษาไทย เราจะคุ้นเคยกันมากกว่าเพราะเรามีเสียง ท ทหาร ในภาษาไทยนั่นเอง

ดังนั้นเวลาที่เราจะออกเสียง *th* ไม่ว่าจะ เป็นเสียง /θ/ หรือ /ð/ เราต้องเตือนตัวเองอยู่เสมอโดยให้ปลายลิ้นอยู่ระหว่างฟันล่างและฟันบน มิฉะนั้นแล้วจะกลายเป็นเสียง /t/ หรือ /d/ ซึ่งจะทำให้ความหมายของคำที่เราต้องการจะพูดออกไปนั้นเปลี่ยนแปลงไปได้

เสียง *th* ทั้งสองเสียงนี้ ทั้ง /θ/ และ /ð/ เรียกว่าเสียง interdental ซึ่งแปลว่าเสียงที่เกิดระหว่างฟัน (inter แปลว่าระหว่างและ dental แปลว่าฟัน)

2. เสียง /v/ เป็นเสียงโฆษะ เวลาที่ออกเสียงนี้เราจะต้องใช้ฟันบนแตะริมฝีปากล่างและทำให้เสียงก้อง เสียงดังกล่าวนี้ไม่มีในภาษาไทย ดังนั้นเวลาที่คนไทยส่วนใหญ่จะออกเสียง /v/ จึงมักแทนเสียง /v/ ด้วยเสียง /w/ เช่น คำว่า *van* /væn/ เรามักจะออกว่า /wæn/ เพราะเราจะคุ้นเคยกับ /w/ มากกว่าเพราะเสียง /w/ นั้น

เหมือนกับเสียง ว แหวน เวลาที่ออกเสียง /w/ นั้น เพียงแต่ห่อริมฝีปากก็เป็นเสียง /w/ แล้ว

เสียง /f/ นั้น เหมือนกับเสียง ฟ ฟัน เป็นเสียงอโฆษะ แม้ว่าเวลาออกเสียงเราใช้ฟันบนแตะริมฝีปากกลางเช่นเดียวกันแต่ก็ต่างจากเสียง /v/ เนื่องจากเสียง /f/ นั้น เป็นเสียงอโฆษะขณะที่เสียง /v/ เป็นเสียงโฆษะ ดังนั้นคำว่า love ต้องออกเสียงว่า /lʌv/ มิใช่ /lʌf/ เช่นเดียวกับคำว่า five ต้องออกว่า /faɪv/ มิใช่ /faɪf/

3. เสียง /z/ เวลาที่ออกเสียง /z/ เราจะใช้ปลายลิ้นแตะเบาๆ ที่ปุ่มเหงือก และทำให้เสียงก้อง เสียง /z/ เป็นเสียงโฆษะซึ่งต่างจากเสียง /s/ หรือ ส เสือ ที่เป็นเสียงอโฆษะ ในภาษาไทยเรามีเสียง /s/ หรือ เสียง ส เสือ แต่ไม่มีเสียง /z/ ซึ่งเป็นเสียงโฆษะ ดังนั้นคนไทยจึงประสบปัญหาเวลาที่เจอออกเสียงคำว่า zoo หรือ zebra เพราะเรามักจะแทนเสียง /z/ ด้วย /s/ เสมอ

4. เสียง /ʃ/ และ /ʒ/ เวลาที่ออกเสียง /ʃ/ ปลายลิ้นเกือบจะแตะปุ่มเหงือก และส่วนกลางของลิ้นแตะบริเวณส่วนหน้าของเพดานแข็ง เสียง /ʃ/ เป็นเสียงอโฆษะ เสียงดังกล่าวเหมือนกับเวลาที่เราส่งเสียง ชู ชู เมื่อจะบอกให้คนอื่นหยุดพูด เสียง /ʃ/ นี้ไม่มีในภาษาไทย แม้จะดูคล้ายกับเสียง ช ช้าง แต่ก็ไม่ใช่เสียง ช ช้าง ตัวอย่างคำที่มีเสียง /ʃ/ คือคำว่า shoes shy shame ซึ่งโดยมากมักจะใช้ตัวอักษร sh นอกจากเสียง /ʃ/ แล้วอีกเสียงหนึ่งซึ่งมีฐานที่เกิดเหมือนกันกับ /ʃ/ แต่ต่างกันที่ความก้องของเสียงก็คือเสียง /ʒ/ ซึ่งเป็นเสียงโฆษะ เสียง /ʒ/ นี้ก็ไม่มีในภาษาไทยเช่นเดียวกัน ตัวอย่างคำที่มีเสียง /ʒ/ คือคำว่า vision decision beige เราอาจจะพูดศัพท์ว่า วิชั่น แต่จริงแล้วคำนี้ออกเสียงว่า /vɪʒən/ เสียง /ʒ/ เป็นเสียงโฆษะ และเวลาที่ออกเสียงนี้ ปลายลิ้นเกือบจะแตะปุ่มเหงือก จึงไม่ใช่เสียง ช ช้าง แต่อย่างใด

5. เสียง /tʃ/ และ /dʒ/ เวลาที่ออกเสียง /tʃ/ จะมีสองขั้นตอน ในตอนแรก ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกเหมือนกับที่เราออกเสียง /t/ จากนั้นลมก็จะค่อย ๆ ปลอ่ยออกมาผ่านช่องแคบ ๆ ในปาก /tʃ/ เป็นเสียงอโฆษะ เสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย แม้จะ

คล้ายเสียง ช ช้าง แต่ก็เป็นคนละเสียงกัน อีกเสียงหนึ่งซึ่งคู่กับ /tʃ/ เพียงแต่เป็นเสียง โฆชะ คือ เสียง /dʒ/ ซึ่งไม่มีในภาษาไทยเช่นเดียวกัน

ตัวอย่างคำที่มีเสียง /tʃ/ คือ child church choice future culture cello ส่วนมากเสียง /tʃ/ จะใช้ตัวอักษร ch แต่ก็มีหลายคำที่ใช้ตัวอักษร t โดยเฉพาะ คำลงท้ายด้วย -ture ตัวอักษร t นั้นจะออกเสียง /tʃ/ เรามักจะคิดคำว่า future ออกเสียงว่า ฟิวเจอร์ หรือ culture ออกเสียงว่า คัลเจอร์ แต่ที่จริงแล้ว future ออกเสียงว่า /fju:tʃər/ และ culture ออกเสียงว่า /kʌltʃər/ เสียง /tʃ/ มีใช้เสียงเดียวกับ จ จาน แต่อย่างใด

ตัวอย่างคำที่มีเสียง /dʒ/ คือ gin giant just joy soldier procedure ส่วนมากเสียง /dʒ/ จะใช้ตัวอักษร g และ j แต่ก็มีหลายคำที่ใช้ตัวอักษร d คนไทย โดยทั่วไปมักคิดว่า soldier อ่านว่า โซลเยอร์ แต่ที่จริงแล้ว soldier อ่านว่า /souldʒər/ และ procedure อ่านว่า /prəsi:dʒər/ มีใช้ โพรซีเยอร์ ตัวอักษร d ในทั้งสองคำนี้ ออกเสียงเป็น /dʒ/ มีใช้ ย ยักษ์

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ เสียง /dʒ/ นี้ ต่างจากเสียง จ จาน ในภาษาไทยของเรา แม้คำว่า joy จะเขียนในภาษาไทยว่า จอย แต่เวลาที่ออกเสียงคำว่า joy จะต้องออกเสียงว่า /dʒɔɪ/ คือใช้เสียง โฆชะ

6. เสียง /g/ เวลาที่ออกเสียง /g/ ลิ้นส่วนหลังจะแตะเพดานอ่อน /g/ เป็นเสียง โฆชะ ซึ่งต่างจาก /k/ ซึ่งเป็นเสียง อโฆชะ ในภาษาไทยมีเสียง /k/ ซึ่งออกเสียงเหมือน ค ควาย แต่ไม่มีเสียง /g/ เรามักจะเข้าใจว่าเสียง /g/ นั่นก็คือเสียง ก ไก่ แต่จริงๆ แล้วมีใช้เลย จริง ๆ แล้วเสียง ก ไก่ นั่น คือเสียง /k/ เวลาที่ตามหลังเสียง /s/ เช่นคำว่า sky skin scan (สกาย สกิน สแกน) ซึ่งต่างจากเสียง /g/ ในคำว่า girl guy giggle เป็นต้น

เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย มิได้มีแต่เสียงที่ไม่มีในภาษาไทยเท่านั้น แต่ยังหมายถึงเสียงที่ถึงแม้จะมีภาษาไทย แต่ก็มีได้ใช้เป็นตัวสะกดหรือมิได้เกิดทำยคำ เสียงเหล่านี้ได้แก่ /s/ /l/ และ /f/ (เสียง เอส แอล และเอฟ)

- สำหรับเสียง /s/ เวลาที่เราออกเสียงดังกล่าว ปลายลิ้นจะแตะเบา ๆ ที่ปุ่มเหงือก ลมจะผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างปลายลิ้นกับฟันหน้า ริมฝีปากจะแยกออกจากกันเพียงเล็กน้อย ในภาษาอังกฤษเสียง /s/ เกิดที่ต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ เช่น sing /s/ basket /s/ bus /s/ แต่ในภาษาไทย เสียง ส เสือ ที่ออกเสียงคล้ายกับเสียง /s/ นั้น ไม่ปรากฏทำยคำ ดังนั้นคนไทยส่วนใหญ่จะมีปัญหาเวลาที่ออกเสียง /s/ ท้ายคำ เช่น เวลาจะออกเสียงคำว่า bus มักจะออกเป็น /bat/ แทนที่จะออกว่า /bas/ เพราะไม่ชินกับการออกเสียง /s/ ที่อยู่ท้ายคำหรือ /s/ ที่เป็นตัวสะกด นอกจากคำว่า bus ที่มักจะออกเสียงเป็น /bat/ แล้ว คำว่า Facebook ที่ปกติแล้วต้องออกเสียงว่า /feɪsbʊk/ - เฟสบู้ค คนไทยมักจะออกเสียงคำนี้ว่า /fertbuk/ - เฟทบูค

ความแตกต่างระหว่างเสียง /s/ และ /t/ ก็คือเสียง /s/ จัดว่าเป็นเสียงเสียดแทรก (เสียง fricative) กล่าวคือ ลมจะผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างปลายลิ้นกับฟันหน้า ขณะที่เมื่อเราออกเสียง /t/ ปลายลิ้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก หลังจากนั้นลมก็จะปล่อยออกมาอย่างรวดเร็ว เสียง /t/ จัดว่าเป็นเสียงกักหรือเสียงระเบิด (เสียง stop หรือ plosive)

- สำหรับเสียง /l/ หรือเสียง ล ลิงในภาษาไทย เวลาที่ออกเสียงดังกล่าว ปลายลิ้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก และลมจะผ่านออกมาบริเวณข้างลิ้นทั้งสองข้าง เราจึงเรียกเสียง /l/ นี้ว่าเสียงข้างลิ้น หรือ lateral sound เสียง /l/ ในภาษาอังกฤษเกิดต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ เช่น like /l/ belong /l/ school /l/ แต่ในภาษาไทยเสียง ล ลิง หรือ เสียง /l/ นั้นไม่ปรากฏทำยคำ ดังนั้นคนไทยมักจะมีปัญหาเวลาออกเสียง /l/ ท้ายคำ เช่น เวลาออกเสียงคำว่า ball มักจะออกเป็น /bo:n/ - บอน แทนที่จะเป็น /bo:l/ - บอล เพราะไม่ชินกับการออกเสียง /l/ เป็นตัวสะกดนั่นเอง นอกจากคำว่า ball

แล้ว อีกตัวอย่างหนึ่งคือคำว่า central ที่ปกติแล้วจะต้องออกเสียงว่า /sentrəl/ - เซ็นทรัล แต่คนไทยมักจะออกเสียงคำนี้ว่า /sentrən/ - เซ็นทรัน

ความแตกต่างระหว่างเสียง /l/ และ /n/ ก็คือเสียง /l/ จัดว่าเป็นเสียงข้างสั้น กล่าวคือ ลมจะผ่านออกทางปลายลิ้นทั้งสองข้าง ขณะที่เมื่อเราออกเสียง /n/ ปลายลิ้นจะแตะที่ปุ่มเหงือก หลังจากนั้นลมจะออกมาทางจมูก เราจึงเรียกเสียง /n/ ว่า เสียงนาสิก หรือ เสียง nasal

- สำหรับเสียง /f/ หรือ ฟ ฟัน ในภาษาไทย เวลาที่เราออกเสียงดังกล่าวฟันบนจะแตะที่ริมฝีปากล่าง ลมจะผ่านช่องแคบๆ ระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน เสียง /f/ ในภาษาอังกฤษเกิดที่ต้นคำ กลางคำและท้ายคำ เช่น fun /f/ coffee /f/ thief /f/ แต่ในภาษาไทยเสียง /f/ หรือ ฟ ฟัน นั้นไม่ปรากฏท้ายคำ ดังนั้นคนไทยมักจะมีปัญหาเวลาออกเสียง /f/ ท้ายคำ เช่น เวลาออกเสียงคำว่า safe มักจะออกเสียงเป็น /seɪp/ - เซพ แทนจะออกเสียงว่า /seɪf/ - เซฟ เพราะไม่คุ้นเคยกับการออกเสียง /f/ ที่อยู่ท้ายคำ นอกจากคำว่า safe แล้ว อีกตัวอย่างหนึ่งคือ คำว่า beef ที่ปกติแล้วจะต้องออกเสียงว่า /bi:f/ - บีฟ แต่คนไทยมักจะออกเสียงคำนี้ว่า /bi:p/ - บีพ

ความแตกต่างระหว่างเสียง /f/ และ /p/ ก็คือ เวลาที่ออกเสียง /f/ ริมฝีปากล่างจะแตะที่ฟันบน ลมจะผ่านออกมาระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน /f/ จัดว่าเป็นเสียงเสียดแทรก ขณะที่ในการออกเสียง /p/ ริมฝีปากล่างจะแตะริมฝีปากบน ลมจะถูกกักก่อนจะปล่อยออกมาอย่างรวดเร็ว /p/ จัดว่าเป็นเสียงกักหรือเสียงระเบิด

นอกจากเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในภาษาไทยยังมีคำยืม (loanword) จากภาษาอังกฤษ ซึ่งเมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยคำยืมเหล่านั้นจะออกเสียงต่างจากในภาษาอังกฤษทั้งเสียงสระและพยัญชนะ ดังนั้นเราควรระมัดระวังเวลาออกเสียงคำยืมเหล่านี้ในบริบทภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า group เวลาที่นำมาใช้ในภาษาไทย เราจะอ่านว่ากรู๊ป โดยเสียงสระที่ใช้จะเป็นเสียงสระอุ /u/ แต่ในภาษาอังกฤษ คำว่า group นี้จะอ่านว่า /gru:p/ -กรูพ

นอกจากคำว่า group แล้ว คำว่า soup ก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ในภาษาไทยเราจะอ่านว่า ซุป แต่จริงๆ แล้วคำนี้ในภาษาอังกฤษจะออกเสียงว่า /su:p/ - ซูป

ตัวอย่างของคำยืมเหล่านี้ ยังมีอีกมาก เช่นคำต่อไปนี้

fruit ในภาษาอังกฤษเสียงสระเป็นเสียง /u:/ - อู แต่พอนำมาใช้ในภาษาไทยเราจะออกเสียง /u/ - อู

flute ในภาษาอังกฤษจะใช้สระ /u:/ - อู แต่ในภาษาไทยออกเสียงเป็น /u/ - อู

sofa ในภาษาอังกฤษลงเสียงหนักพยางค์แรกและพยางค์ที่สองจะใช้สระ /ə/ - เออะ แต่ในภาษาไทยสระในพยางค์ที่สองออกเสียงเป็น /a:/ - โสฟา

jam ในภาษาอังกฤษจะใช้เสียงพยัญชนะ /dʒ/ - เจอะ ซึ่งจะอ่านคำนี้ว่า /dʒæm/ - แจม แต่ในภาษาไทย เราจะออกเสียงว่า /jæm/ - แจม

van ในภาษาอังกฤษเราอ่านคำนี้ว่า /væn/ แต่พอกลายมาเป็นคำยืมในภาษาไทยเราจะออกเสียงว่า /wæn/

football ในภาษาอังกฤษ เราอ่านคำนี้ว่า /futbɔ:l/ - ฟุตบอล แต่ในภาษาไทยเราอ่านว่า /futbɔ:n/ - ฟุต - บ็อน

hotel ในภาษาอังกฤษ คำนี้อ่านว่า /hɔutel/ - โฮเท็ล แต่ในภาษาไทยเราอ่านว่า /hɔuten/ - โฮ-เต็น

thesis ในภาษาอังกฤษ เราอ่านคำนี้ว่า /θi:sis/ - ธีสิส แต่ในภาษาไทยเราอ่านว่า /ti:sis/ - ทีสิส

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งสำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษหรือสำหรับผู้เรียนชาติอื่นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ก็คือ ในภาษาอังกฤษมี silent letters หรือ ตัวอักษรที่ไม่อ่านออกเสียงแม้จะปรากฏอยู่ในคำก็ตาม silent letters ดังกล่าวนี้สร้างปัญหาให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เพราะผู้เรียนจะไม่ทราบว่าเป็นจริง ๆ แล้วไม่ต้องออกเสียงตัวอักษรนั้น ๆ

ตัวอย่าง silent letters หรือตัวอักษรที่ไม่ต้องออกเสียงเวลาที่ปรากฏอยู่ในคำต่าง ๆ ได้แก่

b : debt climb tomb comb

ในคำทั้ง 4 คำข้างต้น มีตัวอักษร b ปรากฏอยู่ แต่เวลาออกเสียงจะไม่ออกเสียง /b/ ดังนั้นในคำว่า debt จะออกเสียงว่า /det/ - เด็ท climb /klaɪm/ - ไคลม์ tomb /tu:m/ - ทูม comb /koum/ - โคม

c : muscle science scissors

ทั้งสามคำข้างต้น มีตัวอักษร c ปรากฏอยู่ แต่เวลาเราออกเสียง จะไม่ออกเสียงตัวอักษร c ดังนั้น คำว่า muscle ออกเสียงว่า /masəl/ - มัสเซล science /saɪəns/ - ซายเอนิส scissors /sɪzərz/ - ซิสเซอร์ส

d : handsome Wednesday

ทั้งสองคำข้างต้น มีตัวอักษร d ปรากฏอยู่ แต่เวลาออกเสียง จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้น คำว่า handsome ออกเสียงว่า /hænsəm/ - แฮนเซิม Wednesday /wenzdi/ หรือ /wenzdei/ - เว็นซดี หรือเว็นซเด

g : gnaw gnat

ทั้งสองคำข้างต้น มีตัวอักษร g แต่เวลาออกเสียงจะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า gnaw ออกเสียงว่า /no:/ - นอ gnat /næt/ - แน็ท

h : honor honest

ทั้งสองคำข้างต้น มีตัวอักษร h แต่เวลาออกเสียงจะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า honor ออกเสียงว่า /a:nər/ - อานเนอร์ honest /a:nɪst/ - อานนิสท

k : knee know knife

ทั้งสามคำข้างต้น มีตัวอักษร k ปรากฏอยู่แต่เวลาออกเสียง จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า knee ออกเสียงว่า /ni:/ - นี know /nou/ - โน knife /naɪf/ - ไนฟ

l : talk could salmon

ทั้งสามคำข้างต้น มีตัวอักษร l ปรากฏอยู่ แต่เวลาออกเสียงคำเหล่านี้ จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้น คำว่า talk ออกเสียงว่า /tɔ:k/ - ทอค could /kud/ - คุด salmon /sæmən/ - แซมเมน

n : autumn hymn condemn

ทั้งสามคำข้างต้นมีตัวอักษร n ปรากฏอยู่แต่เวลาออกเสียงคำเหล่านี้ จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า autumn ออกเสียงว่า /ɔ:təm/ - ออเทิม hymn /hɪm/ - ฮิม condemn /kəndem/ - เคนเด็ม

p : receipt psychic cupboard

ทั้งสามคำข้างต้น มีตัวอักษร p ปรากฏอยู่แต่เวลาออกเสียงคำเหล่านี้จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า receipt ออกเสียงว่า /ri:si:t/ - ริชีท psychic /saɪkɪk/ - ไซคิค cupboard /kʌbɔ:d/ - คับเบอร์ด

s : island aisle Illinois

ทั้งสามคำข้างต้นมีตัวอักษร s ปรากฏอยู่แต่เวลาออกเสียงคำเหล่านี้จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า island ออกเสียงว่า /aɪlənd/ - อายเลินด aisle /aɪl/ - อาย-ล Illinois /ɪlənoɪ/ - อิลเลอะนอย

t : listen fasten Christmas

ทั้งสามคำข้างต้นมีตัวอักษร t ปรากฏอยู่แต่เวลาออกเสียงคำเหล่านี้จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า listen ออกเสียงว่า /lɪsən/ - ลิสเซน fasten /fæsn/ - แฟสเซน Christmas /krɪsməs/ - คริสเมิส

w : answer sword write

ทั้งสามคำข้างต้นมีตัวอักษร w ปรากฏอยู่ แต่เวลาออกเสียงคำเหล่านี้จะไม่ออกเสียงตัวอักษรดังกล่าว ดังนั้นคำว่า answer ออกเสียงว่า /ænsər/ - แอนเซอร์ sword /sɔ:rd/ ซอร์ด write /raɪt/- ไรท

นอกจาก silent letters หรือตัวอักษรที่ไม่อ่านออกเสียงเวลาปรากฏอยู่ในคำแล้ว ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษประสบอยู่เสมออีกคือ ภาษาอังกฤษมีคำพ้องเสียงหรือ homophones และคำพ้องรูป หรือ homographs

คำพ้องเสียง หรือ homophones หมายถึง คำที่ออกเสียงเหมือนกัน แม้ว่าจะสะกดต่างกันโดยสิ้นเชิง เช่นคำว่า suite และ sweet จัดว่าเป็นคำพ้องเสียง เนื่องจากทั้งสองคำอ่านออกเสียงเหมือนกันทุกประการ นั่นคือ ทั้งสองคำอ่านว่า /swi:t/ - สวิต อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ คำว่า eight และ ate ถึงแม้จะสะกดต่างกัน แต่ทั้งคู่จัดว่าเป็นคำพ้องเสียง เพราะทั้งสองคำอ่านออกเสียงเหมือนกัน ดังนั้นเวลาที่เราจะถอดเสียงโดยใช้ตัวอักษร เราจะต้องใช้ตัวอักษรตัวเดียวกัน นั่นคือ /ert/ และอ่านออกเสียงเหมือนกันว่า เอท

คำพ้องรูป หรือ homographs หมายถึง คำที่สะกดเหมือนกันแต่ออกเสียงต่างกันโดยสิ้นเชิง หากดูแต่เพียงรูปที่ปรากฏอาจจะคิดไปว่าทั้งสองคำอ่านออกเสียงเหมือนกัน หรือเป็นคำเดียวกัน แต่จริง ๆ แล้วกลับเป็นสองคำที่มีความหมายต่างกัน เช่น คำว่า desert ที่เป็นคำนาม และคำว่า desert ที่เป็นคำกริยา แม้ว่าทั้งสองคำจะสะกดเหมือนกัน แต่ออกเสียงต่างกันและมีความหมายต่างกัน เพราะเป็นคนละคำกัน กล่าวคือ desert ที่เป็นคำนามลงเสียงหนักพยางค์แรกจะออกเสียงว่า /dézərt/ แปลว่าทะเลทราย ขณะที่ desert ที่เป็นคำกริยาจะออกเสียงว่า /dɪzɜ:rt/ ลงเสียงหนักพยางค์ที่สอง และคำนี้แปลว่า ละทิ้ง อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ คำว่า present ที่เป็นคำนาม และ present ที่เป็นคำกริยา ทั้งสองคำมีความหมายต่างกัน และออกเสียงต่างกันโดยสิ้นเชิง present เป็นคำนาม อ่านว่า /prézent/ เพรเซ-จีน แปลว่า ของขวัญ ขณะที่ present ที่เป็นคำกริยา อ่านว่า /prɪzént/ ปริ-เซินท แปลว่า นำเสนอ

ดังนั้น เวลาที่เราจะถอดเสียงคำต่าง ๆ โดยใช้ตัวอักษร หรือเวลาอ่านออกเสียง คำต่าง ๆ จะต้องระวังเป็นพิเศษหากพบคำพ้องเสียงหรือคำพ้องรูป สำหรับคำพ้องเสียง นั้น ถึงแม้จะสะกดต่างกันและเป็นคำที่มีความหมายต่างกัน แต่เราจะออกเสียงเหมือนกัน และใช้ตัวอักษรแทนเสียงเหมือนกัน ส่วนคำพ้องรูปนั้น ถึงแม้จะสะกดเหมือนกัน แต่จัดว่าเป็นคนละคำกัน มีความหมายต่างกันและออกเสียงต่างกัน จึงต้องใช้ตัวอักษร ต่างกันเวลาที่ถอดเสียง

เห็นได้ชัดว่า สิ่งที่จะช่วยให้เราออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ก็คือ ตัวอักษรนั่นเอง เพราะตัวอักษรตัวหนึ่ง จะใช้แทนเสียงได้เพียงเสียงเดียวเท่านั้น ดังนั้นการเรียนรู้ตัวอักษร นั้นมีประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะจะทำให้เราสามารถออกเสียงคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ไม่ ตกหลุมพรางของตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในคำ เพราะตัวอักษรตัวหนึ่งนั้น อาจจะถูกออกเสียงได้ หลายเสียง ต่างจากตัวอักษรที่แทนเสียงได้เพียงเสียงเดียว

ระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษ

สุนิจ สุตันทวิบูลย์ และ ปรีมา มัลลิกะมาส

หน่วยคำและโครงสร้างของคำ

Morphology คือ การศึกษาหน่วยคำและโครงสร้างของคำในภาษา เหตุที่ต้องมีการศึกษาเรื่องนี้เนื่องจากคำถือเป็นหน่วยพื้นฐานที่สำคัญชนิดหนึ่งของภาษาต่าง ๆ ในขณะที่คำส่วนหนึ่งในภาษาอาจเป็นคำซึ่งมีหน่วยทางความหมายที่เล็กที่สุดหน่วยเดียว (เรียกว่า morph หรือ หน่วยคำ) และไม่สามารถแบ่งย่อยได้อีกโดยไม่ขึ้นกับจำนวนพยางค์ในคำ เช่นคำภาษาอังกฤษต่อไปนี้ man, table และ umbrella ซึ่งทุกคำมีหนึ่งหน่วยคำแต่มีหนึ่ง สองและสามพยางค์ตามลำดับ แต่ก็มีคำจำนวนไม่น้อยที่ประกอบด้วยหลายหน่วยคำเช่น actor เกิดจาก “act” + “-or” หรือ cats เกิดจาก “cat” + “-s” เป็นต้น และหน่วยคำเหล่านี้อาจเกิดร่วมกับหน่วยคำอื่น ๆ ได้อีกหลากหลาย เช่น “act” เกิดร่วมกับ “re-” ได้คำกริยา “react” หรือ “-or” เกิดร่วมกับ “instruct” ได้คำนาม “instructor” ดังนั้นการที่เรารู้จักความหมายของหน่วยคำต่าง ๆ จะช่วยในการเรียนรู้เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่ต้องท่องจำความหมายหรือเปิดพจนานุกรมหาความหมายของคำทุกคำโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่ไม่คุ้นเคย เพราะเมื่อทราบความหมายของหน่วยคำที่เป็นองค์ประกอบของคำเหล่านี้ ก็จะพอเดาได้ว่าคำศัพท์นั้นมีความหมายอย่างไร

ประเภทของหน่วยคำในภาษาอังกฤษ

หน่วยคำในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้เป็นประเภทย่อยต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งเกณฑ์แรกที่ใช้คือหน่วยคำนั้นสามารถปรากฏได้โดยอิสระหรือไม่ ตามเกณฑ์นี้ หน่วยคำในภาษาอังกฤษจะแบ่งย่อยเป็น 1) หน่วยคำอิสระ (free morpheme) ซึ่งปรากฏตามลำพังได้ เช่น tall, banana, reason และ 2) หน่วยคำไม่อิสระ (bound

morpheme) ซึ่งปรากฏตามลำพังไม่ได้ ต้องเกิดร่วมกับหน่วยคำอื่น ๆ อย่างน้อย 1 หน่วย เช่น “-er” ปรากฏร่วมกับ “teach” ในคำว่า teacher “-s” ปรากฏร่วมกับ “boy” ในคำว่า “boys” ทั้ง “-er” และ “-s” เป็นหน่วยคำไม่อิสระ

สำหรับเกณฑ์ที่สองคือตำแหน่งที่หน่วยคำปรากฏในคำ ตามเกณฑ์นี้หน่วยคำในภาษาอังกฤษจะแบ่งย่อยเป็น 1) หน่วยคำเติมหน้า (prefix) เช่น “un-” ในคำว่า unlike 2) หน่วยคำฐาน (base) ซึ่งเป็นหน่วยที่แสดงความหมายหลักของคำ หน่วยคำฐานจะเป็นหน่วยคำอิสระหรือหน่วยคำไม่อิสระก็ได้ เช่น “help” ในคำว่า unhelpful เป็นหน่วยคำอิสระหรือ interrupt “rupt” เป็นหน่วยคำไม่อิสระ และ 3) หน่วยคำเติมท้าย (suffix) เช่น “-ure” ในคำว่า pressure

คำหนึ่งคำในภาษาอังกฤษอาจมีแต่หน่วยคำฐานเพียงคำเดียว เช่น “press” “act” และ “prove” แต่คำจำนวนมากมักประกอบด้วย หน่วยคำฐานซึ่งเกิดร่วมกับหน่วยคำเติมหน้า หรือหน่วยคำเติมท้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น “impress” มาจาก “im-” + “press” และ “active” มาจาก “act” + “-ive” หรือประกอบด้วยหน่วยคำฐานซึ่งเกิดร่วมกับทั้งหน่วยคำเติมหน้าและหน่วยคำเติมท้าย เช่น “impressive” ประกอบด้วย “im-” + “press” + “-ive” ในบางกรณี พบว่าคำอาจประกอบด้วยหน่วยคำฐานเพียงหนึ่งหน่วยแต่มีหน่วยคำเติมท้ายได้หลายหน่วยก็ได้ เช่น activity คำนี้มีหน่วยคำฐานคือ “act” เติมด้วยหน่วยคำเติมท้าย “-ive” ได้คำว่า “active” จากนั้นจึงเติม “-ity” เพื่อให้ได้คำว่า “activity” ตามลำดับ โดยจะเห็นได้ว่าหน่วยคำฐานยังคงเป็น “act” ไม่เปลี่ยนแปลง

สิ่งสำคัญที่ควรทราบเกี่ยวกับหน่วยคำฐานและหน่วยคำเติมหน้ารวมทั้งหน่วยคำเติมท้ายคือ หน้าที่ของหน่วยคำเหล่านี้ หน่วยคำฐานมีหน้าที่สื่อความหมายหลักของคำ เช่น telephone, microphone ความหมายหลักของสองคำนี้อยู่ที่หน่วยคำฐาน “phone” ซึ่งแปลว่าเสียง สำหรับหน่วยคำเติมหน้า นอกจากจะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปแล้ว (เช่น act → react) หน่วยคำเติมหน้าบางคำยังทำให้ชนิดของคำ

เปลี่ยนไปด้วยเช่น danger เป็นคำนาม เมื่อเติม “en-” ไว้ข้างหน้า จะได้คำว่า “endanger” ซึ่งกลายเป็นคำกริยา เป็นต้น ส่วนหน้าที่หลักของหน่วยคำเติมท้าย คือ ทำให้ชนิดของคำเปลี่ยนไป จากคำนามเป็นคำกริยา เช่น class (n.) → classify (v.) คำกริยาเปลี่ยนเป็นคำนาม เช่น fail (v.) → failure (n.) หรือคำนามกลายเป็นคำคุณศัพท์ เช่น friend (n.) → friendly (adj.) เป็นต้น นอกจากนี้ หน่วยคำเติมท้าย ยังมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ เช่น พจน์ของคำนาม กาลของคำกริยา เช่น boy เป็นคำนามเอกพจน์ เติม “-s” ได้เป็น boys ซึ่งเป็นคำนามพหูพจน์ และ walk เป็นคำกริยาในรูปปัจจุบันกาล เมื่อเติม “-ed” กลายเป็น “walked” เป็นคำกริยาในรูปอดีตกาล เป็นต้น การเติมหน่วยคำเติมท้ายชนิดที่ทำให้ชนิดของคำเปลี่ยนและชนิดที่มีหน้าที่ในการให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ของคำจะกล่าวถึงโดยละเอียดในหัวข้อ 3 และ 4 ต่อไป

นอกจากเรื่องหน้าที่ของหน่วยคำแล้ว สิ่งสำคัญที่ควรรู้จักประการหนึ่งคือ หน่วยคำบางหน่วยอาจมีรูปที่ปรากฏได้หลายรูปรวมทั้งอาจอ่านออกเสียงแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับบริบททางเสียงที่เกิดอยู่ติดกัน รูปที่ปรากฏได้หลายรูปนี้เรียกว่าอัญรูป (allomorph) หรือรูปแปร (variant form) ของหน่วยคำ ซึ่งแบ่งได้เป็นสองประเภทย่อยคือ

1) รูปแปรของหน่วยคำที่มีรูปต่างกันและออกเสียงต่างกัน เช่น หน่วยคำเติมหน้า {con-} ซึ่งแปลว่า ร่วมกัน จะปรากฏในรูปต่าง ๆ เช่น “con-”, “com-”, “col” และ “cor-” เมื่อเติมหน้าหน่วยคำฐานต่าง ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะที่ต่างกัน ดังนี้

รูป “con-” จะปรากฏหน้าหน่วยคำฐานที่ขึ้นต้นด้วยเสียงที่เกิดที่ปุ่มเหงือก (alveolar sounds)

เสียง /n/	เช่น connect, connote
เสียง /t/	เช่น contact, contain
เสียง /d/	เช่น condense, conduct
เสียง /s/	เช่น conceive, conceal

รูป “com-” จะปรากฏหน้าหน่วยคำฐาน (ที่เป็นหน่วยคำอิสระหรือไม่ก็ได้) ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงที่เกิดที่ริมฝีปาก (bilabial sounds)

เสียง /m/ เช่น command, commerce

เสียง /b/ เช่น combat, combine

เสียง /p/ เช่น compare, compose

รูป “col-” จะปรากฏหน้าหน่วยคำฐาน (ที่เป็นหน่วยคำอิสระหรือไม่ก็ได้) ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง /l/ เช่น collect, collide

รูป “cor-” จะปรากฏหน้าหน่วยคำฐาน (ที่เป็นหน่วยคำอิสระหรือไม่ก็ได้) ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง /r/ เช่น correct, corrupt

2) รูปแปรของหน่วยคำที่มีรูปเหมือนกันแต่ออกเสียงต่างกัน เช่น {-ed} หน่วยคำเติมท้ายกริยาเพื่อแสดงอดีตกาลช่องที่สองและช่องที่สาม กฎการออกเสียงรูปแปรของ {-ed} มีดังนี้

2.1 “-ed” ออกเสียงเป็น /t/ เมื่อปรากฏหลังเสียงพยัญชนะไม่ก้อง ยกเว้นเสียง /t/ เช่น talked /tɔ:kt/, washed /wɔ:ʃt/, stopped /stɔ:pt/ เป็นต้น

2.2 “-ed” ออกเสียงเป็น /d/ เมื่อปรากฏหลังเสียงก้อง ยกเว้นเสียง /d/ เช่น stayed /steɪd/, proved /pru:vd/, called /kɔ:ld/ เป็นต้น

2.3 “-ed” ออกเสียงเป็น /ɪd/ เมื่อปรากฏหลังเสียง /t/ และ /d/ เช่น wanted /wɔ:ntɪd/, loaded /ləʊdɪd/ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม กฎดังกล่าวข้างต้นไม่ใช้กับ {-ed} ที่เป็นหน่วยเติมท้ายของคำคุณศัพท์ เช่น naked, rugged ซึ่งในกรณีเช่นนี้ {-ed} ออกเสียงว่า /ɪd/ เสมอ

หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนชนิดของคำ

หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนชนิดของคำ (derivational suffix) คือ หน่วยคำที่เมื่อเติมเข้าไปท้ายคำแล้วมักทำให้คำกลายเป็นคำชนิดใหม่ ยกเว้น -ship ในคำว่า friendship, -dom ในคำว่า kingdom, -hood ในคำว่า fatherhood เป็นต้น คำเติมท้ายเหล่านี้ไม่เปลี่ยนชนิดของคำ คำที่มีการเติมหน่วยคำเติมท้ายส่วนใหญ่แล้ว ความหมายหลักยังคงเดิมหรือเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ยกเว้นหน่วยคำเติมท้ายบางคำ เช่น -less, -ful ที่ทำให้ความหมายหลักของคำเปลี่ยนไป หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนชนิดของคำแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1) หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำกริยาเป็นคำนาม เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำกริยา	คำนาม
-ance	perform	performance
	ignore	ignorance
	govern	governance
-ence	refer	reference
	depend	dependence
	differ	difference
-ment	commit	commitment
	entertain	entertainment
	ship	shipment
-ation	fix	fixation
	Imagine	imagination
	plant	plantation
-ion	instruct	instruction
	persuade	persuasion
	edit	edition

-al	rehearse	rehearsal
	deny	denial
	dismiss	dismissal
-ery	eat	eatery
	cook	cookery
	bake	bakery
-ing	shop	shopping
	walk	walking
	swim	swimming
-age	leak	leakage
	pass	passage
	break	breakage

2) หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำคุณศัพท์เป็นคำนาม เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำคุณศัพท์	คำนาม
-ity	real	reality
	national	nationality
	mature	maturity
-ery	green	greenery
	brave	bravery
-cy	intimate	intimacy
	consistent	consistency
	urgent	urgency
-ce	excellent	excellence
	intelligent	intelligence
	elegant	elegance

-dom	free	freedom
	wise	wisdom
	bore	boredom
-hood	lively	liveliness
	likely	likelihood
-th	warm	warmth
	wide	width
	long	length
-ty	royal	royalty
	loyal	loyalty
	sovereign	sovereignty

3) หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำกริยาเป็นคำคุณศัพท์ เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำกริยา	คำคุณศัพท์
-ive	comprehend	comprehensive
	relate	relative
	persuade	persuasive
-able	read	readable
	understand	understandable
	love	loveable
-ible	convert	convertible
	reverse	reversible
	force	forcible
-ent	differ	different
	depend	dependent
	repel	repellent

-some	tire	tiresome
	quarrel	quarrelsome
	bother	bothersome

4) หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำนามเป็นคำคุณศัพท์ เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำนาม	คำคุณศัพท์
-y	silk	silky
	milk	milky
	silver	silvery
-ate	affection	affectionate
	passion	passionate
	college	collegiate
-al	instrument	instrumental
	region	regional
	nation	national
-en	gold	golden
	silk	silken
	lead	leaden
-ial	ceremony	ceremonial
	resident	residential
	commerce	commercial
-ous	courage	courageous
	vigor	vigorous
	moment	momentous

-ful	joy	joyful
	help	helpful
	meaning	meaningful
-less	child	childless
	home	homeless
	penny	penniless
-ly	friend	friendly
	home	homely
	time	timely
-ar	pole	polar
	module	modular
	line	linear
-like	child	childlike
	life	lifelike
	war	warlike
-some	burden	burdensome
	fear	fearsome
	trouble	troublesome
-ic	rhythm	rhythmic
	organ	organic
	cosmos	cosmic
-ish	sheep	sheepish
	girl	girlish
	book	bookish

5. หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำคุณศัพท์เป็นคำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์จำนวนมากในภาษาอังกฤษเกิดจากการเติมหน่วยคำเติมท้าย -ly ไว้ท้ายคำคุณศัพท์ เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำคุณศัพท์	คำวิเศษณ์
-ly	careful	carefully
	usual	usually
	intelligent	intelligently
	gentle	gently
	elegant	elegantly
	slow	slowly
	angry	angrily
	vicious	viciously
	honest	honestly
	frank	frankly
	significant	significantly
	foolish	foolishly

6. หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำนามเป็นคำคุณศัพท์ มีความหมายว่าไปในทิศทางนั้น ๆ ได้แก่

หน่วยคำเติมท้าย	คำนาม	คำวิเศษณ์
-ward(s)	back	backward(s)
	home	homeward(s)
	sea	seaward(s)
-wise	clock	clockwise
	length	lengthwise
	width	widthwise

7. หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำนามเป็นคำกริยา เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำนาม	คำกริยา
-ize	standard	standardize
	summary	summarize
	energy	energize
-ify	glory	glorify
	fort	fortify
-en	length	lengthen
	strength	strengthen
	light	lighten
-ate	vaccine	vaccinate
	liquid	liquidate

8. หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำคุณศัพท์เป็นคำกริยา เช่น

หน่วยคำเติมท้าย	คำคุณศัพท์	คำกริยา
-ize	national	nationalize
	general	generalize
	private	privatize
-ify	intense	intensify
	pure	purify
	ample	amplify
-en	bright	brighten
	dark	darken
	weak	weaken

-ate	valid	validate
	active	activate
	regular	regulate

หน่วยคำเติมท้ายชนิดให้ข้อมูลทางไวยากรณ์

หน่วยคำเติมท้ายชนิดให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ (inflectional suffix) คือ หน่วยคำที่เมื่อเติมข้างท้ายคำแล้วไม่เปลี่ยนชนิดของคำแต่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ของคำนั้นตามบริบทที่คำนั้นปรากฏอยู่ มี 4 ประเภท คือ หน่วยคำเติมท้ายที่ใช้กับคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์

1) หน่วยคำเติมท้ายที่ใช้กับคำนาม มี 2 ชนิด

1.1 หน่วยคำรูปพหูพจน์ (plural morpheme) เติมท้ายคำนามเอกพจน์ (จำนวน 1) เพื่อให้เป็นพหูพจน์ (จำนวนมากกว่า 1) มีรูปปกติและไม่ปกติ

1.1.1 หน่วยคำรูปพหูพจน์รูปปกติ คำนามในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เมื่อเป็นพหูพจน์จะเติม -s หรือ -es เช่น boys, newspapers, motorcycles, flowers, Indians, bushes, watches, bosses, tomatoes เป็นต้น

1.1.2 หน่วยคำรูปพหูพจน์รูปไม่ปกติ คำนามบางคำในภาษาอังกฤษเมื่อเป็นพหูพจน์เกิดจากการเติมหน่วยคำเติมท้ายรูปไม่ปกติ ได้แก่

หน่วยคำรูปพหูพจน์	ตัวอย่าง
-en	child > children ox > oxen
-us > -i	syllabus > syllabi cactus > cacti stimulus > stimuli alumnus > alumni

-on, -um > -a	phenomenon > phenomena criterion > criteria memorandum > memoranda medium > media
-a > -ae	antenna > antennae formula > formulae
-is > -es	thesis > theses analysis > analyses diagnosis > diagnoses
x > c + -es	appendix > appendices matrix > matrices

นอกจากนี้ ยังมีคำนามพหูพจน์บางคำเกิดจากการเปลี่ยนรูปสระด้วย เช่น tooth → teeth; man → men; woman → women; mouse → mice เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันคำนามบางคำก็มีการใช้รูปพหูพจน์ทั้งที่เกิดจากการเติมหน่วยคำเติมท้ายรูปไม่ปกติและปกติ เช่น

รูปเอกพจน์	รูปพหูพจน์
medium	media/ mediums
curriculum	curricula/ curriculums
syllabus	syllabi/ syllabuses
appendix	appendices/ appendixes

1.2 หน่วยคำเติมท้ายแสดงความเป็นเจ้าของ มี 2 รูป ดังนี้

1.2.1 -s ใช้เติมท้ายคำนามเอกพจน์ที่เป็นเจ้าของของคำนามที่ตามมา

เช่น

his teacher's notebook

สมุดโน้ตของคุณครูเขา

the woman's handbag	กระเป๋าสานของผู้หญิง
Thailand's reputation	ชื่อเสียงของประเทศไทย

-s ยังใช้เติมท้ายเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของของคำนามพหูพจน์ที่ไม่ได้ลงท้ายด้วย -s หรือ -es เช่น

women's health	สุขภาพของสตรี
men's fashion	แฟชั่นของบุรุษ

1.2.2 - ใช้เติมท้ายคำนามรูปพหูพจน์ที่ลงท้ายด้วย -s หรือ -es เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น

companies' policies	นโยบายของบริษัท
the Joneses' house	บ้านของครอบครัวโจนส์
students' grades	เกรดของนิสิต

2) หน่วยคำเติมท้ายที่ใช้กับคำกริยา เพื่อบอกกาลของคำกริยานั้น ๆ ได้แก่

2.1 รูปกริยากาลปัจจุบัน (present simple form) ใช้รูปกริยาช่องที่ 1 สำหรับประธานบุรุษที่ 1 เอกพจน์และพหูพจน์ (I, We) ประธานบุรุษที่ 2 เอกพจน์และพหูพจน์ (You, You) และประธานบุรุษที่ 3 พหูพจน์ (They) ยกเว้นประธานบุรุษที่ 3 เอกพจน์ทั้ง 3 คำคือ He, She และ It ต้องเติมปัจจัยเติมท้าย -s หรือ -es หลังรูปกริยาช่องที่ 1 เมื่อเป็นกาลปัจจุบัน เช่น

- I read newspapers every day.
- We play tennis almost every week.
- You often go to that shopping mall.
- He drives to work.
- She watches TV every night.
- It rains cats and dogs.
- They always pay the rent on time.

2.2 รูปกริยากาลอดีต (past simple form) ประธานทุกตัวใช้รูปกริยาช่องที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการเติมปัจจัยเติมท้าย -ed หลังรูปกริยาช่องที่ 1 เช่น

- We played tennis together last week.
- She watched the movie twice.
- It rained heavily last night.

2.3 รูปกริยาการกระทำที่กำลังเกิดขึ้น (present participle form) เติมปัจจัยเติมท้าย -ing หลังรูปกริยาช่องที่หนึ่ง และใช้ร่วมกับ verb to be (is, am, are, was, were) เพื่อแสดงว่าการกระทำนั้น ๆ กำลังดำเนินอยู่ เช่น

- I am talking to you now.
- They are bargaining seriously.
- She was cooking when I called her yesterday.

2.4 รูปกริยาช่องที่ 3 (past participle form) แสดงการกระทำที่เกิดขึ้นแล้ว กริยาทุกตัวที่รูปกาลอดีตเกิดจากการเติม -ed หลังรูปกริยาช่องที่ 1 จะมีรูปกริยาช่องที่ 2 และ 3 รูปเดียวกัน เช่น

รูปกริยาช่องที่ 1	รูปกริยาช่องที่ 2	รูปกริยาช่องที่ 3
watch	watched	watched
play	played	played
rain	rained	rained
join	joined	joined
vote	voted	voted
meditate	meditated	meditated
bargain	bargained	bargained

กริยารูป past participle นี้โดยปกติใช้กับ verb to have (has, have, had) เมื่อการกระทำนั้น ๆ เกิดในอดีตและดำเนินจนเสร็จสิ้นไปแล้ว เช่น

- She has meditated for more than an hour.
- They had already started the game before it rained.

อย่างไรก็ดี ยังมีคำกริยาในภาษาอังกฤษอีกจำนวนหนึ่งที่รูปกริยาช่องที่ 2 และ 3 ไม่ได้เกิดจากการเติม -ed ตามที่กล่าวมานี้ แต่เปลี่ยนรูปไปเลยหรือใช้รูปเดียวกันทั้ง 3 ช่อง ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะต้องจำเพื่อให้สามารถใช้รูปกริยาที่ถูกต้องได้ เช่น

รูปกริยาช่องที่ 1	รูปกริยาช่องที่ 2	รูปกริยาช่องที่ 3
go	went	gone
run	ran	run
eat	ate	eaten
write	wrote	written
bring	brought	brought
think	thought	thought
ring	rang	rung
lay	laid	laid
lie	lay	lain
bet	bet	bet
cost	cost	cost
spread	spread	spread

2.5 หน่วยคำเติมท้ายที่ใช้กับคำคุณศัพท์ เพื่อแสดงการเปรียบเทียบ มี 2 รูป คือการเปรียบเทียบชั้นกว่า (comparative form) ใช้รูป -er และการเปรียบเทียบชั้นสูงสุด (superlative form) ใช้รูป -est เติมท้ายคำคุณศัพท์ เช่น

คำคุณศัพท์	รูปชั้นกว่า	รูปชั้นสูงสุด
cool	cooler	coolest
great	greater	greatest
slow	slower	slowest

warm	warmer	warmest
long	longer	longest
common	commoner	commonest

คำคุณศัพท์ที่ลงท้ายด้วย e อยู่แล้วเมื่อเป็นขั้นกว่าและขั้นสูงสุดไม่ต้องเติม e ซ้ำ เช่น

คำคุณศัพท์	รูปขั้นกว่า	รูปขั้นสูงสุด
remote	remoter	remotest
pale	paler	palest
wide	wider	widest
large	larger	largest
brave	braver	bravest

คำคุณศัพท์ที่ลงท้ายด้วย y ให้เปลี่ยน y เป็น i แล้วจึงเติม -er หรือ -est เช่น

คำคุณศัพท์	รูปขั้นกว่า	รูปขั้นสูงสุด
pretty	prettier	prettiest
breezy	breezier	breeziest
ugly	uglier	ugliest
lively	livelier	liveliest
happy	happier	happiest

สำหรับคำคุณศัพท์ที่มีมากกว่า 2 พยางค์ ในการเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุดไม่ได้เติม -er หรือ -est ที่ท้ายคำ แต่ใช้ร่วมกับ more หรือ less ในการเปรียบเทียบขั้นกว่า และ most หรือ least ในการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด เช่น

คำคุณศัพท์	เปรียบเทียบชั้นกว่า	เปรียบเทียบชั้นสูงสุด
beautiful	more/less beautiful	most/least beautiful
trustworthy	more/less trustworthy	most/least trustworthy
extraordinary	more/less extraordinary	most/least extraordinary

นอกจากนี้ยังมีคำคุณศัพท์บางคำที่เปลี่ยนรูปไปเลยเมื่อเปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นสูงสุด เช่น

คำคุณศัพท์	รูปชั้นกว่า	รูปชั้นสูงสุด
good	better	best
bad	worse	worst
little	less	least
much	more	most

2.6 หน่วยคำเติมท้ายที่ใช้กับคำวิเศษณ์ เพื่อแสดงการเปรียบเทียบ มี 2 รูปเช่นเดียวกับคำคุณศัพท์ คือ การเปรียบเทียบชั้นกว่า (comparative form) ใช้รูป -er และและการเปรียบเทียบชั้นสูงสุด (superlative form) ใช้รูป -est เติมท้ายคำวิเศษณ์ โดยมีกฎการใช้ต่าง ๆ เหมือนกับกฎการใช้หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงการเปรียบเทียบของคำคุณศัพท์ เช่น

คำกริยาวิเศษณ์	รูปชั้นกว่า	รูปชั้นสูงสุด
fast	faster	fastest
soon	sooner	soonest
hard	harder	hardest
late	later	latest
early	earlier	earliest
gently	gentlier	gentliest

คำวิเศษณ์ที่มีมากกว่า 2 พยางค์ใช้ร่วมกับ more/less เมื่อเปรียบเทียบชั้นกว่า และใช้ร่วมกับ most/least ในการเปรียบเทียบชั้นสูงสุด เช่น

คำกริยาวิเศษณ์	เปรียบเทียบชั้นกว่า	เปรียบเทียบชั้นสูงสุด
carefully	more/less carefully	most/least carefully
awkwardly	more/less awkwardly	most/least awkwardly
gracefully	more/less gracefully	most/least gracefully
seriously	more/less seriously	most/least seriously
amazingly	more/less amazingly	most/least amazingly

การเปลี่ยนแปลงทางเสียงที่เกิดขึ้นเมื่อมีการเติมหน่วยคำเติมหน้าและหน่วยคำเติมท้าย

เมื่อมีการเติมหน่วยคำเติมหน้าและหน่วยคำเติมท้ายเข้ากับหน่วยคำฐาน โดยส่วนใหญ่แล้วจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่หน่วยคำฐาน การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 แบบ ดังนี้

1) การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ

หน่วยคำเติมหน้าจะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะสะกดให้คล้ายคลึงกับเสียงพยัญชนะต้นในหน่วยคำฐาน เช่น เสียง /n/ ใน {con-} เปลี่ยนเป็น เสียง /m/ เมื่อ {con-} เติมเข้าไปข้างหน้า pose ซึ่งทำให้ได้คำว่า compose การเปลี่ยนแปลงนี้เนื่องจาก /m/ มีเสียงที่คล้ายคลึงกับ /p/ ใน pose มากกว่า เพราะทั้งสองเสียงเกิดโดยใช้ริมฝีปากบนและล่างเหมือนกัน

con- + pose /kan/ + /pouz/ → compose /kəmpouz/ /n/ → /m/

หน่วยคำเติมท้ายก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะในหน่วยคำฐานด้วยเหมือนกัน โดยแบ่งย่อยเป็น 2 แบบตามประเภทของหน่วยคำ คือ

หน่วยคำเติมท้ายที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ (inflectional suffix) เช่น หน่วยคำเติมท้ายเพื่อบอกอดีตกาล (past tense morpheme) เมื่อเติมเข้ากับคำกริยา

จะทำให้เสียงพยัญชนะในหน่วยคำฐานเปลี่ยนไป เช่น lend /lend/ เมื่อบวกกับ past tense morpheme จะกลายเป็น lent /lent/ โดยเสียงพยัญชนะ /d/ เปลี่ยนเป็นเสียง /t/ อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น make /meik/ เมื่อบวกกับ past tense morpheme จะกลายเป็น made /meid/ โดยเสียงพยัญชนะ /k/ เปลี่ยนเป็นเสียง /d/

lend /lend/ + past tense morpheme → lent /lent/ /d/ → /t/

make /meik/ + past tense morpheme → made /meid / /k/ → /d/

หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำ (derivational suffix) เช่น หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำคุณศัพท์ (adjective forming suffix) -ial เมื่อเติมเข้ากับคำนามจะทำให้เสียงพยัญชนะในหน่วยคำฐานเปลี่ยนไป เช่น part /pa:rt/ เมื่อบวกกับ -ial จะกลายเป็น adjective partial /pa:rʃəl/ โดยเสียงพยัญชนะ /t/ เปลี่ยนเป็นเสียง /ʃ/ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น คำคุณศัพท์ frequent /fri:kwənt/ เมื่อบวกกับ หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำนาม (noun forming suffix) {-y} จะกลายเป็น frequency /fri:kwənsi/ โดยเสียงพยัญชนะ /t/ เปลี่ยนเป็นเสียง /s/

part + -ial /pa:rt/ + /əl/ → partial /pa:rʃəl/ /t/ → /ʃ/

frequent + -y /fri:kwənt/ + /i/ → frequency /fri:kwənsi/ /t/ → /s/

2) การเปลี่ยนเสียงสระ

หน่วยคำเติมท้ายทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงสระในหน่วยคำฐาน โดยแบ่งย่อยเป็น 2 แบบตามประเภทของหน่วยคำ คือ

หน่วยคำเติมท้ายที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ (inflectional suffix) เช่น หน่วยคำเติมท้ายเพื่อบอกอดีตกาล เมื่อเติมเข้ากับคำกริยาจะทำให้เสียงสระในหน่วยคำฐานเปลี่ยนไป เช่น meet /mi:t/ หน่วยคำเติมท้ายเพื่อบอกอดีตกาลจะกลายเป็น met /met/ โดยเสียงสระ /i:/ เปลี่ยนเป็นเสียง /e/ อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น light /laɪt/

เมื่อบวกกับหน่วยคำเติมท้ายเพื่อบอกอดีตกาลจะกลายเป็น lit /lit/ โดยเสียงสระ /a/ เปลี่ยนเป็นเสียง /ɪ/

meet /mi:t/ + past tense morpheme → met /mɛt/ /i:/ → /ɛ/

light /laɪt/ + past tense morpheme → lit /lit/ /a/ → /ɪ/

หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำ (derivational suffix) เช่น หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำนาม -th เมื่อเติมเข้ากับคำนามจะทำให้เสียงสระในหน่วยคำฐานเปลี่ยนไป เช่น long /lɔ:ŋ/ เมื่อบวกกับ -th จะกลายเป็นคำนาม length /lɛŋθ/ โดยเสียงสระ /ɔ:/ เปลี่ยนเป็นเสียง /ɛ/ เป็นต้น

long + -th /lɔ:ŋ/ + /θ/ → length /lɛŋθ/ /ɔ:/ → /ɛ/

3) การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะและเสียงสระ

ในบางกรณีเมื่อมีการเติมหน่วยคำเติมท้ายทั้งแบบที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์หรือแบบที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในหน่วยคำฐานมีทั้งการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะและเสียงสระ เช่น five /faɪv/ เมื่อบวกกับ -th จะกลายเป็น fifth /fɪfθ/ ซึ่งเสียงพยัญชนะ /v/ เปลี่ยนเป็นเสียง /f/ และเสียงสระ /a/ เปลี่ยนเป็นเสียง /ɪ/ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง คำกริยา sleep เมื่อบวกกับหน่วยคำเติมท้ายเพื่อบอกอดีตกาลจะกลายเป็น slept /slept/ โดยเสียงสระ /i:/ เปลี่ยนเป็นเสียง /ɛ/ และมีเสียงพยัญชนะ /t/ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียง

sleep /sli:p/ + past tense morpheme → slept /slept/ /i:/ → /ɛ/ + /t/

4) การเปลี่ยนตำแหน่งพยางค์ที่ลงน้ำหนักเสียง

หน่วยคำเติมท้ายที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนตำแหน่งพยางค์ที่ลงน้ำหนักเสียงคือหน่วยคำเติมท้ายประเภทที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำ เช่น หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำนาม -ion, -ity, -ian และ หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็น

คำคุณศัพท์ -ic, ical เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วตำแหน่งการลงน้ำหนักเสียงจะย้ายไปอยู่ที่พยางค์หน้าคำลงท้ายเหล่านี้ เช่น

éducat <u>e</u>	→	educat <u>ion</u>	má <u>gic</u>	→	mag <u>ic</u> ian
v <u>al</u> id	→	val <u>id</u> ity	h <u>is</u> tory	→	hist <u>or</u> ical
l <u>ing</u> uist	→	lingu <u>is</u> tic			

จากตัวอย่างข้างต้นในข้อ 5.4 จะเห็นได้ว่าในบางกรณี นอกจากตำแหน่งพยางค์ที่ลงน้ำหนักเสียงจะเปลี่ยนไปแล้ว ยังมีการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะและ/หรือ เสียงสระด้วย เมื่อมีการเติมหน่วยคำเติมท้ายแบบที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำให้เป็นคำนามในกลุ่มนี้ ทำให้ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในหน่วยคำฐานมีหลากหลาย เช่น

órgan → organic /ó:rgən/ → /v:rgænik/ /ə/ → /æ/

mágic → magician /mædʒɪk/ → /mɒdʒɪʃən/ /k/ → /ʃ/, /æ/ → /ə/

5) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตามในบางกรณี เมื่อมีการเติมหน่วยคำเติมท้ายทั้งชนิดที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์หรือชนิดที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำเข้ากับหน่วยคำฐาน อาจไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่หน่วยคำฐานเลยก็ได้ เช่น

หน่วยคำเติมท้ายที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ เช่น หน่วยคำเติมท้ายเพื่อบอกอดีตกาลเมื่อเติมเข้ากับคำกริยาบางตัวจะไม่ทำให้หน่วยคำฐานเปลี่ยนไป เช่น cut, hit, let, put เป็นต้น หน่วยคำเติมท้ายบอกพหูพจน์เมื่อเติมเข้ากับคำนามบางตัว คำนามนั้นจะคงรูปเดิม เช่น fish, deer, sheep

หน่วยคำเติมท้ายชนิดที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำ เช่น หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำนาม -ment, -ness หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำกริยา -ize หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำนามเป็นคำคุณศัพท์ -al, -ful, -able, -less และ

หน่วยคำเติมท้ายที่เปลี่ยนคำฐานเป็นคำวิเศษณ์ -ly หน่วยคำเติมท้ายเหล่านี้ เมื่อเติมเข้ากับหน่วยคำฐานแล้ว ไม่ทำให้ตำแหน่งของพยางค์ที่ลงน้ำหนักเปลี่ยนแปลงไป เช่น

engáge	→	engágement	progréssive	→	progréssiveness
órgan	→	órganize	pérsón	→	pérsónal
béauty	→	béautiful	mánage	→	mánageable
cólor	→	cólorless	pássionate	→	pássionately

คำพ้องเสียงและคำพ้องรูป

ในภาษาอังกฤษ มีคำและหน่วยคำจำนวนไม่น้อยที่มีรูปหรือการอ่านออกเสียงที่เหมือนกัน แม้จะเป็นคำหรือหน่วยคำคนละชนิดและมีความหมายต่างกัน คำและหน่วยคำเหล่านี้เรียกว่าคำหรือหน่วยคำพ้องรูป (homographs) เมื่อสะกดเหมือนกัน แต่อ่านออกเสียงต่างกัน ส่วนคำหรือหน่วยคำพ้องเสียง (homophones) อ่านออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน ในบางกรณีจะมีคำหรือหน่วยคำที่พ้องทั้งรูปและเสียง เรียกว่า homonyms

1) คำและหน่วยคำพ้องรูป

คำพ้องรูปในภาษาอังกฤษเกิดกับคำคนละชนิดกัน เช่น wind (n.) และ wind (v.) wind ซึ่งเป็นคำนาม อ่านว่า /wɪnd/ wind ซึ่งเป็นคำกริยา อ่านว่า /waɪnd/ หรือ คำนามและคำกริยาสองพยางค์ที่เป็นคู่กัน มีการสะกดคำเหมือนกันแต่อ่านออกเสียงต่างกัน โดยมีรูปแบบการลงน้ำหนักเสียงที่ต่างกันคือคำนามจะมีการน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรก ส่วนคำกริยาจะมีการน้ำหนักเสียงที่พยางค์หลัง นอกจากนี้ คำนามและคำกริยาพ้องรูปบางคู่ยังมีเสียงสระที่ต่างกันด้วย เช่น

คำนาม	คำกริยา
permit /pɜːrmit/	to permit /pə'mɪt/
increase /'ɪnkriːs/	to increase /'ɪnkriːs/
desert /dézərt/	to desert /dɪzɜːrt/
refuse /rɪfjuz/	to refuse /rɪfjuz/

หน่วยคำพ้องรูปในภาษาอังกฤษที่พบคือหน่วยคำเติมท้ายประเภทที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ past tense หรือ past participle morpheme กับหน่วยคำเติมท้ายประเภทที่เปลี่ยนชนิดของคำเป็น adjective ได้แก่หน่วยคำ {-ed} ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 1) I can see that he has learned from his mistakes.
- 2) He is a genuinely learned man.

“-ed” ในข้อ 1 เป็น past participle morpheme เพราะตามหลังกริยาช่วย has อ่านว่า /d/ ในขณะที่ “-ed” ใน ข้อ 2 เป็นหน่วยคำเติมท้ายประเภทที่เปลี่ยนชนิดของคำเป็น adjective อ่านว่า /ɪd/

2) คำพ้องเสียง

คำพ้องเสียงคือคำที่สะกดต่างกันและอาจเป็นคำชนิดเดียวกันหรือต่างกันได้ ที่สำคัญคำเหล่านี้ต้องมีความหมายต่างกัน เช่น

/mi:t/	meet (คำกริยา)	meat (คำนาม)	
/raɪt/	write (คำกริยา)	right (คำคุณศัพท์)	rite (คำนาม)
/sou/	sow (คำกริยา)	sew (คำกริยา)	so (คำเชื่อม)

3) คำและหน่วยคำที่พ้องทั้งรูปและเสียง

คำที่พ้องทั้งรูปและเสียงคือคำที่สะกดเหมือนกันและอ่านออกเสียงเหมือนกัน อาจมีความหมายต่างกัน หรือเกี่ยวข้องกันได้ เช่น คำว่า row ในประโยคต่อไปนี้

- 1) I don't want to sit in the front row.
- 2) The boatman refused to row him back.

“row” ในข้อ 1 เป็นคำนาม มีความหมายว่าแถว ในขณะที่ “row” ใน ข้อ 2 เป็นคำกริยาแปลว่าพายเรือ แต่ทั้งสองคำอ่านออกเสียงเหมือนกันว่า /rou/

อีกตัวอย่างหนึ่งคือคำว่า wound เช่น

- 1) He died from the wound he had received to his chest.
- 2) A bomb exploded in a hotel, killing five people and wounding another eight.

“wound” ในข้อ 1 เป็นคำนาม มีความหมายว่าบาดแผล ในขณะที่ “wound” ในข้อ 2 เป็นคำกริยาแปลว่าทำให้บาดเจ็บ แต่ทั้งสองคำอ่านออกเสียงเหมือนกันว่า /wu:nd/

หน่วยคำที่พ้องทั้งรูปและเสียงในภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่จำนวนไม่น้อย และเป็นได้ทั้งหน่วยคำเติมหน้าและหน่วยคำเติมท้ายที่สำคัญคือ หน่วยคำเหล่านี้มีความหมายต่างกันแม้จะสะกดและอ่านออกเสียงเหมือนกันก็ตาม คำเติมหน้ามีตัวอย่างเช่น

in- ที่แปลว่า not	ใน	<u>in</u> secure, <u>in</u> consistent
in- ที่แปลว่า into	ใน	<u>in</u> spect, <u>in</u> stall
re- ที่แปลว่า back	ใน	<u>re</u> turn, <u>re</u> port
re- ที่แปลว่า again	ใน	<u>re</u> load, <u>re</u> start

ส่วนคำเติมท้ายที่พ้องทั้งรูปและเสียงนั้นมีอยู่มากมาย ทั้งหน่วยคำเติมท้ายแบบที่ให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ และแบบที่เปลี่ยนแปลงชนิดของคำ

<u>bags</u>	-	<u>sell</u> s	plural morpheme และ present tense
<u>oxen</u>	-	<u>driven</u>	plural morpheme และ past participle morpheme

interesteded - wanteded adjective forming suffix และ past tense morpheme

sharpenen - woodenen verb forming suffix และ adjective forming suffix

healthy - inquiry adjective forming suffix และ noun forming suffix

friendly - quickly adjective forming suffix และ adverb forming suffix

หน่วยคำเติมท้ายที่เป็นคำพ้องทั้งรูปและเสียงเหล่านี้อาจเป็นปัญหาทำให้เกิดความสับสนได้ง่าย จึงควรต้องระวังเป็นพิเศษเมื่อพบคำที่มีหน่วยคำเหล่านี้ปรากฏอยู่ และศึกษาประเภทของคำ (word class) ให้ถ่องแท้

หน่วยสร้างและโครงสร้างประโยค

สมจิต จิระนันท์พิพร

คำ (Word classes)

ไวยากรณ์แบบดั้งเดิมแบ่งประเภทของคำในภาษาอังกฤษออกเป็น 8 ประเภท คือ คำนาม (noun) คำสรรพนาม (pronoun) คำกริยา (verb) คำคุณศัพท์ (adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (adverb) คำบุพบท (preposition) คำสันธาน (conjunction) และคำอุทาน (interjection) ซึ่งเป็นการแบ่งที่ได้รับความนิยมมาจากภาษากรีกโรมัน เกณฑ์การแบ่งจะอาศัยความหมายแต่ทำให้เกิดความสับสนและทับซ้อน ดังนั้นเพื่อให้รัดกุมและชัดเจน ในไวยากรณ์สมัยใหม่ คำต่าง ๆ ในภาษาต่าง ๆ รวมทั้งในภาษาอังกฤษ จะแบ่งกลุ่มตามหลักไวยากรณ์ (syntactic/grammatical categories) โดยจะแบ่งคำออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ คำศัพท์ (lexical words) และคำไวยากรณ์ (function words)

คำศัพท์ (Lexical words)

ได้แก่คำที่เป็นเนื้อหา (content words) มีจำนวนคำมากนับไม่ถ้วน และมีสมาชิกใหม่ๆ เพิ่มขึ้นในกลุ่มคำนี้อยู่ตลอดเวลา นอกจากจะเพราะว่าในภาษาอังกฤษมีกระบวนการสร้างคำใหม่ ๆ (ดูบทที่แล้ว ว่าด้วยระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษ) แล้ว ยังมีคำใหม่ ๆ ที่เป็นคำยืม (borrowings) ด้วย ด้วยเหตุนี้จึงจัดว่าอยู่ในกลุ่มคำเปิด (open classes) ในการสื่อสาร lexical words เป็นคำที่มีความหมายหลักในโครงสร้างระดับวลีและประโยค นั่นคือใคร ทำอะไร ที่ไหน และอย่างไร จะทำหน้าที่เป็นคำหลัก (head) ในวลีต่าง ๆ lexical words แบ่งย่อย ๆ เป็น 4 ชนิดคือ คำนาม (noun) คำกริยา (verb) คำคุณศัพท์ (adjective) และคำกริยาวิเศษณ์ (adverb)

ตัวอย่าง

คำนาม: teacher, student, school, honesty, warmth

คำกริยา: explain, study, start, finish

คำคุณศัพท์: efficient, intelligent, old, famous

คำกริยวิเศษณ์: well, diligently, immediately, tomorrow

ข้อแตกต่างอื่น ๆ ที่สำคัญระหว่าง lexical words และ function words เช่น lexical words ทั้ง 4 คำที่กล่าวมาแล้วสามารถเป็นคำหลัก (head) ของวลีต่าง ๆ ในขณะที่ function words ยกเว้น preposition (เช่น in the car) จะเป็นคำหลักไม่ได้ ดังในตัวอย่างต่อไปนี้ (head จะเป็นอักษรตัวหนา)

นามวลี: a school **teacher**

กริยวลี: have been **starting**

คุณศัพท์วลี: absolutely **famous**

กริยวิเศษณ์วลี: really **well**

นอกจากนี้ เมื่อใช้ lexical words และ function words ในรูปของวลี หรือประโยค ปกติแล้วเวลาออกเสียง จะลงน้ำหนักเสียง (stress) ที่พยางค์ใดพยางค์หนึ่งของ lexical words ไม่ใช่ function words

คำนาม (nouns) โดยนิยามพื้นฐานเป็นคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ สามารถแบ่งเป็นนามนับได้ (countable) และนับไม่ได้ (uncountable/mass) นามนับได้ เช่น school, animal, book, table จะมีรูปเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ก็ได้ ถ้าเป็นเอกพจน์จะต้องใช้ร่วมกับ article คือ a, an, the เสมอ ขึ้นอยู่กับว่าคำนามนั้นเฉพาะเจาะจงหรือไม่ ส่วนนามนับไม่ได้ เช่น rice, heat, sunshine, anger จะมีรูปเอกพจน์เท่านั้น และไม่สามารถเติม -s พหูพจน์ที่ท้ายคำได้ และจะใช้ร่วมกับ a หรือ an ไม่ได้ แต่จะใช้กับ the ได้ ถ้าเป็นคำชี้เฉพาะ (definite)

นอกจากนี้อาจแบ่งคำนามออกเป็น สามานยนาม (common noun) ซึ่งหมายถึงนามทั่ว ๆ ไปทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เช่น house, water, tree, happiness คำเหล่านี้ถ้าอยู่โดด ๆ จะเขียนด้วยตัวพิมพ์เล็ก อีกกลุ่มหนึ่งคือวิสามานยนาม (proper noun) ได้แก่คำนามเฉพาะที่เมื่อกล่าวแล้วจะหมายถึงสิ่งใด สิ่งหนึ่ง เช่น ชื่อประเทศ ชื่อคน ชื่อสถานที่ทางภูมิศาสตร์ ชื่อสถาบัน จะเขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่เสมอ และเนื่องจากเป็นคำชี้เฉพาะ จึงมักมี *the* นำหน้า เช่น the US Congress, the Himalayas (ยกเว้นชื่อประเทศส่วนใหญ่ และชื่อคน)

คำนามจะทำหน้าที่สำคัญเป็นประธานหรือกรรมในประโยค หรือทำหน้าที่เป็นส่วนขยายในนามวลีได้ด้วย

คำกริยา (Lexical verbs) เป็นคำที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในโครงสร้างประโยค เนื่องจากเป็นตัวกำหนดองค์ประกอบอื่น ๆ ในประโยค ดังจะได้กล่าวถึงต่อไปในองค์ประกอบและโครงสร้างของประโยค

Lexical verb สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ กลุ่มแรกคือกริยาที่แสดงอาการ (action/dynamic verb) ได้แก่กริยาที่แสดงการเคลื่อนไหว เช่น walk, run, talk, eat อีกกลุ่มหนึ่งคือกริยาที่แสดงสภาวะ (stative verb) ได้แก่กลุ่มคำที่บรรยายสภาวะ เช่น กลุ่มกริยาที่ใช้ประสาทสัมผัสและรับรู้ เช่น see, hear, sound, feel, smell, taste ในทางไวยากรณ์ กริยากลุ่ม stative verbs จะแตกต่างจาก dynamic verb คือจะไม่ใช้กับรูป progressive หรือ Verb + ing

คำคุณศัพท์ (Adjectives) เป็นคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย ในโครงสร้างประโยค คุณศัพท์จะมีตำแหน่งที่แน่นอน ตำแหน่งแรกจะอยู่นำนามในนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรม (attributive) เช่น a *large* apartment อีกตำแหน่งหนึ่งคืออยู่ในภาคแสดงของประโยคที่กริยาเป็น copular verb เช่น “be” (predicative) เช่น This apartment is *large*. คุณศัพท์ส่วนใหญ่จะอยู่ได้ทั้งสองตำแหน่ง แต่ก็มีบางคำที่ใช้

นำหน้าคำนามเท่านั้น เช่น chief, main, utter, sheer, prime และมีบางคำที่จะต้องใช้ในภาคแสดงเท่านั้น เช่น afraid, alone, aware, asleep, alive

นอกจากนี้คำคุณศัพท์ยังสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม โดยดูจากความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงระดับ (gradability) เป็นน้อยกว่าหรือมากกว่า คุณศัพท์ในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่ม gradable คือเป็นคุณศัพท์ที่ไม่สามารถบอกระดับที่สุดขั้วคือสูงสุดหรือต่ำสุดได้ เช่น large vs small, tall vs short, hot vs cold ด้วยเหตุนี้ gradable adjectives จึงไม่สามารถใช้ร่วมกับคำกริยาวิเศษณ์ที่บ่งบอกระดับสูงสุดเช่น completely, absolutely, หรือ totally ได้ แต่จะสามารถแสดงรูปขั้นกว่า (comparative degree) ได้ คือ -er, -est หรือนำหน้าด้วย more/less ได้ และขยายด้วยคำว่า very ข้างหน้าคำได้ ในขณะที่คุณศัพท์อีกกลุ่มหนึ่งคือ nongradable จะมีความหมายที่สุดขั้วอยู่แล้ว ไม่ต้องระบุว่ามากกว่าหรือน้อยกว่า เช่น excellent, empty, blind, freezing ดังนั้นจึงแสดงรูปขั้นกว่าไม่ได้ และขยายด้วยคำว่า very ไม่ได้ แต่สามารถใช้ร่วมกับกริยาวิเศษณ์ที่บ่งบอกระดับสูงสุดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) เช่นเดียวกับคำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์จะทำหน้าที่เป็นส่วนขยายต่างกันที่ตำแหน่งที่ปรากฏ ในขณะที่คุณศัพท์จะอยู่หน้าคำนามที่เป็นประธานหรือกรรมในประโยค และใช้หลัง copular verb กริยาวิเศษณ์จะขยายกริยา ในตำแหน่งทั้งหน้าหรือหลังกริยา หรืออยู่ข้างหน้ากริยาวิเศษณ์อีกทีหนึ่ง หรืออยู่ต้นหรือท้ายประโยคเพื่อขยายทั้งประโยค กริยาวิเศษณ์ส่วนใหญ่สร้างขึ้นจากคุณศัพท์ด้วยการเติม -ly เข้าไปข้างท้าย แต่ต้องระวังคุณศัพท์บางตัวที่ลงท้ายด้วย -ly เช่น deadly, lively, lovely, monthly นอกจากนี้กริยาวิเศษณ์หลายตัวก็ไม่เติม -ly เช่น always, often, never, fast, quite

กริยาวิเศษณ์สามารถแบ่งกลุ่มตามความหมาย โดยแบ่งเป็นกริยาวิเศษณ์เกี่ยวกับอาการ (manner) เช่น shockingly, slowly, beautifully, weirdly เกี่ยวกับสถานที่ (place) เช่น here, there, inside, outside เกี่ยวกับเวลา (time) เช่น now,

today, tomorrow, annually และ เกี่ยวกับระดับ (degree) เช่น somewhat, quite, highly, too

คำไวยากรณ์ (Function words) ได้แก่ คำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์เป็นหลัก คือแสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่าง lexical words หรือวลีต่าง ๆ และช่วยทำให้ความหมายของ lexical words หรือวลีในระดับประโยคกระจ่างขึ้น (Biber et al., 55) มีจำนวนค่อนข้างคงที่ เพราะการเพิ่มจำนวนจะเป็นไปอย่างช้า ๆ จัดอยู่ในกลุ่มคำปิด (closed class) ชนิดของ function words จะหลากหลายมากและยากที่ระบุจำนวนแน่นอน แต่ที่มักจะใช้บ่อย ๆ ได้แก่ คำกำกับนาม (determiner) คำสรรพนาม (pronoun) คำกริยาช่วย (auxiliary) คำบุพบท (preposition) คำสันธาน (conjunction)

คำกำกับนาม (Determiners) เป็นคำที่ปรากฏอยู่หน้าคำนาม จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยแยกแยะคำนามจากคำอื่น ๆ แม้จะมีความหมายเช่นบอกจำนวน หรือช่วยชี้เฉพาะก็ไม่ได้บอกความหมายหลักของคำเหมือน lexical words คำกำกับนามแบ่งออกได้อีกเป็นหลายชนิด ที่สำคัญๆ ได้แก่

- articles ทั้งแบบไม่ชี้เฉพาะ (indefinite) คือ *a, an* และ ชี้เฉพาะ (definite) คือ *the*
- possessives แสดงความเป็นเจ้าของ ได้แก่ *my, your, our, her, his, their*
- demonstratives คือคำที่บ่งบอกระยะทางระหว่างผู้พูดและสิ่งที่พูดถึง ได้แก่ *this, that, these, those*
- quantifiers เป็นคำบอกจำนวน เช่น *all, many, much, a lot of, some, enough*
- numerals คือตัวเลขบอกจำนวนเช่น *one, two, three ...*

- interrogatives ได้แก่กลุ่ม wh-words ต่าง ๆ เช่น which, what, whose, whatever

ในบรรดา determiners เหล่านี้ articles เป็นคำที่ใช้บ่อยที่สุด และจะใช้สูงสุดได้ไม่เกิน 3 ประเภทหน้าคำนาม ซึ่งมีที่ใช้ไม่มาก นอกจากนี้จะต้องเคารพลำดับที่ตั้งว่าคำใดต้องอยู่ก่อนหลัง เช่น *all my three children*, *all the five students* จะเห็นว่าคำที่อยู่ติดกับคำนามจะเป็น numerals คำที่อยู่นอกสุดจะเป็น quantifiers ส่วน possessives หรือ articles จะอยู่ตรงกลาง ข้อควรสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือ possessives จะไม่ใช่ร่วมกับ articles แต่ต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

คำสรรพนาม (Pronouns) ได้แก่ คำแทนคำนาม มีรูปต่าง ๆ ตามตำแหน่ง และหน้าที่ในประโยคได้แก่

- บุรุษสรรพนาม (personal pronouns) ได้แก่ I, you, we, he, she, it, they
- สรรพนามสะท้อนกลับ (reflexive pronouns) เป็นคำที่มี -self ลงท้าย ได้แก่ myself, yourself, yourselves, ourselves, himself, herself, itself, themselves
- สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive pronouns) ได้แก่ mine, yours, ours, his, hers, its, theirs
- สรรพนามชี้เฉพาะ (definite/demonstrative pronouns) ได้แก่ this, that, these, those, one, such, the same
- สรรพนามไม่ชี้เฉพาะ (indefinite pronouns) เช่น all, some, any, somebody, something, someone
- สรรพนามคำถาม (interrogative pronouns) เช่น who, which, what, whose, when, where
- สรรพนามเชื่อมความ (relative pronouns) เช่น who, which, that, whose, when, where

สรรพนามจะมีหน้าที่เหมือนนามคือเป็นประธานหรือกรรมในประโยค แต่ต่างกันตรงที่ ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำนามไม่ได้

คำกริยาช่วย (Auxiliary verbs) เป็นคำที่ใช้เรียกกริยาที่ไม่ได้ทำหน้าที่กริยาหลักในประโยค ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า auxiliary verbs มีสองชนิดคือ primary auxiliaries (be, do, have) และ modal auxiliaries (can, could, must, might, will, would, etc.) primary auxiliaries มักจะลดรูปเมื่อใช้ในการสนทนา

Primary auxiliaries

“be” ที่เป็นกริยาช่วย มีหน้าที่หลัก ๆ สองประการคือ ใช้กับกริยาหลักเพื่อแสดง progressive aspect (V + ing) เช่น *She is taking a shower.* และ ใช้ในประโยค passive voice (be + V3) เช่น *He is respected by everyone in his neighborhood.* หน้าที่ทั้งสองนี้สามารถใช้ร่วมกันได้ในกริยาหลัก เช่น *This house is being renovated at the moment.*

“have” ที่เป็นกริยาช่วยมีหน้าที่หลักเพียงประการเดียวคือใช้ร่วมกับกริยาหลักเพื่อแสดง perfective aspect (have+V3) เช่น *They have taken out a loan to buy a condominium.*

“do” ที่เป็นกริยาช่วยมีหน้าที่หลัก 2 ประการ คือใช้ในประโยคคำถามที่เป็น yes-no และ ประโยคปฏิเสธเมื่อกริยาหลักเป็น lexical verb ที่แสดง present/past simple เช่น *Does he drive to work?* และ *I didn't enjoy the show last night.* และใช้เพื่อเน้นความหมายของภาคแสดง (emphatic function) ที่ตามหลัง verb “do” ที่วางไว้ข้างหน้ากริยาหลัก เช่น *I do want you to work with me.*

Modal auxiliaries เป็นกลุ่มของกริยาช่วยที่ใช้ร่วมกับ lexical verb ในกริยาหลักเพื่อแสดงความหมายต่าง ๆ ดังนี้

- การอนุญาต (permission)/ ความสามารถ (ability)/ ความเป็นไปได้ (possibility) ได้แก่ can, could, may, might
- ความจำเป็น (obligation/necessity) ได้แก่ must, should, had better, ought to
- การให้ข้อแนะนำ (advisability) ได้แก่ should, ought to, had better
- การอนุมานหรือสรุปจากรูปการณ (deduction) ได้แก่ must, can't, couldn't
- ความตั้งใจ (intention)/ การคาดการณ์ในอนาคต (prediction) ได้แก่ will, would, shall

modals สามารถใช้ขึ้นต้นประโยคคำถามและใช้คู่กับ “not” ในประโยคปฏิเสธได้โดยไม่ต้องใช้ primary auxiliaries เช่น *Can you swim?* *I won't disappoint you.* และเมื่อใช้ modal แล้ว verb ที่ตามมาจะอยู่ในรูป V1 หรือ base form เสมอ เช่น *He said he could swim.* หรือ *They should have called us earlier.*

ในขณะที่ lexical verbs หรือ primary auxiliaries มีรูปเป็น present และ past คู่ขนานกัน เช่น *is/am-was, work - worked* แต่สำหรับ modals ไม่ทุกตัวที่มีรูปทั้งสอง tense คู่ขนาน modals ที่มีรูปทั้งสอง tense คู่ขนาน ได้แก่ *can - could, may - might, shall - should, will - would* ส่วน *must, ought to* ไม่มี

อย่างไรก็ตาม แม้รูปจะเป็นอดีตกาล แต่ความหมายของ *could, might, should, would* จะไม่จำกัดอยู่แต่กับอดีตกาล และจะใช้กับบริบทที่เป็นปัจจุบันด้วย เช่น ในทั้ง 2 ประโยค ต่อไปนี้ *could* และ *might* จะสื่อความสุภาพ

- *Could you please answer the phone for me?*
- *Would you please follow me?*

ในปัจจุบัน modals มีสมาชิกเพิ่มขึ้นคือ need to, have to (แสดงความจำเป็น) be going to (แสดงความตั้งใจ) ซึ่งจะมีรูปซ้อนกับ lexical verbs และจะมีรูปคู่ขนาน present และ past กล่าวคือ need to – needed to และ have to – had to, is/am/are going to – was/were going to

คำบุพพท (Prepositions) คือ คำที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงความหมายขององค์ประกอบในประโยค จะมีตำแหน่งอยู่ข้างหน้านามเสมอในวลีที่เรียกว่าบุพพทวลี (prepositional phrase) ในบรรดากลุ่มคำปิด บุพพทจะมีจำนวนค่อนข้างมากกว่าคำใด ๆ อาจจะเป็นคำเดี่ยว ๆ หรือกลุ่มคำก็ได้ (phrasal preposition) และสามารถแบ่งกลุ่มได้ตามความหมายดังต่อไปนี้

บุพพทบอกเวลา: about, after, at, before, between, by, during, from, in, out of, past, post, prior to, since, towards, until

บุพพทบอกสถานที่: about, above, across, against, among, at, away from, behind, below, beneath, beside, between, by, by way of, close to, down, from, in, inside, into, near, off, on, onto, outside, over, past, round, through, towards, under, within

บุพพทอื่น ๆ เช่น บอกเหตุผล เจตนา ความเชื่อมโยงและทัศนคติ: about, according to, anti, apart from, because of, besides, by, concerning, contrary to, despite, due to, except, for, instead of, regarding, with, with regard to, without

คำสันธาน (Conjunctions) เป็นคำที่ทำหน้าที่เชื่อมโยง ทั้งในระดับ คำวลี และประโยค โดยที่สองหน่วยทางไวยากรณ์ที่เชื่อมโยงด้วยสันธานจะต้องเป็นกลุ่มคำหรือวลีชนิดเดียวกัน เช่น เป็นกลุ่มคำนามเหมือนกัน (a man *and* a woman) หรือกลุ่มกริยาลีเหมือนกัน (has taken a shower *and* has had breakfast) หรือเป็นประโยค

เหมือนกัน (He doesn't like singing, *but* he loves dancing.) เช่นเดียวกับบุพบทสันธานอาจจะเป็นคำเดี่ยว ๆ หรือเป็นกลุ่มคำก็ได้

สันธานแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ **coordinating conjunctions** ได้แก่ and, but, or, nor, for และ **subordinating conjunctions** ซึ่งมีจำนวนมากกว่าเช่น although, as, as far as, because, before, if, in case, in order that, provided that, since, that, unless, until, when, whereas, while

ชนิดของวลี (Types of phrase)

ประโยคที่มีองค์ประกอบคือประธาน กริยา และ/หรือกรรม ที่เป็นคำเดี่ยว ๆ (เช่น I like you.) จะพบในการสนทนามากกว่าในปริบทอื่น ๆ (Biber et al, 96) ซึ่งจะพบองค์ประกอบอยู่ในรูปกลุ่มคำหรือวลี อันเป็นหน่วยสร้างหลักของประโยค อย่างไรก็ตามเพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ภาษา นักภาษาศาสตร์จะหมายรวมองค์ประกอบในประโยคที่มีเพียงคำเดี่ยวให้เป็นวลีด้วย

วลีแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ในจำนวนนี้มีชื่อพ้องกับชนิดของคำในกลุ่มคำเปิดหลัก ๆ ทั้ง 4 ที่ได้กล่าวมาข้างต้น เนื่องจากส่วนหลัก (head) ของวลีเหล่านี้มาจากคำเหล่านี้ ได้แก่ นามวลี (noun phrase, NP) กริยาวลี (verb phrase, VP) คุณศัพท์วลี (adjective phrase, Adj. P) และกริยาวิเศษณ์วลี (adverb phrase, Adv. P) วลีชนิดที่ 5 ตั้งชื่อตามคำในกลุ่มคำปิดคือ บุพบทวลี (prepositional phrase, PP) บุพบทวลีจะต่างจากวลีอื่น ๆ คือ ในขณะที่ความหมายของนามวลี กริยาวลี คุณศัพท์วลี และกริยาวิเศษณ์วลี จะมาจากส่วนหลักเป็นสำคัญ (ที่เป็นตัวเอนในตัวอย่างข้างล่างนี้) ไม่ต้องอาศัยคำอื่น ๆ ในวลี ความหมายของบุพบทวลี จะไม่สามารถบอกได้จากคำบุพบทเท่านั้น

ตัวอย่างวลีทั้ง 5 ชนิด

- นามวลี: a large *train*, my leather *bag*, several *cities*
- กริยาวลี: *is sleeping*, *has been crying*, *must have eaten*

- คุณศัพท์วลี: *very angry, really rich, somewhat interested*
- กริยาวิเศษณ์วลี: *extremely beautifully, too slowly, almost immediately*
- บุพบทวลี: *on the table, over the rainbow, according to the newspaper*

นามวลี ได้แก่ นามเดี่ยว ๆ หรือกลุ่มคำที่มีคำนามเป็นส่วนหลัก (head) และจะมีส่วนขยายข้างหน้านาม (pre-modifier) และ/หรือหลังนาม (post-modifier) ก็ได้

ส่วนขยายหน้านาม (pre-modifier) ที่พบบ่อยคือคำกำกับนาม คำคุณศัพท์ และ คำนาม ที่พบบ่อยคือกริยาวิเศษณ์

- คำกำกับนาม เช่น *a snake, his friend, some people, these shoes*
- คุณศัพท์ เช่น *large buildings, a beautiful day*
- นาม เช่น *a silver necklace, his pencil case,*
- กริยาวิเศษณ์ เช่น *the then headmaster, the once princess*

ส่วนขยายหลังนาม (post-modifier) ที่พบบ่อยคือบุพบทวลี หรือประโยคต่าง ๆ ทั้งที่เป็น finite ได้แก่ relative (adjective) clause, non-finite clause และ That-clause ที่พบบ่อยมักคือ คุณศัพท์ และ กริยาวิเศษณ์

- บุพบทวลี เช่น *a table for two, the man in the news*
- Relative (Adjective) clause เช่น *the company which has gone bankrupt*
- Non-finite clause เช่น *the money stolen by his secretary, the time to return home, the school burnt last night*
- That-clause เช่น *the belief that God is in everything*

- คุณศัพท์ เช่น the translation *proper*, the heir *apparent*
- กริยาวิเศษณ์ เช่น the study *abroad*, the journey *back*

กริยาวิ ได้แก่ lexical verb เดี่ยว ๆ หรือกลุ่มคำที่มี lexical verb เป็น head หรือกริยาหลัก โดยจะมีกริยาช่วยตัวอื่น ๆ อีกไม่เกิน 4 ตัว เช่น He must have been being tortured for years. (head คือตัวดำ ส่วนที่ขีดเส้นใต้คือกริยาช่วย) โดยกว้าง ๆ แล้วกริยาแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ lexical verb (เช่น buy, teach, run) primary verb (be, have, to) และ modal verb (เช่น will, can, must) คำกริยาทั้ง 3 ชนิด จะมีบทบาทที่แตกต่างกันในประโยค กล่าวคือ lexical verb จะเป็นกริยาหลัก (main verb) ส่วน primary verb เป็นได้ทั้งกริยาหลักและกริยาช่วย (auxiliary verb) ในขณะที่ modal verbs จะเป็นได้เพียงกริยาช่วยเท่านั้น ในตัวอย่าง a-g ข้างล่างนี้ main verbs (ส่วนที่ขีดเส้นใต้) สามารถประกอบด้วย

- lexical verb เดี่ยว ๆ (ต.ย. a.) หรือ primary verb เดี่ยว ๆ (ต.ย. e. f. g.)
- lexical verb และ primary verb (ต.ย. b.)
- lexical verb และ modal verb (ต.ย. c.)
- lexical verb, primary verb and modal verb (ต.ย. d.)

ตัวอย่าง

- I bought him a new pencil case yesterday.
- They are traveling around the world at the moment.
- She can run several miles without stopping.
- He will be teaching all day tomorrow.
- We did a lot of research in linguistics.
- The two boys are siblings.
- My family has a lot of relatives in China.

กริยาวลี มีทั้งที่เป็นกริยาแท้ (finite) และ กริยาไม่แท้ (non-finite) เราสามารถระบุ กาล (tense) และ/หรือ ทักษณภาวะ (modality) ได้เมื่อกริยาอยู่ในรูปแท้เท่านั้น กริยาวลีอาจจะเป็น lexical verb เพียงตัวเดียว (ยกเว้นในกรณีที่เป็น phrasal verb เช่น look for, take off) หรือประกอบด้วยกริยาช่วยอื่น ๆ คือ modal auxiliary แล้ว primary auxiliaries ที่เป็นคำไวยากรณ์แสดงการณลักษณะ (aspect) และวาจก(voice) (Ballard, 102) เช่น The house *must have been being* built. modality นั้นปรากฏร่วมกับกริยาแท้เท่านั้น (ดูรายละเอียดได้จาก modal auxiliaries)

สำหรับ tense นั้นถ้ายึดตาม inflectional suffixes ของกริยาที่กล่าวมาแล้วในบทหน่วยคำ (-s ending และ -ed ending) ในภาษาอังกฤษจะมี tense เพียง 2 ชนิดเท่านั้นคือรูปปัจจุบัน (present tense) และรูปอดีต (past tense) (Brinton & Brinton, 124) หากต้องการกล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคตก็แสดงด้วย modal “will” หรือ “be going to” (Ballard, 103) สิ่งที่ควรสังเกตคือ รูปทางไวยากรณ์ไม่จำเป็นต้องสื่อความหมายตรงตัว ตัวอย่างเช่น ความหมายของ present tense ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เหตุการณ์ในปัจจุบัน แต่แสดงสิ่งที่ทำเป็นกิจวัตรและเป็นนิสัย (habits) สภาวะ (states) สิ่งที่เป็นความจริง (generic statements) สิ่งที่อยู่เหนือกาลเวลา (timeless statements) การเล่านิทานหรือเรื่องราว (narration) เป็นต้น

กริยาไม่แท้ (non-finite verbs) มี 3 รูปดังต่อไปนี้

1. to infinitive เช่น He asked me *to remind* him later.
2. present participle (V + ing) เช่น I don't like *talking* to strangers.
3. past participle (V + ed) เช่น This is the book *written* by a former prisoner .

กริยาไม่แท้ที่เป็น present participle จะมีรูปซ้ำกับกริยาแท้ที่เป็น progressive aspect และกริยาไม่แท้ที่เป็น past participle จะมีรูปซ้ำกับกริยาแท้ที่เป็น perfective aspect หรือที่เป็นรูปกรรมวาจก (passive voice) วิธีการแยกแยะ

ระหว่าง present participle กับ progressive aspect คือถ้าเป็นกริยาแท้จะต้องมี primary auxiliary (be) ตามด้วย lexical verb ที่ลงท้ายด้วย -ing เสมอ (เช่น He *is sleeping*.) ในกรณีของ past participle ถ้าเป็นกริยาแท้ perfective aspect จะต้องมี primary auxiliary “have” ตามด้วย lexical verb ที่อยู่ในรูป past participle (V3) เสมอ (เช่น The singer *has arrived*.) และถ้าเป็นกรรมวาจกก็จะต้องมี primary verb “be” ตามด้วย lexical verb ที่อยู่ในรูป past participle (V3) เสมอ (เช่น Lunch *is served* in the dining room downstairs.)

ประโยคกรตุวากและประโยคกรรมวาจก (Active and Passive Voice)

ประโยคกรตุวากเป็นประโยคที่เน้นผู้กระทำ (agent) ส่วนประโยคกรรมวาจกเป็นประโยคที่เน้นการกระทำ โดยในประโยคกรตุวากประธานจะเป็นคนเดียวกับผู้กระทำ ส่วนในประโยคกรรมวาจกประธานจะเป็นคนเดียวกับผู้รับการกระทำ และอาจจะต่อท้ายด้วย by-phrase เพื่อระบุผู้กระทำซึ่งเป็นประธานในประโยคกรตุวากนั่นเอง แต่อาจละได้ในประโยคกรรมวาจกในกรณีที่ไม่ทราบผู้กระทำ หรือไม่จำเป็นต้องระบุผู้กระทำเพราะไม่สำคัญหรือไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครทำ นอกจากนี้ประโยคที่มีกริยาแท้เป็น transitive verb เท่านั้นที่จะมีโครงสร้างกรรมวาจกได้คือ V be + V3 โดย V be อาจอยู่ในรูปซับซ้อน ขึ้นอยู่กับ tense และ aspect ของกริยาแท้

ตัวอย่าง

- ประโยคกรตุวาก: a1. A gunman *shot* a local politician.
b1. People *are growing* this plant everywhere.
c1. Any of us *can provide* information.
- ประโยคกรรมวาจก: a2. A local politician *was shot* by a gunman.
b2. This plant *is being grown* everywhere.
c2. Information *can be provided* by any of us.

องค์ประกอบของประโยคและโครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ (Clause Elements & Clause Structures)

เราได้รู้จักหน่วยคำที่เป็นหน่วยสร้างของวลี และหน่วยวลีที่เป็นหน่วยสร้างของประโยคแล้ว ในบทนี้เราจะมาเรียนรู้ไวยากรณ์โครงสร้างพื้นฐานในภาษาอังกฤษซึ่งแม้จะมีจำกัดแต่ก็ทำให้เราสามารถสร้างประโยคได้ไม่จำกัด เช่นเดียวกับภาษาส่วนใหญ่ในโลกนี้ ภาษาอังกฤษอาศัยตำแหน่งของหน่วยไวยากรณ์ในประโยคในการสื่อความหมาย และจะมีรูปแบบที่รู้จักกันทั่ว ๆ ไปว่าเป็นภาษา SVO คือ ประโยคส่วนใหญ่อยู่ในโครงสร้างที่ประธาน กริยา และกรรม วางเรียงต่อกัน

องค์ประกอบของประโยค (Clause Elements)

วลีทั้ง 5 ชนิด (NP, VP, Adj. P, Adv. P, และ PP) ที่กล่าวมาแล้ว จะมีหน้าที่ในประโยค หรือเป็นองค์ประกอบต่อไปนี้ของประโยค

- 1) ประธาน (subject, S)
- 2) กริยา (verb, V)
- 3) กรรม (object, O)
 - 3.1 กรรมตรง (direct object, O_d)
 - 3.2 กรรมรอง (indirect object, O_i)
- 4) ส่วนเติมเต็ม (complement, C)
 - 4.1 ส่วนเติมเต็มของประธาน (subject complement, C_s)
 - 4.2 ส่วนเติมเต็มของกรรม (object complement, C_o)
- 5) หน่วยวิเศษณ์ (adverbial, Adv.) หรือส่วนขยาย

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงแต่ละองค์ประกอบโดยละเอียด

1) ประธาน ในประโยคที่เป็น present tense ประธานจะเป็นปัจจัยที่กำหนดความสอดคล้องระหว่างของรูปประธานและกริยา (subject-verb agreement) นั่นคือกำหนดว่ากริยาจะอยู่ในรูปของเอกพจน์หรือพหูพจน์ และกำหนดว่าจะใช้ primary

verb (be) ในรูปของบุรุษที่ 1 (I am/was, we are/were) หรือ 2 (you are/were) หรือ 3 (He, she, it is/was, They are/were)

ตัวอย่าง

I *am* a teacher./ You *are* a student. / He *is* the school principal.

I *go* to school by bus. / You *look* very happy./ He *loves* music.

A student *was* hit by a car last night.

นอกจากนี้ ประธานอาจจะอยู่ในรูปของ dummy subject ก็ได้ คือ it, there

ตัวอย่าง

It's been raining every day this month.

There was no one in the room when I arrived.

2) **กริยา** เป็นปัจจัยที่จะกำหนดว่าประโยคที่ได้ใจความสมบูรณ์และถูกไวยากรณ์นั้นจะต้องมีองค์ประกอบใดบ้าง กล่าวคือหลังกริยาจะมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกที่ตัวขึ้นอยู่กับชนิดของกริยา ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิดใหญ่ ๆ คือ

2.1 **อกรรมกริยา** (intransitive verb) คือ กริยาที่ไม่ต้องการกรรม เช่น die, come, go, grow, wait, fall

ตัวอย่าง

His father *died* just before he graduated.

He *fell* off the balcony while he was playing.

2.2 **สกรรมกริยา** (transitive verb) คือ กริยาที่ต้องการกรรม แบ่งย่อย ๆ ออกได้เป็น

2.2.1 **monotransitive** คือ กริยาที่ต้องตามด้วยกรรมตรง 1 ตัว เช่น explain, introduce, hold, kill, put

ตัวอย่าง

The scientist *explained* the theory he had formulated to his colleagues.

He *was holding* a gun in his hand when the police arrived.

2.2.2 ditransitive คือ กริยาที่ต้องตามด้วยกรรม 2 ตัว คือกรรมตรง ต่อด้วยกรรมรอง เช่น give, offer, send, buy, bring

ตัวอย่าง

My sister *gave* me a lot of support when I was losing hope.

The merchant didn't *offer* me any discount.

2.3 complex transitive verb คือกริยาที่ต้องตามด้วยกรรมตรงและส่วนเติมเต็มของกรรมตรง เช่น elect, appoint, consider, find, wish

ตัวอย่าง

The company's board finally *appointed* him the new MD.

The jury *found* the defendant guilty.

2.4 วิกตรรถกริยา (copular verb) คือกริยาที่จะต้องตามด้วยส่วนเติมเต็มของประธาน (subject complement) ซึ่งอาจจะเป็นนามวลี หรือคุณศัพท์วลี ก็ได้ มิฉะนั้นแล้วประโยคจะไม่สื่อความหมายใด ๆ กริยาชนิดนี้รู้จักกันโดยทั่วไปว่า linking verb เพราะทำหน้าที่เชื่อมประธานกับส่วนเติมเต็มเพื่อให้ประโยคมีความหมาย ตัวอย่างเช่น be, appear, feel, look, sound, remain

3) **กรรม** ได้แก่กรรมตรงและกรรมรอง กรรมเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นเมื่อกริยาเป็น monotransitive และ ditransitive (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อกริยา)

4) **ส่วนเติมเต็ม** เป็นองค์ประกอบที่จำเป็นต้องมีในประโยคเพื่อทำให้ประโยคสมบูรณ์ได้ใจความ กริยาที่ต้องตามด้วยส่วนเติมเต็มคือ complex transitive

และ copular verb (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อกริยา) ส่วนเติมเต็มของประธานจะอ้างอิงถึงส่วนประธานหรือทำให้ประธานสมบูรณ์ ส่วนเติมเต็มของกรรมจะอ้างอิงถึงส่วนกรรมหรือทำให้กรรมนั้นสมบูรณ์

5) **หน่วยวิเศษณ์** หรือส่วนขยาย โดยปกติแล้วจะเป็นองค์ประกอบที่เป็นอิสระและจะมีหรือไม่มีก็ได้ในประโยค ไม่มีผลกระทบต่อความครบถ้วนของเนื้อความหรือความถูกต้องทางไวยากรณ์ของประโยค แต่จะเพิ่มรายละเอียดในเรื่องของเวลาและสถานที่ อย่างไรก็ตาม หน่วยวิเศษณ์จะเป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้เมื่อกริยาเป็น complex transitive หรือ copular verb นอกจากนี้ก็มีกริยา intransitive หรือ monotransitive จำนวนหนึ่งเท่านั้นที่ขาดหน่วยวิเศษณ์ไม่ได้ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในกริยา) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Intransitive ที่ต้องตามด้วยหน่วยวิเศษณ์เสมอ เช่น remain

✓ He *remained* in his room.

X He *remained*.

Monotransitive ที่ต้องตามด้วยหน่วยวิเศษณ์เสมอ เช่น put

✓ I will *put* some money in your bank account.

X I will *put* some money.

ปัญหาที่พบ

เนื่องจากทั้งกรรมตรงและส่วนเติมเต็มของประธานจะอยู่ในตำแหน่งหลังกริยาทันที จึงอาจจะมีปัญหาในการแยกแยะองค์ประกอบสองตัวนี้ โดยเฉพาะเมื่อกริยาตัวเดียวกันสามารถเป็นได้ทั้ง monotransitive และ copular verb เช่น “feel” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

a. She could not feel her legs at all.

b. Apparently, she felt very angry.

การจะแยกแยะส่วนที่ขีดเส้นใต้สามารถใช้เหตุผลใดเหตุผลหนึ่งต่อไปนี้

1. ใน a. her legs เป็นนามวลี จึงเป็นกรรมตรง ส่วนใน b. very angry เป็นคุณศัพท์วลี จึงเป็นส่วนเติมเต็ม

2. ประโยค a. เท่านั้นที่สามารถทำเป็นรูป passive ด้วย แต่ประโยค b. ทำไม่ได้ แสดงว่ากริยาในประโยค b. ไม่ได้ตามด้วยกรรมตรง

3. ใน a. her legs ไม่ได้อ้างอิงกลับไปยังประธาน แต่ใน b. “very angry” อ้างอิงถึงประธาน “she” “her legs” จึงเป็นกรรมตรง ส่วน “very angry” เป็นส่วนเติมเต็มของประธาน

ตารางสรุปความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของคำ/วลีและองค์ประกอบ/หน้าที่ในประโยค

องค์ประกอบ/หน้าที่ในประโยค	ชนิดของคำ/วลี				
	N/NP	V/VP	Adj./Adj.P	Adv/Adv.P	P/PP
subject (S)	x	x			
Verb (V)		x			
Direct object (O _d)	x				
Indirect object (O _i)	x				
Subject complement (C _s)	x		x		x
Object complement (C _o)	x		x		
Adverbial (A)	x			x	x

จากตารางข้างบนนี้ (ดัดแปลงจาก Biber et al., 122) จะเห็นว่าคำ/วลีต่าง ๆ ยกเว้นกริยา (วลี) สามารถเป็นองค์ประกอบของประโยคได้มากกว่า 1 เช่น “(my) family” ซึ่งเป็น นาม(วลี) สามารถทำหน้าที่ได้หลากหลายดังต่อไปนี้

- *My family* always have dinner together. (S)
- I just saw *my family* last weekend. (O_d)
- I haven't told *my family* that I've quit my job. (O_i)
- You are not *family*, so you have no right to criticize me. (C_s)

- He's never considered me *family*. (C_o)

โครงสร้างพื้นฐานของประโยค (Basic Clause Structures)

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าในภาษาอังกฤษประเภทของกริยาเป็นปัจจัยที่กำหนดว่าประโยคหนึ่ง ๆ จะมียอดประกอบใดบ้าง ประโยคในภาษาอังกฤษมีโครงสร้างพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. SV หรือ SVA เมื่อกริยาเป็น intransitive

ตัวอย่าง

- a. My father / is jogging. (SV)
- b. The rain / has stopped. (SV)
- c. He /remained /in his room. (SVA)

หมายเหตุ: มี intransitive verb จำนวนหนึ่งที่มีลักษณะเดียวกับ “remain” ในตัวอย่าง c. ซึ่งจะต้องมีหน่วยวิเศษณ์หรือ adverbial ตามหลังกริยา มิฉะนั้นประโยคจะไม่ได้ใจความสมบูรณ์หรือถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. SVO หรือ SVOA เมื่อกริยาเป็น monotransitive

ตัวอย่าง

- a. The teacher/ is introducing/ the course. (SVO)
- b. A jealous man/ killed /his own wife. (SVO)
- c. I /will put /some money/ in your bank account. (SVOA)

3. SVO_iO_d เมื่อกริยาเป็น ditransitive

ตัวอย่าง

- a. He/ should buy /himself /a new car. (SVO_iO_d)
- b. The company/ will be offering/ customers/ a special deal.
(SVO_iO_d)
- c. We/ are going to pay/ our enemy/ a surprise visit. (SVO_iO_d)

หมายเหตุ: ให้เปรียบเทียบประโยค a. b. c. กับประโยค d. e. f. ข้างล่างนี้

- d. He/ *should buy*/ a new car/ for himself.
- e. The company/ *will be offering*/ a special deal/ to customers.
- f. We/ *are going to pay*/ a surprise visit/ to our enemy.

แม้ว่าความหมายของ a. กับ d., b. กับ e. และ c. กับ f. จะเหมือนกัน แต่กริยาจะจัดเป็น ditransitive ได้ก็ต่อเมื่อกริยาในประโยคตามด้วยกรรมรองที่มักจะเป็นคนหรือสิ่งมีชีวิตและกรรมตรงตามลำดับ การที่กริยาใน d. e. และ f. ตามด้วยนามวลีที่เป็นกรรมตรง และหน่วยวิเศษณ์ที่เป็นบุพบทวลีตามลำดับ ถือว่ากริยาเหล่านี้เป็น monotransitive ไม่ใช่ ditransitive

4. SVO_dC_o เมื่อกริยาเป็น Complex transitive

ตัวอย่าง

- a. The court/ found/ the defendant/ guilty of murder. (SVO_dC_o)
- b. We/ have considered/ him/ our true friend. (SVO_dC_o)
- c. Most of the student I've talked to/ will elect/ him/ their class president. (SVO_dC_o)

5. SVC_s เมื่อกริยาเป็น copular verb

ตัวอย่าง

- a. The new condominium over there/ looks/ really luxurious. (SVC_s)
- b. The ending of this novel/ sounds/ very depressing. (SVC_s)
- c. The suspect remained quiet. (SVC_s)

จะเห็นว่าโครงสร้างหลัก ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้มีองค์ประกอบที่ทำให้ประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์และได้ใจความครบถ้วนสมบูรณ์ จะขาดองค์ประกอบตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้ องค์ประกอบที่เพิ่มได้และปกติไม่ใช่ขององค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ นั่นก็คือส่วนขยายหรือ adverbial นั่นเอง adverbial เป็นองค์ประกอบที่สามารถปรากฏได้ในหลาย ๆ ตำแหน่งไม่ว่าจะหน้า หลังหรือกลางประโยค

ตัวอย่าง

- Next week,/ the company/ will be offering/ customers/ a special deal. (ASVO;O_d)
- The company/ will be offering/ customers/ a special deal/ next week. (SVO;O_dA)
- The suspect/ remained/ quiet/ throughout the interrogation. (SVC_sA)
- Throughout the interrogation,/ the suspect/ remained/ quiet. (ASVC_s)

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือกริยาในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเป็นได้ทั้ง intransitive และ monotransitive (Biber et al., 384) เช่น read, cook, sing, drink, grow (ตั้งในตัวอย่าง a.) มีหลายตัวที่เป็นได้ทั้ง intransitive และเป็น copula เช่น remain, appear, happen (ตั้งในตัวอย่าง b.) กริยาหลายตัวก็เป็นทั้ง monoransitive และ ditransitive เช่น give, tell, buy, make, leave (ตั้งในตัวอย่าง c. หลายตัวก็เป็นทั้ง monotransitive และ complex transitive เช่น elect, prove, call, keep (ตั้งในตัวอย่าง d.) อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่าไม่ว่าจะใช้กริยานี้ในโครงสร้างใดก็ตาม ความหมายหลักของกริยาจะคงเดิม

ตัวอย่าง

- a. He *reads* very fast. **VS** He *has read* three books this month.
- b. Very little *remained* after the fire. **VS** He *remained* unconscious.
- c. His girlfriend *has left* him. **VS** His father *left* him nothing but debt.
- d. You must *prove* your innocence. **VS** The evidence *will prove* you innocent.

อนุประโยค (Subordinate/Dependent Clauses) และองค์ประกอบของประโยค

ในตัวอย่างที่ผ่านมาจะพบแต่องค์ประกอบของประโยคที่อยู่ในรูปวลี หรือวลีซ้อนวลีเท่านั้น แต่อันที่จริงแล้วองค์ประกอบของประโยคอาจมีลักษณะเป็น อนุประโยค (subordinate/dependent clause) ซึ่งแม้จะมีประธานหรือภาคแสดง แต่ก็มีใจความไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถปรากฏเป็นประโยคตามลำพังได้ คือเป็นเพียงองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของประโยคเท่านั้น อนุประโยคเหล่านี้มี 3 ชนิดคือ

1. Noun clauses (NC) คือ clause ที่ทำหน้าที่เหมือนคำนามหรือนามวลี
 2. Adjectival clauses (Adj. C) ซึ่งรู้จักกันโดยทั่วไปว่า Relative clauses คือ clause ที่ทำหน้าที่เหมือนคำคุณศัพท์หรือคุณศัพท์วลี
 3. Adverbial clauses (Adv. C) คือ clause ที่ทำหน้าที่เหมือนคำกริยาวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์วลี
- (ดูรายละเอียดในตารางสรุปความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของคำ/วลีและองค์ประกอบ/หน้าที่ในประโยค)

Noun clause มีที่สังเกตคือ

1. ขึ้นต้นด้วย “That”

ตัวอย่าง

- a. *That the school is going to go bankrupt is hidden from the public.* (ทำหน้าที่เป็นประธาน)
- b. *He has just learned that his article has been rejected by the magazine.* (ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง)
- c. *The important point is that you remember to come to the exam.* (ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็ม)
- d. *We are aware that priority goes to the handicapped.* (ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มของ ‘aware’)

- e. I've heard the rumor *that the company is going to be merged*. (ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มของ 'rumor')
2. ขึ้นต้นด้วย "Wh word" เช่น what, how, why, whoever, whatever

ตัวอย่าง

- a. I don't know *what you are up to*. (ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง)
- b. He couldn't tell us *why he needed the money*. (ทำหน้าที่เป็นกรรมรอง)
- c. *Whoever you are* doesn't really matter to me. (ทำหน้าที่เป็นประธาน)

Adjectival clause มีที่สังเกตคือขึ้นต้นด้วย relative pronoun เช่น who, that, which, when, where และจะขยายคำนามหรือนามวลีที่อยู่ข้างหน้า ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- a. I like the boy *who/that showed me around the school*.
- b. The person (*who/that*) *you just saw* is our new president.
- c. Can you give me back the money (*that*) *you've borrowed from me?*
- d. He was born in 1939, *when World War II broke out*.
- e. I've lost the photo of the house *where I grew up*.

Relative pronoun สามารถละได้ หากคำนามที่นำหน้าทำหน้าที่เป็นกรรมของ adjective/relative clause ดังในตัวอย่าง b. และ c.

Adverbial clause มีที่สังเกตคือจะขึ้นต้นด้วย subordinating conjunction เช่น after, before, as soon as, when, while, if, because, as, since อนุประโยคชนิดนี้จะเกิดคู่กับประโยคที่เป็น independent clause หรือประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ และ

ช่วยขยายใจความของทั้งประโยคในเรื่องของเวลา เหตุผล เงื่อนไข เป็นต้น ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- a. *After he lost his championship*, he gave up his career as a tennis player. (เวลา)
- b. *If you don't write the number down*, you may forget it. (เงื่อนไข)
- c. I missed the party last week *because I was sick*. (เหตุผล)

อรรถศาสตร์และวจนปฏิบัติศาสตร์

ถ้าไม่มีความหมาย ก็ไม่ใช่ภาษา

จรีนธรา ศรีอุทัย

มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยเหตุนี้ นอกเหนือไปจากเสียง คำและประโยค ซึ่งนักภาษาศาสตร์ศึกษาในวิชาสัทศาสตร์และสัทวิทยา วิชาหน่วยคำ และวากยสัมพันธ์ ตามลำดับ องค์ประกอบสำคัญอีกอย่างหนึ่งของภาษาคือความหมาย วิชาที่ศึกษาความหมายของภาษามี 2 วิชา กล่าวคือ อรรถศาสตร์ (semantics) ซึ่งศึกษาความหมาย นอกบริบท และวจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics) ซึ่งศึกษาความหมายในบริบท บทนี้จะกล่าวถึงสิ่งที่เราศึกษาใน 2 วิชานี้ โดยแบ่งเป็น 5 ตอน ในตอนแรก เราจะพิจารณาความแตกต่างระหว่างอรรถศาสตร์และวจนปฏิบัติศาสตร์ ตอนที่ 2 กล่าวถึงอรรถศาสตร์ คำศัพท์ ตอนที่ 3 กล่าวถึงอรรถศาสตร์ประโยค ตอนที่ 4 กล่าวถึงวจนปฏิบัติศาสตร์ และ ตอนที่ 5 กล่าวถึงอรรถศาสตร์ปริชาน

หนึ่งประโยค หนึ่งประพจน์ สองถ้อยคำ

ดังที่กล่าวแล้ว อรรถศาสตร์ศึกษาความหมายนอกบริบท และวจนปฏิบัติศาสตร์ ศึกษาความหมายในบริบท ลองมาดูความแตกต่างของความหมายในและนอกบริบทจากบทสนทนาต่อไปนี้

บทสนทนาที่ 1

Tom: How was life while I was away?

Jane: The car broke down yesterday.

บทสนทนาที่ 2

Jack: Do you feel like going out tonight?

Ann: The car broke down yesterday.

ในบทสนทนาที่ 1 ทอมถามเจนว่ามีเกิดอะไรขึ้นบ้างตอนที่เขาไม่อยู่ เจนตอบว่ารถเสีย เมื่อวานนี้ ในบทสนทนาที่ 2 แจ็คถามแอนว่าอยากออกไปเที่ยวไหมคืนนี้ ซึ่งอาจถือว่าเป็นคำชวน แอนตอบว่ารถเสียเมื่อวานนี้ ซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นการปฏิเสธคำชวนนั้น หรืออาจมองได้ว่าเป็นการตอบรับและขอร้องให้แจ็ครับเธอออกไปเที่ยวในคืนนี้

สิ่งที่เจนและแอนพูดเป็นประโยคเดียวกัน วิชาวากยสัมพันธ์ซึ่งศึกษาโครงสร้างประโยคจะวิเคราะห์สิ่งที่เจนและแอนพูดในลักษณะเดียวกัน อรรถศาสตร์ซึ่งศึกษาความหมายนอกบริบทจะมองว่าสิ่งที่เจนและแอนพูดเป็นหนึ่งประโยคเช่นกัน และมีความหมายของประโยคหรือ **ประพจน์** (proposition) เดียวกัน ส่วนวัจนปฏิบัติศาสตร์ซึ่งศึกษาความหมายในบริบท จะไม่ศึกษาความหมายของประโยค แต่มองว่าสิ่งที่เจนและแอนพูดในบทสนทนาที่ 1 และบทสนทนาที่ 2 เป็นสอง **ถ้อยคำ** (utterance) ที่แตกต่างกัน ในขณะที่เจนให้ข้อมูล แอนปฏิเสธหรือตอบรับคำชวนของแจ๊ค

กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า อรรถศาสตร์ศึกษาความหมายของประโยคหรือประพจน์ วัจนปฏิบัติศาสตร์ศึกษาความหมายของถ้อยคำ การศึกษาความหมายของประโยคเริ่มจากการศึกษาความหมายของคำ ซึ่งเราจะกล่าวถึงในตอนต่อไป

การอ้างอิง ความหมายตรง จินตภาพ

อรรถศาสตร์คำศัพท์ศึกษาความหมายของคำ โดยพิจารณาว่าเมื่อเรารู้ความหมายของคำ เรารู้อะไร คำตอบของคำถามนี้มีมากมาย ในที่นี้จะยกมา 3 คำตอบ คือ การอ้างอิง ความหมาย และ จินตภาพ

การอ้างอิง (reference) เป็นส่วนหนึ่งของความหมายของคำ นั่นคือ เมื่อเราอาจใช้คำหรือนามวลี “Jack”, “the happy swimmer”, “my friend”, “that guy” หรือ “he” เพื่ออ้างอิงผู้ชายคนหนึ่งชื่อแจ๊คในสถานการณ์ต่าง ๆ กล่าวได้ว่าผู้ชายคนหนึ่งชื่อแจ๊คเป็นส่วนหนึ่งของความหมายของคำหรือนามวลีเหล่านี้ เมื่อเราถือว่า

ความหมายของคำคือการอ้างถึง ความหมายจะเป็นสิ่งที่เชื่อมต่อภาษาเข้ากับสิ่งต่าง ๆ ในโลก

แต่ความหมายก็ไม่ใช่เพียงการอ้างถึง ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง คำหรือวลีเช่น “no baby”, “hobbits” “unicorns”, “Harry Potter”, “of”, “by”, “will”, และ “may” จะไม่มีความหมาย เพราะคำหรือวลีเหล่านี้ไม่มีสิ่งอ้างถึง (referent) หรือไม่ได้อ้างถึงสิ่งใด ๆ ที่มีอยู่ในโลก นอกจากนี้ จริงอยู่ว่าผู้ชายคนหนึ่งชื่อแจ๊คเป็นส่วนหนึ่งของความหมายของคำหรือนามวลี “Jack”, “the happy swimmer”, “my friend”, “that guy” หรือ “he” ซึ่งเราอาจใช้เพื่ออ้างถึงผู้ชายคนหนึ่งชื่อแจ๊คในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ แต่เรารู้ว่าคำหรือนามวลีเหล่านี้ไม่ได้มีความหมายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นความหมายจึงไม่ใช่แค่การอ้างถึง แต่มีอะไรมากกว่านั้น

ในปัจจุบัน เราอาจอ้างถึงประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาโดยเรียกว่า “Donald Trump” หรือ “the president” แม้ว่าจะใช้อ้างถึงบุคคลเดียวกันได้ แน่แน่นอนว่านามวลีทั้งสองนี้ไม่ได้มีความหมายเหมือนกัน ความแตกต่างอย่างหนึ่งคือ “the president” หมายความว่า “the head of state” ในขณะที่ “Donald Trump” ไม่ได้มีความหมายนั้น เราอาจกล่าวว่า “the head of state” เป็นความหมายตรง (sense) ของ “the president” และอาจให้คำนิยามว่าความหมายตรงคือความหมายของคำส่วนที่ไม่ใช่การอ้างถึงและคงอยู่ได้นานกว่าการอ้างถึง ในอนาคตเมื่อมีบุคคลอื่นได้รับการเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เราไม่อาจอ้างถึงประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาโดยเรียกว่า “Donald Trump” อีกต่อไป แต่เรายังใช้ “the president” เพื่ออ้างถึงบุคคลนั้นได้

แต่ความหมายก็ไม่ใช่แค่การอ้างถึงและความหมายตรงอยู่ดี ในแง่หนึ่ง ยังมีคำหรือวลีเช่น “Jack” และ “Donald Trump” ที่มีการอ้างถึงแต่ไม่มีความหมายตรง และในอีกแง่หนึ่ง ยังมีคำหรือวลีเช่น “hobbits” “unicorns”, “Harry Potter” ที่มีความหมายตรงแต่ไม่มีการอ้างถึง เพราะไม่ได้อ้างถึงสิ่งใด ๆ ที่มีอยู่ในโลก

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีการเสนอว่าความหมายของคำคือ **จินตภาพ** (mental image) ที่คำเหล่านั้นทำให้เกิดขึ้นในใจของผู้พูดและผู้ฟัง แม้ว่า “hobbits” “unicorns”, “Harry Potter” ไม่มีการอ้างอิง เพราะไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งใด ๆ ที่มีอยู่ในโลก แต่มีจินตภาพที่คำหรือวลีเหล่านั้นทำให้เกิดขึ้นในใจของผู้พูดและผู้ฟังอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม เมื่อเรากล่าวถึงความหมายของคำคือจินตภาพ ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีปัญหา คำบางคำไม่มีจินตภาพที่มีเอกลักษณ์ชัดเจนแต่อย่างใด เช่น “if”, “very” และ “306” นอกจากนี้จินตภาพที่คำบางคำทำให้เกิดมีขึ้นในใจของผู้พูดและผู้ฟังอาจคล้ายกันจนแยกไม่ได้ มีใครบอกได้บ้างว่า “oxygen” และ “nitrogen” ดูแตกต่างกันอย่างไร

ดูเหมือนว่าการศึกษาความหมายของคำจะถามคำถามเสียมากกว่าให้คำตอบ แต่การที่แนวคิดหนึ่ง ๆ มีปัญหาไม่ได้หมายความว่าแนวคิดนั้นไร้ประโยชน์ แม้ว่ามีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการอ้างอิง ความหมายตรง และจินตภาพ แต่เรายังอาจใช้แนวคิดพื้นฐานเหล่านี้ในการศึกษาความหมายของคำ ซึ่งจะแสดงให้เห็นจากการศึกษาความหมายของประโยคในตอนต่อไป

ประพจน์และความจริง

ประพจน์คือความหมายของประโยค ดังที่กล่าวไว้ในท้ายตอนที่ 1 อรรถศาสตร์ศึกษาความหมายของประโยคหรือประพจน์ อรรถศาสตร์ประโยคคือแขนงย่อยของภาษาศาสตร์ที่รับผิดชอบหน้าที่นี้ ลองดูตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ 1	Sharks hunt seals.
ประโยคที่ 2	Seals are hunted by sharks.
ประโยคที่ 3	Seals are prey to sharks.

สามประโยคนี้นี้มีบางอย่างที่แตกต่างกัน เช่น ประโยคที่ 1 ใช้กรรตุวาก (active voice) ประโยคที่ 2 ใช้กรรมวาก (passive voice) ประโยคที่ 3 ไม่ใช้กริยา “hunt” แต่ใช้นาม “prey” แทน แต่ความแตกต่างเหล่านี้ไม่ได้มีผลกับความหมายหลักของประโยคทั้งสามซึ่งเหมือนกัน อีกนัยหนึ่งเรากล่าวได้ว่าประโยคทั้งสามนี้มีประพจน์เดียวกัน

คุณลักษณะสำคัญประการเดียวของประพจน์คือ เรากล่าวได้ว่าประพจน์นั้นเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง นั่นคือ เมื่อเรารู้ความหมายของประโยค เรารู้ว่าโลกต้องเป็นอย่างไร ประโยคนั้นจึงจะเป็นจริง หรืออย่างทีนักอรรถศาสตร์ประโยคกล่าวว่า เมื่อเรารู้ความหมายของประโยค เรารู้เงื่อนไขของความจริง (truth conditions) ของประโยคนั้น สิ่งหนึ่งที่ต้องระวังในแง่ก็คือ เงื่อนไขของความจริง ไม่ใช่ค่าความจริง (truth value) เมื่อเรารู้ความหมายของประโยค “Jack swims” เรารู้ว่าโลกต้องเป็นอย่างไร ประโยคนั้นจึงจะเป็นจริง อย่างเช่น ต้องมีคนชื่อแจ๊คและเขาว่ายน้ำเป็นประจำ ซึ่งเป็นเงื่อนไขของความจริงของประโยคนี้ แต่ถ้าเราไม่รู้แจ๊คหรือไม่รู้ว่าเขาว่ายน้ำเป็นประจำหรือไม่ เราอาจไม่รู้ค่าความจริงของประโยคนี้ ซึ่งไม่ได้ทำให้เราไม่รู้ความหมายของประโยคนี้ กล่าวโดยสรุปได้ว่า การรู้ความหมายของประโยคคือการรู้เงื่อนไขของความจริงของประโยคนั้น โดยที่เราอาจรู้หรือไม่รู้ค่าความจริงของประโยคนั้นก็ได้

แนวคิดที่กล่าวมานี้เป็นแนวคิดของทฤษฎีอรรถศาสตร์เงื่อนไขของความจริง (truth-conditional semantics) ซึ่งเป็นความพยายามหนึ่งในการอธิบายความรู้ทางอรรถศาสตร์ หรือสิ่งที่เรารู้เมื่อเรารู้ความหมายในภาษา อรรถศาสตร์เงื่อนไขของความจริง ทำสิ่งนี้โดยคำนวณค่าความจริงของประโยคจากการนำความหมายของส่วนต่าง ๆ ของประโยคมาประกอบกัน หลักการหนึ่งที่สำคัญในทฤษฎีนี้จึงเป็นหลักการการประกอบ (principle of compositionality) ซึ่งมีอยู่ว่า ความหมายของประโยคประกอบด้วย ความหมายของคำในประโยคนั้นและโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของคำในประโยคนั้น

เราจะเห็นการทำงานของหลักการการประกอบได้ดีในประโยคกำกวม เช่น

ประโยคที่ 5 She can't bear children.

ประโยคที่ 6 Jack saw a man with a telescope.

ประโยคที่ 5 มีความกำกวมเชิงคำศัพท์ (lexical ambiguity) นั่นคือ กริยา “bear” อาจมีความหมายว่า “give birth to” หรือ “tolerate” เพื่อไม่ให้กำกวมในกรณีแรก เราอาจกล่าวแทนว่า “She is infertile.” กรณีที่สองอาจเป็น “She can't stand children.” ความกำกวมเชิงคำศัพท์ในประโยคที่ 5 แสดงให้เห็นว่าความหมายของคำในประโยคเป็นสิ่งสำคัญ ส่วนประโยคที่ 6 มีความกำกวมเชิงโครงสร้าง (structural ambiguity) นั่นคือ บุพบทวลี “with a telescope” อาจขยายนามวลี “a man” หรือ ขยายกริยาวลี “saw a man” ในกรณีแรก เราอาจเขียนประโยคใหม่ได้ว่า “A man with a telescope was seen by Jack.” ในกรณีที่สอง ประโยคใหม่อาจเป็น “With a telescope, Jack saw a man.” ความกำกวมเชิงโครงสร้างในประโยคที่ 6 แสดงให้เห็นว่าโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของคำในประโยคเป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน

ในการอธิบายความหมายของประโยค อรรถศาสตร์เงื่อนไขของความจริงจะสร้างกฎต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อสร้างความหมายของประโยคจากความหมายของคำในประโยคนั้นและโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของคำในประโยคนั้น กฎเหล่านี้ใช้ได้กับประโยคไม่จำกัดจำนวนในทุกภาษา ในที่นี้ขอยกตัวอย่างกฎอรรถศาสตร์ในลักษณะดังกล่าวสักหนึ่งกฎ

กฎอรรถศาสตร์ (semantic rule)

ความหมายของประโยคซึ่งประกอบด้วยนามวลีและกริยาวลีคือเงื่อนไขของความจริงต่อไปนี้

ถ้าความหมายของคำนามหรือนามวลี (สิ่งหนึ่ง) เป็นสมาชิกของความหมายของคำกริยาหรือกริยวลี (เซตของสิ่งต่าง ๆ) แล้วประโยคนั้นจะเป็นจริง หากไม่เป็นเช่นนั้น ประโยคนั้นจะไม่เป็นจริง

ลองใช้กฎอรรถศาสตร์นี้อธิบายความหมายของประโยค “Jack swims” โดยถือว่าส่วนหนึ่งของความหมายของคำหรือวลีคือการอ้างถึง เราอาจกล่าวได้ว่า ความหมายของคำกริยา “swims” คือ ผู้ที่ว่ายน้ำเป็นประจำ สมมติว่าในโลกนี้มีคนที่ว่ายน้ำเป็นประจำคือ ทอม เจน แจ็ค และแอน เราอาจแสดงความหมายของกริยานี้โดยใช้เครื่องหมายเซต ดังนี้

ตัวอย่างความหมายของ “swims”

Swims = {Tom, Jane, Jack, Ann}

เมื่อวิเคราะห์ความหมายของ “Jack swims” เราประยุกต์ใช้กฎอรรถศาสตร์ข้างต้น โดยดูว่าคำนาม “Jack” เป็นสมาชิกของความหมายของคำกริยา “swims” ซึ่งเป็นเซตของผู้ที่ว่ายน้ำเป็นประจำหรือไม่ ถ้าเป็น “Jack swims” ก็เป็นจริง นี่คือวิธีการที่อรรถศาสตร์ประโยคอธิบายความหมายของประโยค ในตอนต่อไป เราจะมาดูวิธีการที่วัจนปฏิบัติศาสตร์ศึกษาความหมายของถ้อยคำ

บริบทและเจตนาของผู้พูด

วากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ศึกษาประโยคและประพจน์โดยไม่คำนึงถึงบริบท (context) ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญในวัจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งศึกษาการตีความถ้อยคำในบริบทตามเจตนาของผู้พูด ถ้อยคำอาจเป็นวลีหรือประโยคที่ผู้พูดพูดออกมาก็ได้

บริบทแบ่งได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ 1) บริบทเชิงภาษาศาสตร์ (linguistic context) หรือปริงเฉทที่นำหน้าหรือตามหลังถ้อยคำที่ต้องการตีความ และ 2) บริบทเชิงสถานการณ์ (situational context) ซึ่งอาจเรียกสั้น ๆ ได้ว่า สถานการณ์ หรือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่แวดล้อมผู้พูด ซึ่งไม่ใช่ภาษา อาจเป็นผู้พูดเอง ผู้ฟัง บุคคลที่สามที่อาจมีในบริเวณ

นั่น ความเชื่อของคนเหล่านี้ ความคิดของคนเหล่านี้เกี่ยวกับความเชื่อของคนอื่น ๆ สภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ หัวข้อการสนทนา เวลาในขณะนั้น ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในโลกที่เราอาศัยอยู่ ฯลฯ

ลองมาดูความสำคัญของบริบทจากบทสนทนาข้างล่าง

บทสนทนาที่ 3

Ann: Did you mow the grass and wash the car like I told you to?

Jack: I mowed the grass.

เรารู้โดยไม่อาศัยทฤษฎีใด ๆ ว่า จากสิ่งที่แจ๊คพูด แจ๊คมีเจตนาที่จะสื่อสารว่า เขาไม่ได้ล้างรถ วิชาปฏิบัติศาสตร์จะศึกษาความหมายของถ้อยคำของแจ๊ค โดยพิจารณาจากบริบท ซึ่งในที่นี้คือ ถ้อยคำของแอน และอธิบายว่า เรารู้ได้อย่างไรว่าความหมายในบริบทของ “I mowed the grass.” ที่แจ๊คพูดในบริบทนี้ แท้จริงคือ “I didn’t wash the car.” ซึ่งแจ๊คไม่ได้พูดออกมา

ในบทความชื่อ “Logic and Conversation” ซึ่งตีพิมพ์ในหนังสือ *Syntax and Semantics* เล่มที่ 3 เมื่อค.ศ. 1975 และตีพิมพ์ซ้ำในหนังสือรวมบทความของเขาเองชื่อ *Studies in the Way of Words* เมื่อค.ศ. 1989 พอล ไกรซ์ ผู้ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งวิชาปฏิบัติศาสตร์ สร้างหลักของไกรซ์ขึ้นมาเพื่ออธิบายความหมายของถ้อยคำในบริบท โดยมีความคิดเบื้องหลังว่า มนุษย์เราเป็นสิ่งที่ชีวิตที่มีเหตุผลและจะให้ความร่วมมือในการสื่อสาร โดยปฏิบัติตามหลักของไกรซ์ ซึ่งมีเนื้อหาสาระดังนี้

หลักของไกรซ์

หลักคุณภาพ	ไม่สื่อสารสิ่งที่รู้ว่าไม่จริง
หลักปริมาณ	ไม่สื่อสารมากเกินไปจนจำเป็น
หลักสัมพันธ	ไม่สื่อสารสิ่งที่ไม่สัมพันธ์กัน
หลักมารยาท	สื่อสารอย่างกระชับและชัดเจน

ในบทสนทนาที่ 3 แจ็คปฏิบัติตามหลักของไกรซ์ กล่าวคือ ถึงแม้ว่าถ้อยคำของแอนในบริบทนี้อยู่ในรูปประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” แต่แจ๊คไม่อาจเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่งได้ เพราะถ้าตอบใช่หรือไม่ใช่ เขาจะละเมิด “หลักคุณภาพ” หรือสื่อสารสิ่งที่เขารู้ว่าไม่จริง เขาจึงเลือกที่จะปฏิบัติตามหลักสัมพันธและหลักมารยาท โดยสื่อสารสิ่งที่สัมพันธ์กันอย่างกระชับและชัดเจน และปฏิบัติตามหลักปริมาณในเวลาเดียวกัน คือไม่สื่อสารมากเกินไป ถ้าแจ๊คพูดว่า “I mowed the grass but did not wash the car.” จะถือได้ว่าเขาสื่อสารมากเกินไป เพราะการพูดเพียงว่า “I mowed the grass.” ก็ทำให้ผู้ฟังเข้าใจแล้วว่าแจ๊คไม่ได้ล้างรถ นักวิจัยปฏิบัติศาสตร์เรียกความหมายของถ้อยคำที่อาจเกิดขึ้นจากความหมายของประโยคที่ใช้ในบริบทในลักษณะนี้ว่าความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย (implicature)

การศึกษาความหมายของคำ ประโยค และถ้อยคำเท่าที่กล่าวมาในบทนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีอรรถศาสตร์เงื่อนไขของความจริง ในตอนต่อไป เราจะพูดถึงอรรถศาสตร์ปริชานซึ่งเป็นอีกความพยายามหนึ่งในการอธิบายความรู้ทางอรรถศาสตร์ หรือสิ่งที่เรารู้เมื่อเรารู้ความหมายในภาษา

อุปลักษณะเชิงมโนทัศน์

อรรถศาสตร์ปริชาน (cognitive semantics) ไม่เชื่อว่ามีความจริงปรนัย (objective truth) ในลักษณะที่เรารู้ได้เมื่อเรารู้ความหมายของประโยคอย่างที่อรรถศาสตร์เงื่อนไขของความจริงกล่าวไว้ ด้วยเหตุนี้อรรถศาสตร์ปริชานจึงไม่เชื่อว่าเราอาจศึกษาความหมายซึ่งอ้างอิงกับความจริงได้ เรารู้ความหมายของประโยค “They’re in love.” แต่การอธิบายความหมายของประโยคนี้ตามทฤษฎีอรรถศาสตร์เงื่อนไขของความจริงทำได้ไม่ง่ายเท่าการอธิบาย “Jack swims.” เงื่อนไขของความจริงของ “They’re in love.” ที่เราต้องรู้เพื่อที่จะระบุค่าความจริงของประโยคนี้อาจมีมากกว่าที่เราจะเขียนออกมาได้

นักอรรถศาสตร์ปริชานเสนอว่า เราเข้าใจความหมายของประโยคอย่าง “They’re in love.” ได้ เพราะมีอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ (conceptual metaphor) ที่ว่า LOVE IS A CONTAINER.¹ อยู่ในสมองของเรา อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์คือการทำความเข้าใจสิ่งหนึ่งโดยอีกสิ่งหนึ่ง หรือกล่าวให้ชัดเจนขึ้นได้ว่า การทำความเข้าใจเป้าหมาย (target) โดยแหล่งเดิม (source) สำหรับ LOVE IS A CONTAINER. เป้าหมายที่เราพยายามจะเข้าใจคือ “ความรัก” ในขณะที่แหล่งเดิมที่เราใช้ในการทำความเข้าใจ “ความรัก” คือ “ภาชนะ” เมื่อเรามีอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์นี้ในสมอง เราเข้าใจว่า “ความรัก” คือ “ภาชนะ” ซึ่งอาจจะขนาดใหญ่มากพอให้คนที่มีความรักเข้าไปอยู่ได้ เราจึงเข้าใจความหมายของ “They’re in love.” ซึ่งเป็น รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ (metaphorical expression) โดยไม่พึ่งพาเงื่อนไขของความจริง

ในสมองของเราน่าจะมีอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจความหมายของรูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ในลักษณะนี้อยู่มากมาย เช่น

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 1 MIND IS BODY.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ I see what you mean.

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 2 TIME IS MONEY.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ You’re wasting my time.

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 3 IDEAS ARE FOOD.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ That’s food for thought.

เป็นที่น่าสังเกตว่าเป้าหมายที่เราพยายามจะเข้าใจมักเป็นนามธรรม ในขณะที่แหล่งเดิมที่เราใช้ในการเข้าใจเป้าหมายมักเป็นรูปธรรม

¹ ตามความนิยมในอรรถศาสตร์ปริชาน อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์จะเขียนโดยใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ทั้งหมด

สมองมนุษย์เป็นสิ่งซับซ้อน เราจึงยังอาจเข้าใจเป้าหมายหนึ่ง ๆ โดยแหล่งเดิมหลาย ๆ สิ่ง ตัวอย่างเช่น ดังที่กล่าวแล้ว เราอาจเข้าใจ “ความรัก” โดย “ภาษา” แล้วเรายังเข้าใจ “ความรัก” โดยแหล่งเดิมอื่น ๆ ข้างล่างนี้

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 4 LOVE IS MADNESS.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ I'm crazy about him.

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 5 LOVE IS A JOURNEY.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ This relationship isn't going anywhere.

ในการทำงานเดียวกัน แหล่งเดิมหนึ่ง ๆ อาจใช้ในการเข้าใจเป้าหมายหลาย ๆ สิ่ง ตัวอย่างเช่น เมื่อเราเข้าใจ “ความรัก” โดย “การเดินทาง” ได้ในอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 5 เราอาจเข้าใจ “ชีวิต” หรือ “การโต้แย้ง” โดย “การเดินทาง” ในอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 5 และ 6 ได้เช่นกัน

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 6 LIFE IS A JOURNEY.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ He had a head start in life.

อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ 7 AN ARGUMENT IS A JOURNEY.

รูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ We've arrived at a disturbing conclusion.

สิ่งหนึ่งที่ควรระวังในการศึกษาอุปลักษณ์ตามทฤษฎีอรรถศาสตร์ปริชานคือ ไม่ใช่ทุกอุปลักษณ์ที่มีรูป A IS B จะเป็นอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ เช่น LIFE IS LEMONADE. หรือ JULIET IS THE SUN. ไม่น่าจะเป็นอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ แม้ว่าจะเขียนโดยใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ทั้งหมดก็ตาม ทั้งนี้เพราะว่า เราไม่อาจกล่าวได้จากสองอุปลักษณ์นี้ว่า เราเข้าใจ “ชีวิต” โดย “น้ำมะนาว” หรือ “จูเลียต” โดย “ดวงอาทิตย์” และสองอุปลักษณ์นี้ไม่ได้ช่วยให้เราเข้าใจความหมายของรูปเฉพาะเชิงอุปลักษณ์ใด ๆ

สรุปและหนังสืออ่านประกอบ

ความหมายในภาษามีมากมาย ตั้งแต่ความหมายของคำ ประโยค หรือ ถ้อยคำ และมีทฤษฎีอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ต่าง ๆ ที่พยายามอธิบายว่าเรารู้อะไรเมื่อเรารู้ความหมายต่าง ๆ นี้ หากสนใจศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ้างอิง ความหมายตรง จินตภาพ ประพจน์ เงื่อนไขของความจริง ถ้อยคำ หลักของไกรซ์ หรืออุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ หนังสือต่อไปนี้น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

1. *Meaning in Language: An Introduction to Semantics and Pragmatics* เขียนโดย Alan Cruse ตีพิมพ์โดย Oxford University Press ในปี 2011

2. *Semantics* เขียนโดย Kate Kearns ตีพิมพ์โดย Palgrave Macmillan ในปี 2011

3. *Introduction to Pragmatics* เขียนโดย Better J. Birner ตีพิมพ์โดย Wiley-Blackwell ในปี 2013

4. *Pragmatics* เขียนโดย Siobhan Chapman ตีพิมพ์โดย Palgrave Macmillan ในปี 2011

การรับภาษา

นิภาพร ตั้งต่อฤทธิ และ ณัฐมา พงศ์ไพโรจน์

ในบทนี้ จะกล่าวถึงการรับภาษา (Language Acquisition) โดยในส่วนแรก จะอธิบายแนวคิดเรื่องการรับภาษาที่หนึ่ง (First Language Acquisition) และการรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) พร้อมสรุปความคล้ายคลึงและความแตกต่างของการรับภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ในส่วนที่สองจะเป็นการนำเสนอปัญหาการรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนชาวไทย รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาซึ่งเน้นที่การแทรกแซง (Interference) ของภาษาไทยที่มีต่อการรับภาษาอังกฤษ

การรับภาษา หมายถึง กระบวนการที่มนุษย์สามารถเข้าใจและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาษาเป็นสิ่งที่ซับซ้อน แต่สิ่งที่สร้างความพิศวงก็คือ เหตุใดเด็กเล็ก ๆ สามารถรับภาษาได้รวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ พวกเขาเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ได้มากมายทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครอธิบายความหมายให้ฟัง สามารถออกเสียงและแยกเสียงของคำได้จนสามารถนำคำมาเรียงร้อยเป็นวลีและประโยคได้ ทั้งที่พวกเขาขยี้กิ้นข้าวหกเลอะเทอะ ผูกเชือกกรองเท้าไม่เป็น ระบายสีออกนอกเส้นหรือบางที่ถึงขั้นออกนอกกระดาษ การที่เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้และใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ จนบรรดาผู้ใหญ่ที่ปากบั่นเรียนภาษาเพิ่มเติมเกิดความฉงน เมื่อตัวเองต้องมานั่งกังวลเมื่อจำคำศัพท์ไม่ได้ ออกเสียงคำเพี้ยน หรือผันกริยาไม่ถูกต้อง ความแตกต่างเหล่านี้ ทำให้เกิดคำถามว่าเด็กเล็ก ๆ เรียนรู้ภาษาได้อย่างไร

การรับภาษาที่หนึ่ง

ภาษาที่หนึ่ง (First Language) หรือภาษาแม่ (Mother Tongue) หมายถึง ภาษาแรกที่เด็กรับรู้และเรียนรู้จากคนรอบข้าง จนสามารถใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว โดยปกติกระบวนการรับภาษาที่หนึ่งจะเริ่มก่อนอายุสามปี (Saville-Troike, 2012) หาก

เด็กเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้สองภาษา เช่น เด็กมีพ่อเป็นชาวฝรั่งเศส และมีแม่เป็นคนไทย ก็จะเป็นเด็กที่ใช้ภาษาที่หนึ่งได้คล่องแคล่วทั้งสองภาษา

กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาที่หนึ่ง

การรับภาษาที่หนึ่ง (First Language Acquisition) เกิดขึ้นได้โดยกระบวนการต่าง ๆ ได้แก่ การจดจำและพูดตาม (Imitation) การเทียบแบบ (Analogy) และการใช้ภาษาเด็กของผู้ใหญ่ประกอบการแก้ไขภาษาให้เด็ก (Babytalk and Recast) ซึ่งจะอธิบายกระบวนการทั้งสามโดยละเอียดดังต่อไปนี้

แนวคิดที่ 1: การเรียนรู้ภาษาจากการจดจำและพูดตาม (Imitation)

คำถามที่ว่าเด็กเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร หลายคนคงตอบได้ไม่ยากว่า ก็จำและทำตามคุณพ่อ คุณแม่ หรือคนใกล้ตัวอื่น ๆ เด็กเล็ก ๆ เริ่มเรียก ‘ป๊าป๊า’ ‘หม่าหม่า’ ‘หมาโฮ่งโฮ่ง’ ได้ โดยอาศัยการจดจำและเลียนแบบสิ่งที่พวกเขาได้ยินจากผู้ใช้งานคนอื่น ๆ นั้นเอง

เสียงที่ใช้ในการสื่อสารลำดับแรก ๆ ของทารกคือ เสียงร้องไห้เวลาหิว หรือเวลาที่รู้สึกไม่สบายตัว เมื่อโตขึ้นมาอีกหน่อย ก็สามารถส่งเสียงอ้อแอ้ (Babbling) หรือหัวเราะเอิ๊กอ๊ากชอบใจเวลามีคนมาเล่นด้วย จากนั้นก็จะเริ่มส่งเสียงที่ใกล้เคียงกับภาษาที่พวกเขาได้ยินมากขึ้น และสามารถทำท่าทางหรือแสดงออกที่สอดคล้องกับคำที่พวกเขาคุ้นเคย เช่น เด็กจะโบกมือ เมื่อได้ยินคำว่า ‘บาย บาย’ หรือเดินมาที่ครีวเมื่อได้ยินคำว่า ‘ขนม’ หรือเดินไปที่ประตูเพื่อหยิบรองเท้า เมื่อได้ยินว่า ‘ไปเที่ยว’

เด็กเริ่มพูดเลียนแบบคนรอบตัวหลังจากอายุประมาณขวบครึ่ง โดยมักเลียนเสียงคำสุดท้าย เช่น พูดว่า ‘ส้ม’ เพื่อขอน้ำส้ม พูดคำว่า ‘เท้า’ เมื่อขึ้นไปทรงเท้า เมื่ออายุได้สักสองขวบ เด็กจะเริ่มใช้คำประกอบกันเป็นประโยคง่าย ๆ เช่น ‘แม่ งาน’ ‘คุกกี้ อี๊ก’ เมื่อต้องการจะสื่อสารว่า ‘แม่ไปทำงาน’ และ ‘ขอคุกกี้อี๊ก’ ซึ่งภาษานี้

เหมือนภาษาโทรเลข (Telegraphic Speech) เพราะมีแต่คำสื่อความหมาย (Content Words) ซึ่งเพียงพอที่จะสื่อสารได้ในระดับหนึ่ง

หากเด็กไม่ได้อยู่ในสังคมที่มีการใช้ภาษา ก็จะไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ในปี ค.ศ.1799 เด็กชายวิกเตอร์วัย 12 ปี ถูกพบในสภาพเปลือยในป่าแห่งหนึ่งในฝรั่งเศส เขาใช้ชีวิตในป่าโดยไม่มีมนุษย์คนอื่นอยู่ด้วย สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ วิกเตอร์แทบจะไม่มีความสามารถทางภาษาเลย ทั้งนี้ก็เพราะเขาไม่มีต้นแบบภาษาให้ลอกเลียนนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีการจดจำและทำตามไม่อาจอธิบายการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้สมบูรณ์แบบ ดังจะเห็นได้จากบทสนทนาต่อไปนี้

บทสนทนาที่ 1

Child: My teacher holded the baby rabbits and we patted them.

Adult: Did you say your teacher held the baby rabbits?

Child: Yes.

Adult: What did you say she did?

Child: She holded the baby rabbits and we patted them.

Adult: Did you say she held them tightly?

Child: No, she holded them loosely.

(Gleason, 1967, น.1)

บทสนทนาที่ 2

Child: Want other one spoon, daddy.

Father: You mean, you want *the other spoon*.

Child: Yes, I want other one spoon, please, Daddy.

(Braine, 1971, อ้างถึงใน O'Grady, 2005, น.169)

บทสนทนาที่ 3

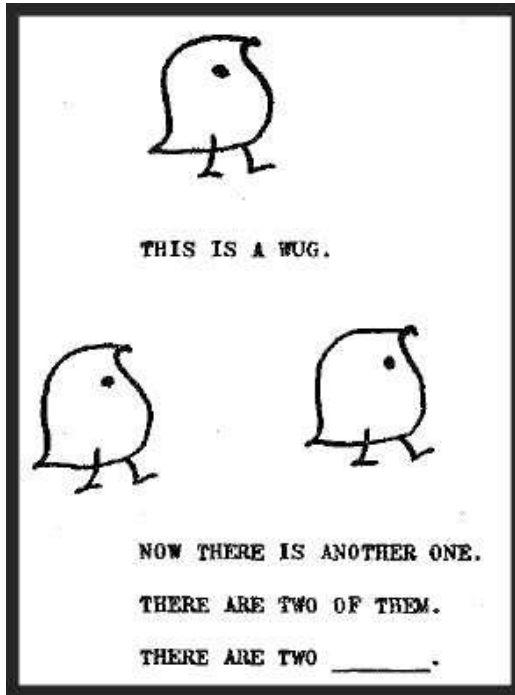
เด็ก: (มองพระจันทร์เสี้ยวบนฟ้า) ดูลิ พระจันทร์เสี้ยวละ

เป็นที่รู้กันว่า ผู้ใหญ่จะไม่พูด ‘held the baby rabbits’ เนื่องจากกริยาช่องที่สองของ ‘hold’ คือ ‘held’ วลี ‘other one spoon’ ก็เป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่ไม่ใช่ ซึ่งที่ถูกต้องคือ ‘the other spoon’ นอกจากนี้ เราก็คงจะไม่พูดว่า ‘พระจันทร์เสี้ยว’ เมื่อเห็นพระจันทร์ไม่เต็มดวง คำถามก็คือ เด็ก ๆ เอาคำพวกนี้มาจากไหน หากผู้ใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาดังกล่าวในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ของเด็กที่อาจไม่ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถอธิบายได้โดยใช้แนวคิดต่อไป

แนวคิดที่ 2: การเรียนรู้ภาษาจากการเทียบแบบ (Analogy)

ภาษาแต่ละภาษามักจะมีกฎหรือลักษณะเฉพาะที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ซึ่งเด็กที่อยู่ในวัยเรียนรู้ภาษา ‘สังเกต’ ได้จากสิ่งที่พวกเขาได้ยินหรือเห็นในชีวิตประจำวัน แม้ว่าจะไม่ได้รับการสอนโดยตรงจากคนรอบข้างก็ตาม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือกฎการเติม ‘s’ เพื่อเปลี่ยนคำนามให้เป็นพหูพจน์ในภาษาอังกฤษ และกฎการเติม ‘ed’ เมื่อพูดถึงการกระทำที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต

ในช่วงปี ค.ศ.1950 จีน เบอร์โก กลีสัน (Jean Berko Gleason) ได้ทำการทดลองที่เรียกว่า ‘Wug Test’ เพื่อศึกษาและทดสอบว่าเด็กอนุบาลและเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งรู้และเข้าใจกฎไวยากรณ์การแปลงคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์หรือไม่ ในการทดลอง ผู้ใหญ่จะให้เด็กดูรูปสัตว์หน้าตาแปลก ๆ ชนิดหนึ่งและบอกว่า ‘This is a wug.’ จากนั้นผู้ใหญ่จะยกภาพที่มีสัตว์ตัวเดิมจำนวนสองตัว แล้วพูดว่า ‘Now there is another one. There are two of them. There are two’

ภาพที่ 1: ภาพประกอบการทำ Wug Test (Gleason, 1958, น.154)

ผลปรากฏว่าเด็ก ๆ ส่วนมากสามารถตอบได้ว่า ‘There are two wugs.’ ทั้งที่เด็กไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กสามารถเทียบแบบและปรับใช้ภาษาในรูปแบบสถานการณ์เดียวกันได้ ซึ่งกระบวนการการเทียบแบบนี้เอง สามารถนำไปอธิบายได้ว่า ทำไมเด็กจึงพูดว่า ‘held the baby rabbits’ แทนที่จะเป็น ‘held the baby rabbits’ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องที่เรียกว่า การสรุปเกินการ (Overgeneralization)²

² การสรุปเกินการ (Overgeneralization) ในทางภาษาศาสตร์ หมายถึง การนำกฎไวยากรณ์ทั่วไปมาใช้ในกรณีที่เป็นข้อยกเว้น เช่น การพูดว่า ‘I have two foots.’ แทนที่จะเป็น ‘I have two feet.’ หรือ การเขียนประโยค ‘I goed to school yesterday.’ ซึ่งที่ถูกต้องคือ ‘I went to school yesterday.’

โดยสรุป กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ไม่ได้อาศัยเพียงแค่การเลียนแบบ เป็นนกแก้วนกขุนทอง แต่ยังมีารสังเกต ทำความเข้าใจ และปรับใช้ภาษาให้เหมาะสม อีกด้วย

แนวคิดที่ 3: การเรียนรู้ภาษาโดยอาศัยการใช้ภาษาเด็กของผู้ใหญ่และการพูดใหม่ ให้ถูกต้อง (Babytalk and Recast)

คุณเคยลองสังเกตตัวเองหรือไม่ว่าเวลาเราคุยเล่นกับเด็กทารกหรือเด็กเล็ก เรา จะใช้ภาษาที่ต่างออกไป หรือที่เรียกกันว่า ภาษาเด็ก (Babytalk) ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้ใหญ่ใช้ คุยกับเด็ก โดยผู้ใหญ่มักจะพูดให้ช้าลง เน้นคำให้ชัด ใช้คำศัพท์ง่าย ๆ เช่น เรียกรถไฟว่า ‘choo-choo’ หรือ ‘ฉีกฉีก ปูนปูน’ นอกจากนี้ การใช้ประโยคสั้น ๆ ชั่ว ๆ รวมถึงการใช้ โทนเสียงที่ดูเกินจริงก็เป็นลักษณะของภาษาเด็กที่ผู้ใหญ่ใช้ ดังตัวอย่างที่เดวิด เอ เกอร์ชอ (David A. Gershaw) ได้ให้ไว้ดังต่อไปนี้

บทสนทนาที่ 4

“Show me the horsie.

Yes, that’s the horsie

You showed me a horsie.

Now show me the doggie”

(Gershaw, 1987)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้ใหญ่เลือกใช้ประโยคที่ไม่ได้มีความหลากหลายทางคำศัพท์และโครงสร้างของประโยคมากนัก ซึ่งภาษาเด็กช่วยให้เด็กเข้าใจบทสนทนาและซึมซับภาษาได้ง่ายขึ้น พวกเขาเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการสื่อสารและสามารถจดจำคำศัพท์และประโยคพื้นฐานไปใช้ในอนาคต เป็นที่น่าสังเกตว่า พ่อแม่จะปรับ ลักษณะภาษาที่ใช้กับลูกตามพัฒนาการทางภาษาของเด็กโดยอัตโนมัติ

นอกจากการปรับภาษาของผู้ใหญ่ให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาของเด็กแล้ว ผู้ใหญ่ยังเป็นผู้แก้ไขภาษาที่เด็กใช้ไม่ถูกต้อง (หรือที่เรียกว่า Recast) แม้ว่าอาจจะไม่เห็นผลในทันที ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บทสนทนาที่ 5

Child: Nobody don't like me.

Mother: No, say "Nobody likes me."

Child: Nobody don't like me.

(eight repetitions of this dialogue)

Mother: Now, listen carefully; say "Nobody likes me."

Child: Oh, nobody don't likes me.

(McNeill, 1966, น.69)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า แม่ของเด็กพยายามแก้ไขให้ลูกเลี่ยงการใช้ปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ (Double negatives) ซึ่งไม่เป็นที่นิยมในภาษามาตรฐาน ทว่าการที่เด็กจะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องนั้น อาจต้องใช้เวลา อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่ไม่จำเป็นต้องแก้ไขสิ่งที่เด็กพูดและคาดหวังให้เด็กพูดได้ถูกต้องได้ทันที เพียงแต่พูดใหม่ให้ถูกต้องโดยไม่ต้องกดดันเด็ก ดังตัวอย่างการใช้ภาษาระหว่างอีฟในช่วงอายุ 18-27 เดือนกับแม่ของเธอ เช่น

สิ่งที่อีฟพูด	สิ่งที่แม่ของอีฟพูด
It fall.	It FELL?
I don't read no books.	I know you're not going to read ANY books.
Cromer has he glasses on.	Oh, he does have HIS glasses on.
Cold it.	I know IT'S COLD.

ตารางที่ 1: ตัวอย่างการใช้ภาษาของอีฟและการใช้ภาษาของแม่ในการสนทนากัน (Moerk, 1991 อ้างถึงในและปรับจาก O'Grady, 2005, น.170)

จะเห็นได้ว่าแม่ของอีฟเลือกที่จะเป็นตัวอย่างผู้ใช้ภาษาที่ถูกต้อง โดยไม่แก้ประโยคที่ลูกสาวของเธอใช้โดยตรง เพื่อไม่ให้บทสนทนาต้องหยุดชะงักไป โดยการใช้กริยาตามกาล ‘fell’ คำบ่งชี้หน้าคำนาม ‘any’ คำแสดงความเป็นเจ้าของ ‘his’ และรูปประโยคที่ถูกต้อง ‘it’s cold’ โดยสรุป ผู้ใหญ่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กในฐานะผู้ใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเป็นคู่สนทนาให้เด็ก หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้ใหญ่เป็นผู้ป้อนข้อมูลทางภาษา และยังเป็นเสมือนกระจกสะท้อนการใช้ภาษา เพื่อให้เด็กใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องยิ่งขึ้นไป

แนวคิดกระบวนการรับภาษาที่หนึ่งที่กล่าวมา ไม่ว่าจะเป็นการจดจำและทำตาม การเทียบแบบ และการมีผู้ใหญ่เป็นคู่สนทนา คือกลไกที่อาศัยปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ คำถามที่ตามมาคือ แล้วปัจจัยภายในมีส่วนในกระบวนการรับภาษามากน้อยแค่ไหน

ดร.โนม ชอมสกี (Chomsky, 1959) นักภาษาศาสตร์และนักปรัชญาชาวอเมริกันเชื่อว่า เด็ก ๆ ไม่ได้เริ่มจากศูนย์ในการรับภาษา แต่พวกเขาเกิดมาพร้อม “พิมพ์เขียว” ของภาษา ทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็วและน่าทึ่ง ไม่ว่าจะเป็ภาษาใดแม้กระทั่งภาษามือ

มีการตั้งข้อสังเกตว่า ภาษาที่เราใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นไม่ถูกต้องสมบูรณ์แบบเสมอไป เราพูดผิดบ้างถูกบ้าง ประโยคตกหล่นไปบ้าง แต่เด็ก ๆ กลับสามารถเข้าใจและกลั่นกรองหลักภาษาที่สลับซับซ้อนออกมาได้ ทำให้นักภาษาศาสตร์หลายคนเชื่อว่า เด็กถูกโปรแกรมให้ใช้ภาษาได้มาตั้งแต่เกิด トラบิตที่พวกเขาอยู่ในสังคมที่มีการใช้ภาษา ก็จะมีพัฒนาการทางภาษาโดยอัตโนมัติ

โดยสรุป ความสามารถทางภาษาของเด็กมีมาโดยกำเนิด แต่ต้องอาศัยสภาพแวดล้อมภายนอกมาเป็นตัวกระตุ้นการพัฒนาภาษา ไม่ว่าจะเป็บริบทในการใช้ภาษา คู่สนทนา และการได้สัมผัสภาษาอย่างสม่ำเสมอ

การรับภาษาที่สอง

ภาษาที่สอง ภาษาที่เรารับและเรียนรู้หลังจากที่กระบวนการรับภาษาที่หนึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว กระบวนการรับภาษาที่สอง อาจเกิดขึ้นในช่วงวัยเด็กควบคู่ไปกับการรับภาษาที่หนึ่ง ช่วงวัยรุ่นหรือตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ได้

ปัจจุบันการรู้ภาษาที่สอง (หรือที่สาม) เป็นเรื่องสำคัญมาก การใช้ภาษาต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่วเปรียบเสมือนประตูสู่โอกาสในการศึกษา หน้าที่การงานและการประสบความสำเร็จในชีวิต ดังที่แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith) นักภาษาศาสตร์จิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่า “One language sets you in a corridor for life. Two languages open every door along the way.” (Smith, 1992) ซึ่งแปลว่าการรู้ภาษาเสมือนเป็นเพียงการพาเราไปยืนหน้าประตูสู่โอกาส แต่การรู้สองภาษาเป็นการเปิดประตูสู่โอกาสเหล่านั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่เด็กตัวเล็กตัวน้อยในปัจจุบันจะได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้ได้สัมผัสกับภาษาต่างประเทศ อาทิ ภาษาอังกฤษและภาษาจีน ผ่านการสนทนาง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน หรือการเข้าโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนวิชาการต่าง ๆ ผู้ใหญ่เองก็ชวนขวยหาวิธีการที่จะเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง โดยการลงเรียนคอร์ส ภาษาต่างประเทศ สนทนากับชาวต่างชาติ หรือศึกษาด้วยตัวเองผ่านสื่อต่าง ๆ

เนื่องจากการรู้ภาษาที่สองเป็นสิ่งจำเป็น นักวิชาการและนักวิจัยจึงให้ความสนใจศึกษาระบวนการรับภาษาที่สองเป็นอย่างมาก เพื่อดูว่ามีปัจจัยใดบ้างเกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อความมีประสิทธิภาพในการรับภาษาที่สอง ซึ่งในบทความนี้จะขอกกล่าวถึงสามปัจจัยหลัก ได้แก่ อายุของผู้เรียนภาษาที่สอง สภาพแวดล้อมทางภาษา และอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน

คำถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการรับภาษาที่สอง

คำถามที่ 1: อายุในการเริ่มเรียนรู้ภาษาที่สองมีผลมากน้อยแค่ไหน

เราอาจเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า “Younger is better.” ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ของอายุและความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในด้านพัฒนาการทางภาษา อายุก็มีผลต่อประสิทธิภาพในการรับภาษาเช่นกัน ดังได้กล่าวมาแล้วในเรื่องการรับภาษาที่หนึ่ง กรณีเด็กชายวิกเตอร์วัย 12 ปีที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์มีความสามารถที่จะรับและเรียนรู้ภาษาในช่วงเวลาที่จำกัด หรือที่เรียกกันว่า ‘สมมติฐานช่วงอายุเอื้อการเรียนรู้ภาษา’ (Critical Period Hypothesis) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ว่า มนุษย์มีช่วงอายุเฉพาะที่สามารถรับภาษาได้ดีที่สุด คำถามที่ตามมาคือ การเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นไปตามแนวคิดนี้ด้วยหรือไม่

กรณีครอบครัวย้ายไปอาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ น่าจะช่วยให้เราเห็นภาพได้ชัดขึ้น โดยมากแล้ว เด็กมักจะสามารรับภาษาได้ดีและมีความสามารถทางภาษาที่สองมากกว่าพ่อแม่ในท้ายที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องสำเนียง แม้ว่าสมาชิกในครอบครัวจะใช้เวลากว้างอยู่ในต่างประเทศเท่า ๆ กัน ผลสรุปจากงานวิจัยหลายชิ้นเห็นตรงกันว่า ความสามารถในการรับภาษาของมนุษย์จะลดลงไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น แจ็คเกอลีน จอห์นสันและเอลิซา นิวพอร์ต (Johnson & Newport, 1989) พบว่าเด็กจีนและเกาหลีที่ย้ายมาอยู่อเมริกาในวัย 3-8 ปีทำแบบทดสอบทางภาษาได้ดีเท่ากับเด็กอเมริกันโดยกำเนิด ในขณะที่เด็กที่ย้ายมาในช่วงอายุ 8-15 ปีทำแบบทดสอบได้ด้อยกว่าเด็กอเมริกัน

ด้วยเหตุนี้เองพ่อแม่ผู้ปกครอง รวมทั้งระบบการศึกษาจึงมีการปรับเปลี่ยนให้เด็ก ๆ ได้มีโอกาสสัมผัสภาษาต่างประเทศตั้งแต่ยังเล็ก การพูดคุยกับลูกหลานโดยใช้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับภาษาที่หนึ่ง และการให้เด็กในระดับประถมศึกษาได้ใช้ภาษากับครูชาวต่างชาติ ทั้งหมดนี้ก็เพราะผู้ใหญ่คาดหวังว่ากระบวนการรับภาษาที่สองจะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติและไม่ช้าเกินไป เพื่อในอนาคตพวกเขาจะสามารถใช้ภาษานั้น ๆ ได้ไม่ต่างไปจากเจ้าของภาษามากนัก

นอกจากคำอธิบายที่ว่าสมองของเด็กสามารถซึมซับภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้ใหญ่แล้ว เราอาจจำเป็นต้องมองในเรื่อง ‘ความคาดหวัง’ ในการใช้ภาษาด้วย เด็กเล็กใช้ภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารง่าย ๆ เวลาเล่นกับเพื่อน คุยกับครู แม้การใช้คำคลาดเคลื่อนหรือรูปประโยคที่ผิดเพี้ยนไปบ้าง คนรอบข้างก็ยังชมเชยหรือช่วยแก้ไขให้ ทำให้เด็กสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนและพร้อมใช้ภาษาในการสื่อสารที่มีความท้าทายมากขึ้นในอนาคต ในทางกลับกัน ผู้ใหญ่ที่เริ่มรับภาษาที่สองช้ากว่า นอกจากความเป็นไปได้ที่จะใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือออกเสียงไม่ถูกต้องตามแนวคิดสมมติฐานช่วงอายุเอื้อการเรียนรู้ภาษาแล้ว ผู้ใหญ่อาจไม่ได้มีโอกาสมากนักที่จะฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ไม่กดดัน แต่ผู้ใหญ่ต้องใช้ภาษาในที่ทำงาน ในการติดต่องานราชการซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจทางภาษาที่ลึกซึ้งกว่ามาก

อย่างไรก็ดี ใ้ว่าเด็กจะมีข้อได้เปรียบในการเรียนภาษาเหนือผู้ใหญ่เสมอไป โดยมากในช่วงเริ่มแรกของการรับภาษาที่สอง ผู้ใหญ่อาจทำได้ดีว่าเด็กโดยอาศัยความเข้าใจทางภาษาศาสตร์จากภาษาที่หนึ่งและการเชื่อมโยงความรู้มาประยุกต์ใช้ในภาษาที่สอง บางคนสามารถใช้ภาษาที่สองได้ดีไม่แพ้ภาษาแม่เลยทีเดียว

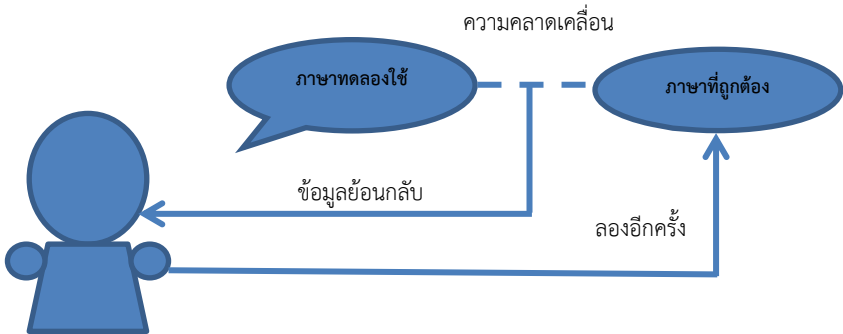
คำถามที่ 2: เป็นไปได้ไหมที่จะเก่งภาษาที่สองแม้จะอยู่ในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษานั้นเป็นภาษาแรก

สภาพแวดล้อมทางภาษา (Linguistic Environment) เป็นอีกปัจจัยที่สำคัญต่อการรับภาษาที่สอง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ เด็กไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ โดยปกติจะสามารถใช้ภาษาดังกล่าวได้ดีกว่าเด็กที่อยู่ในเมืองไทยและใช้ภาษาไทยเป็นหลัก

สภาพแวดล้อมทางภาษาที่เอื้อต่อการรับภาษาที่สอง คือสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษานั้น ๆ อย่างเป็นธรรมชาติและสม่ำเสมอ กล่าวคือ มีการหมุนเวียนของข้อมูลรับเข้า (Input) ข้อมูลส่งออก (Output) ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (Interaction) (Krashen, 1985; Gass 1997) ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีการรับภาษาที่หนึ่งที่ว่า

เราไม่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ หากเราไม่ได้อยู่ในสังคมที่มีการใช้ภาษา ในแง่ของข้อมูลรับเข้า สภาพแวดล้อมที่เราอยู่จะเป็นตัวบ่งบอกถึงปริมาณและคุณภาพของข้อมูลรับเข้า เช่น การใช้ชีวิตอยู่ในประเทศญี่ปุ่น เราถูกห้อมล้อมไปด้วยผู้คนที่พูดคุยโดยใช้ภาษาญี่ปุ่น และสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ นิตยสารและหนังสือพิมพ์ที่ล้วนแล้วแต่เป็นภาษาญี่ปุ่น ในขณะที่การได้ยิน ได้อ่านภาษาญี่ปุ่นในเมืองไทย ส่วนมากอาจเกิดขึ้นในห้องเรียน หรือการตั้งใจเปิดหนังสือ หรือรายการทีวีที่เป็นภาษานั้น ๆ ความหลากหลายและความเข้มข้นของภาษาจึงมีน้อยกว่า ซึ่งส่งผลต่อกระบวนการรับภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ยิ่งไปกว่านั้น การรับภาษาจะสมบูรณ์ได้หากผู้เรียนซึมซับข้อมูลรับเข้า คัดกรอง แล้วผลิตข้อมูลส่งออก ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบการคุยโต้ตอบ หรือการเขียน เมอริล สเวน (Merrill Swain, 1985) พบว่า ทักษะการอ่านและการฟังของเด็กนักเรียนชาวแคนาดาที่เรียนโปรแกรมภาษาฝรั่งเศสนั้นไม่แตกต่างไปจากเด็กชาวฝรั่งเศส แต่ทักษะการพูดและการเขียนนั้นค่อนข้างด้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากเด็กเหล่านี้มีการใช้ภาษาค่อนข้างน้อย สเวนสรุปว่า การผลิตข้อมูลส่งออกหรือการใช้ภาษา มีความสำคัญในกระบวนการรับภาษาที่ส่งไม่น้อยไปกว่าการรับข้อมูลรับเข้าเลย นอกจากนี้ สเวนยังเสริมอีกว่า ข้อมูลส่งออกเปรียบเสมือนการทดลองใช้ภาษาที่เคยได้ยินหรือได้เรียนมา และเป็นเสมือนกระจกสะท้อนให้ผู้เรียนเห็นว่า ภาษาที่ตนใช้นั้นยังบกพร่องอย่างไร และต้องปรับปรุงอะไรบ้าง

แผนผังที่ 1: ความสำคัญของการใช้ภาษาโดยดัดแปลงมาจากแนวคิดของสเวน

(ปรับจาก Tangtorrith, 2009, น.7)

โดยสรุป สภาพแวดล้อมที่เราอยู่มีผลต่อความสามารถทางภาษา การรับภาษาในต่างแดนย่อมหมายถึง การมีโอกาสได้รับข้อมูลรับเข้าและผลิตข้อมูลส่งออกที่มีความถี่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม ยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ทำให้ผู้คนมีโอกาสเข้าถึงเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการรับภาษาที่หลากหลายขึ้น รวมทั้งมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสารมากขึ้น มีคนจำนวนมากที่สามารถใช้ภาษาที่สองได้ดีเยี่ยม แม้ว่าจะไม่เคยไปต่างประเทศเลยก็ตาม

คำถามที่ 3: การรับภาษาที่หนึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับภาษาที่สองมากน้อยแค่ไหน

โดยทั่วไปแล้ว มนุษย์มีความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่มาใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ เช่น ผู้ที่เล่นเทนนิสเป็นสามารถเรียนรู้การเล่นสควอชได้เร็วกว่าคนที่ไม่เคยเล่นกีฬาที่ต้องใช้ไม้ตีมาก่อน ผู้ที่เคยเล่นอูคูเลเล่ มักมีความคุ้นเคยกับโน้ตดนตรีและเครื่องสายมากกว่าคนที่ไม่เคยเล่นเครื่องดนตรีมาก่อนเลย การรับรู้ภาษาก็มีความคล้ายคลึงกันในแง่นี้

ในการรับภาษาที่สอง มนุษย์เรามักจะหันไปพึ่งความสามารถและความเข้าใจในภาษาที่หนึ่งที่มีอยู่ แล้วนำมาปรับใช้ในภาษาที่สอง ไม่ว่าจะเป็นหลักไวยากรณ์

คำศัพท์ การออกเสียง ที่อาจได้รับการถ่ายโอน (Transfer) มาในภาษาที่สอง (Oldin, 1989) หากว่าการถ่ายโอนเป็นไปอย่างเหมาะสม กล่าวคือ ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง มีลักษณะทางภาษาที่คล้ายคลึงกัน จะจัดว่าเป็น การถ่ายโอนเชิงบวก (Positive Transfer) เช่น การเปลี่ยนคำนามให้เป็นพหูพจน์ในภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ ทำได้ โดยการเติม 's' หลังคำนามเหมือน ๆ กัน ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวสเปนมักไม่ค่อยประสบปัญหาการเติม 's' หลังคำนามเท่าไรนัก

ในทางกลับกัน หากผู้เรียนตั้งลักษณะของภาษาที่หนึ่งที่ไม่ปรากฏมาใช้ในภาษาที่สอง หรืออาศัยความเคยชินในการใช้ภาษาที่หนึ่งที่อาจไม่ถูกต้องในภาษาที่สอง จะจัดเป็นการถ่ายโอนเชิงลบ (Negative Transfer) หรือการแทรกแซง (Interference) เช่น ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวสเปน อาจแต่งประโยคว่า 'Alberto has got beautiful blues eyes.' แทนที่จะเป็น 'Alberto has got beautiful blue eyes.' ทั้งนี้ แม้ว่าผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับการเติม -s เพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ของคำนาม แต่ก็มักเติม 's' ในส่วนของคำคุณศัพท์ที่ขยายคำนามพหูพจน์นั้น ๆ ด้วย ซึ่งเป็นลักษณะไวการณณ์ที่ปรากฏในภาษาสเปน ('Alberto tiene hermosos ojos azules.') แต่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษ

โดยปกติแล้วลักษณะการใช้ภาษาที่สองที่ผิดเพี้ยนเนื่องด้วยอิทธิพลของภาษาที่หนึ่ง มักเกิดขึ้นในช่วงแรกๆ ของการรับภาษา ซึ่งหากผู้เรียนได้สัมผัสภาษานั้น ๆ มากขึ้นและได้รับข้อมูลย้อนกลับ (feedback) การใช้ภาษาที่สองก็就会有ความถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากขึ้น ทั้งนี้ ในส่วนปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยที่สืบเนื่องมาจากการถ่ายโอนเชิงลบ จะขอกกล่าวโดยละเอียดพร้อมตัวอย่างในส่วนถัดไป

จะเห็นได้ว่าการรับภาษาที่หนึ่งและการรับภาษาที่สองมีความแตกต่างในด้านช่วงเวลาการรับภาษา กระบวนการและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษา และผลลัพธ์ของกระบวนการ ดังสรุปตามตารางต่อไปนี้

	การรับภาษาที่หนึ่ง	การรับภาษาที่สอง
ช่วงเวลา	เริ่มขึ้นตั้งแต่แรกเกิด	เริ่มภายหลังการรับภาษาที่หนึ่ง อาจเกิดขึ้นในช่วงวัยเด็ก ช่วงวัยรุ่น หรือตอนเป็นผู้ใหญ่ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งได้คล่องแคล่วแล้ว
กระบวนการและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง	<ul style="list-style-type: none"> ● กระบวนการรับภาษาอาศัย การจดจำและพูดตาม การเทียบแบบ และการสนับสนุนด้านข้อมูลรับเข้าจากผู้ใช้ภาษารอบข้าง นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์ยังเชื่อว่ามนุษย์มีความสามารถทางภาษามาโดยกำเนิด ● เด็กพัฒนาความสามารถทางภาษาควบคู่ไปกับการเรียนรู้สิ่งรอบตัว พยายามลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาเพื่อทำความเข้าใจโลก การพัฒนาความสามารถทางภาษามักเป็นไปโดยธรรมชาติ 	<ul style="list-style-type: none"> ● กระบวนการรับภาษาอาศัยการเข้าถึงข้อมูลรับเข้า การผลิตข้อมูลส่งออก และการสังเกตความแตกต่างการใช้ภาษาของตนเองกับเจ้าของภาษา ซึ่งปริมาณข้อมูลและความถี่ของโอกาสการใช้ภาษา มักมีน้อยกว่า ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางภาษา ● ผู้เรียนรับภาษาที่สองโดยอาศัยความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของภาษาที่มีอยู่แล้ว ทั้งนี้การรู้ภาษาที่หนึ่งอาจเอื้อหรือเป็นอุปสรรคในการรับภาษาที่สองในด้าน ต่าง ๆ เช่น การออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์

	การรับภาษาที่หนึ่ง	การรับภาษาที่สอง
ผลลัพธ์	ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่หนึ่งได้คล่องแคล่ว	ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาได้มากกว่าหนึ่งภาษา ทั้งนี้ระดับความสามารถทางภาษาที่สอง อาจมีความแตกต่างกันระหว่างผู้เรียน บางคนสามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา บางคนอาจใช้ภาษาได้ไม่เหมือนเจ้าของภาษาในด้าน การออกเสียง ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำ เป็นต้น

ตารางที่ 2: ตารางสรุปเปรียบเทียบการรับภาษาที่หนึ่งและการรับภาษาที่สอง

ปัญหาและสาเหตุของปัญหาการรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนชาวไทย

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอปัญหาในด้านต่าง ๆ ที่มักจะพบในการรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนชาวไทย รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา โดยปัญหาเหล่านี้แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ปัญหาทางด้านระบบเสียง ปัญหาทางด้านระบบหน่วยคำ และปัญหาด้านไวยากรณ์ สาเหตุของปัญหาจะเน้นที่การแทรกแซง (Interference) จากภาษาที่หนึ่ง ระบบที่ต่างกันภาษาแม่และภาษาที่สองทำให้เกิดปัญหาการรับภาษา (Weinreich 1953; Lado 1957; Hammerley 1982; Dulay, Burt & Krashen 1982; Richards 1974; Corder 1981; Ellis 2009) มีงานวิจัยมากมายที่วิเคราะห์ภาษาที่ต่างกันระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อาทิ Lekawatana et. al. 1969 และ Pongpairaj 2002

1. ปัญหาทางด้านระบบเสียง

ปัญหาด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษที่พบโดยทั่วไปมักจะอยู่ที่เสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา สำหรับผู้เรียนชาวไทย (Problem Sounds) อาทิ

1.1 เสียงในภาษาอังกฤษที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย ได้แก่

/v/ เช่น vote vow /ʒ/ เช่น casual vision

/θ/ เช่น think theme /tʃ/ เช่น church chicken

/ð/ เช่น then those /dʒ/ เช่น gentle gen

/z/ เช่น zero rose /g/ เช่น guard goat

/ʃ/ เช่น shore shoot

1.2 เสียงในภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย แต่ตำแหน่งการปรากฏของเสียงต่างกัน กล่าวคือ เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษปรากฏท้ายคำได้ แต่ไม่ปรากฏท้ายคำในภาษาไทย ได้แก่

/l/ เช่น cancel final

/f/ เช่น graph staff

/s/ เช่น announce pass

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาการลงเสียงหนักและเบา (Accent/Stress) ในภาษาอังกฤษ และทำนองเสียง (Intonation) ในวลีและประโยคประกอบด้วยกฎเกณฑ์มากมายซึ่งไม่ปรากฏในภาษาไทยเช่นกัน

2. ปัญหาทางด้านระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษ³

เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่มีระบบวิภัติปัจจัย (Inflectional System) ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีระบบนี้ ปัญหาการรับระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยจึงมักเกิดขึ้น โดยเกี่ยวเนื่องกับหน่วยคำสองประเภท ได้แก่ หน่วยคำ

³ ตัวอย่างปัญหาด้านระบบหน่วยคำในข้อ 2 และระบบไวยากรณ์ในข้อ 3 ที่ยกมานี้มาจากข้อมูลจากงานวิจัยของ Pongpairaj 2002 ซึ่งเก็บจากงานเขียนนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1

อนุพันธ์ (Derivational Suffixes) และหน่วยคำวิภัติปัจจัย ซึ่งมีคำเรียกอีกอย่างว่า หน่วยคำผัน (Inflectional Suffixes) หน่วยคำอนุพันธ์ คือหน่วยคำที่เติมเข้ากับคำหรือหน่วยคำแล้วมักจะทำให้เกิดคำใหม่ซึ่งมักจะทำให้ชนิดของคำเปลี่ยนไปด้วย ในขณะที่หน่วยคำวิภัติปัจจัย เป็นหน่วยคำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ ผู้เรียนชาวไทยมักมีปัญหาทางด้านระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

2.1 การใช้หน่วยคำลงท้ายผิด เช่น

- (1) Making omelette is very easily. (น.85)
- (2) Students should work hardly. (น.85)
- (3) Giving too much water can make your plants died.
(น.85)

ในตัวอย่างที่ 1 ผู้เรียนใช้หน่วยคำ ‘-ly’ เติมท้ายคำวิเศษณ์ ‘easy’ ทำให้เกิดคำกริยาวิเศษณ์ ‘easily’ ซึ่งไม่ถูกต้อง เนื่องจากควรใช้คำคุณศัพท์ ‘easy’ ตามหลัง กริยา ‘is’ ในตัวอย่างที่ 2 คำว่า ‘hard’ เป็นกริยาวิเศษณ์ ซึ่งขยายกริยวลี ‘should work’ การนำหน่วยคำ ‘-ly’ มาเติมท้าย ทำให้เกิดคำกริยาวิเศษณ์ ‘hardly’ ซึ่งมีความหมายว่า ‘แทบจะไม่’ ซึ่งไม่ถูกต้อง ในตัวอย่างที่ 3 ควรใช้กริยาช่องที่ 1 ‘die’ ไม่ใช่ ‘died’ ซึ่งมีหน่วยคำลงท้าย ‘-ed’ เป็นรูปกริยาช่องที่ 2 หรือช่องที่ 3 ซึ่งไม่ถูกต้อง เนื่องจากในภาษาอังกฤษมีโครงสร้าง ‘to make + กรรม + กริยาช่องที่ 1’ ในที่นี้ to make + your plants ต้องตามด้วยกริยาช่องที่ 1 ‘die’

2.2 การละหน่วยคำที่ต้องมีในภาษาอังกฤษ เช่น

- (4) Pets can be your best friend. (น.85)
- (5) It is thrill. (น.85)
- (6) When I have problems, she always give me
encouragement. (น.85)

ปัญหาลักษณะนี้เป็นการละหน่วยคำซึ่งต้องมีในภาษาอังกฤษ หน่วยคำพหูพจน์ถูกละในคำนาม ‘friend’ ในตัวอย่างที่ 4 หน่วยคำ ‘-ing’ ซึ่งทำให้คำเป็นคำคุณศัพท์ขาดไปในตัวอย่างที่ 5 และในตัวอย่างที่ 6 หน่วยคำกริยาปัจจุบันสำหรับประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 ‘-s’ ถูกละไป

2.3 การใช้หน่วยคำเกินความจำเป็น

ปัญหาลักษณะนี้เกิดจากการใช้หน่วยคำสองหน่วยคำโดยแท้จริงแล้วต้องใช้หน่วยคำเดียว เช่น

(7) We did not knew about this at all. (น.85)

(8) His height is six feets. (น.85)

(9) She is the most loveliest teacher in the world.

(น.85)

ในตัวอย่างที่ 7 มีการใช้กริยาช่วย ‘did’ ซึ่งเป็นรูปอดีตของกริยา ‘do’ ควบคู่กับการผันกริยา ‘know’ ให้เป็นกริยาช่องที่ 2 ‘knew’ ซึ่งจริง ๆ แล้ว เมื่อมีกริยาช่วยแล้ว กริยาหลักต้องอยู่ในช่องที่ 1 ‘know’ ในตัวอย่างที่ 8 คำนาม ‘feet’ เป็นรูปพหูพจน์ของ ‘foot’ การที่หน่วยคำพหูพจน์ ‘-s’ เติมท้ายคำจึงไม่ถูกต้อง ในตัวอย่างที่ 9 คำคุณศัพท์ ‘loveliest’ เป็นรูปเปรียบเทียบสูงสุด (Superlative Form) โดยมีหน่วยคำ ‘-est’ แล้ว จึงห้ามใช้ ‘the most’ มาขยายอีก

2.4 การใช้กฎทั่วไปแทนกฎพิเศษ

ในภาษาอังกฤษ มีกรณีที่ต้องใช้หน่วยคำซึ่งอยู่ในกฎพิเศษ แต่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้กฎธรรมดาทั่วไปแทน อาทิ

(10) I wanted to pass this temple fastly. (น.85)

(11) She teached me a lot of things. (น.85)

(12) A newspaper is one of the mediums. (น.85)

ในตัวอย่างที่ 10 เป็นการใช้นหน่วยคำลงท้าย ‘-ly’ ซึ่งมักอยู่ในกริยาวิเศษณ์มาเติมท้าย ‘fast’ ซึ่งเป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่ไม่ต้องลงท้ายด้วยหน่วยคำ ‘-ly’ ในตัวอย่างที่ 11 ผู้เรียนใช้กฎการเติมหน่วยคำลงท้าย ‘-ed’ สำหรับกริยาช่องที่ 2 เพื่อให้เป็นรูปอดีตโดยที่จริง ๆ ต้องใช้รูป ‘taught’ ซึ่งเป็นการผันช่องที่ 2 กริยารูปพิเศษให้เป็นอดีตกาล และในตัวอย่างที่ 12 มีการเติมหน่วยคำพหูพจน์ ‘-s’ ลงท้ายคำนาม ‘medium’ รูปพหูพจน์ของคำนามนี้ต้อง เป็น media’

2.5 การใช้สรรพนามและคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของผิกรูป

การใช้หน่วยคำภาษาอังกฤษผิกรูปหนึ่ง คือ การใช้ สรรพนามและคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของผิกรูป อาทิ

(13) My best friend’s house is next to me. (น.86)

(14) She stood between Nid and I. (น.86)

(15) She always keeps his room neat and tidy. (น.86)

ในตัวอย่างที่ 13 รูปสรรพนามที่ถูกต้องเป็น ‘mine’ ซึ่งเป็นคำสรรพนามรูปกรรมแสดงความเป็นเจ้าของ ในตัวอย่างที่ 14 ต้องใช้รูปสรรพนามเป็นกรรม ‘me’ เพราะเป็นกรรมของคำบุพบท ‘between’ และในตัวอย่างที่ 15 ต้องใช้คุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ ‘her’ เพราะประธานเป็นเพศหญิง

จะเห็นได้ว่าปัญหาการรับระบบหน่วยคำภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีหลายลักษณะ ซึ่งกล่าวได้ว่าสาเหตุใหญ่จะมาจากภาษาที่ภาษาไทยไม่มีระบบวิภัติปัจจัย แต่ภาษาอังกฤษมี ผู้เรียนอาจพบว่ามีกฎเกณฑ์การใช้มากมาย จึงนำมาสู่ปัญหาได้

ในส่วนต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์ปัญหาการรับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

3. ปัญหาการรับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

แม้ว่าภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีระบบการเรียงคำเหมือนกันคือ ประธาน กริยา กรรม แต่มีระบบไวยากรณ์ที่แตกต่างกันหลายอย่าง ปัญหาทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่มักพบมีลักษณะต่าง ๆ อาทิ

3.1 การใช้ Subordinator และคำสรรพนามที่อ้างถึงคำนามหรือนามวลีที่อ้างถึง

(16) I have a friend that I love her very much. (น.76)

(17) This is the thing that I think it is an attractive point.
(น.75)

จะเห็นได้ว่าในตัวอย่างที่ 16 คำสรรพนามรูปกรรม ‘her’ ซ้ำซ้อนกับ subordinator ‘that’ ซึ่งอ้างถึงนามวลี ‘a friend’ ที่เป็นกรรมของกริยา ‘love’ ในลักษณะเดียวกัน ในตัวอย่างที่ 17 คำสรรพนามรูปประธาน ‘it’ ซ้ำซ้อนกับ subordinator ‘that’ ซึ่งอ้างถึงนามวลี ‘the thing’ ซึ่งเป็นประธานของภาคแสดง ‘is an attractive point’ สาเหตุของปัญหานี้มาจากระบบไวยากรณ์ที่ไม่เหมือนกันเนื่องจากในภาษาไทยสามารถใช้คำสรรพนามในกรณีดังกล่าวได้

3.2 ปัญหาการใช้คำสันธานซ้ำซ้อน

ในหนึ่งประโยคจะมีคำสันธานซึ่งใช้ในการเชื่อมประโยคได้หนึ่งคำ แต่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้สองคำ อาทิ

(18) Although my bedroom is small, but it looks very comfortable. (น.77)

(19) Because Ann is very kind and gentle, so she has a lot of friends. (น.77)

ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากการแปลจากโครงสร้างภาษาไทย ‘แม้ว่า...แต่...’ และ ‘เพราะ... จึง...’ แต่ในภาษาอังกฤษเลือกใช้คำใดคำหนึ่งเท่านั้น

3.3 การใช้ Subordinator ผิดประเภท

ผู้เรียนชาวไทยมักมีปัญหาการใช้ Subordinator ผิดประเภท อาทิ

(20) My bedroom has curtains which their color is light blue. (น.75)

(21) I have a secret place that I like to relax. (น.75)

ในตัวอย่างที่ 20 ต้องใช้ subordinator ‘whose’ ซึ่งแสดงความเป็นเจ้าของและไม่มีคำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ ‘their’ สำหรับตัวอย่างที่ 21 นั้น ต้องใช้ subordinator ‘where’ ซึ่งขยายกริยา ‘relax’ ไม่ใช่ ‘that’ ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรม

3.4 การใช้โครงสร้าง ‘there + กริยา ‘be’ ผิด

โครงสร้าง ‘there + กริยา ‘be’ ในภาษาอังกฤษเทียบเท่ากับ ‘มี...’ ในภาษาไทย เหตุที่โครงสร้างของสองภาษาต่างกันโดยสิ้นเชิง จึงมักเกิดปัญหาการใช้โครงสร้างดังกล่าวในภาษาอังกฤษผิดเช่น

(22) It has a lot of things in the department store. (น.78)

(23) There have two buildings, a cafeteria and a playground. (น.78)

การใช้ ‘It has...’ (ตัวอย่างที่ 22) โดยที่ ‘It’ ไม่ได้แทนค่านามอะไร เป็นการใช้ที่ผิด สำหรับโครงสร้าง ‘There have...’ ในตัวอย่างที่ 23 นั้น ไม่มีในภาษาอังกฤษ ที่ถูกต้องจะใช้ ‘There are...’ ในทั้งสองตัวอย่าง

3.5 การใช้โครงสร้างคำคุณศัพท์ผิด

ในภาษาอังกฤษคำคุณศัพท์อาจอยู่หน้าคำนาม หรือตามหลังกริยา ‘be’ แต่ปัญหามักเกิดขึ้นเนื่องจากผู้เรียนชาวไทยมักไม่ได้ใช้ กริยา ‘be’ เช่น

(24) The sky _____ dark. (น.79)

(25) The place _____ attractive and beautiful. (น.79)

ในตัวอย่างที่ 24 และ 25 คำกริยา ‘is’ ขาดหายไป ปัญหาลักษณะดังกล่าวอาจเกิดจากโครงสร้างภาษาไทยที่ไม่มีกริยา ‘be’ คือ พูดว่า “ท้องฟ้ามืด” เป็นต้น

3.6 การใช้ประโยค Run-on Sentences

ภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีลักษณะที่ต่างกันอย่างหนึ่งคือ ประโยคในภาษาอังกฤษจะลงท้ายด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) แต่ในภาษาไทยไม่มี ผู้เรียนชาวไทยมักจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษหลายประโยคต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ โดยมักใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) เชื่อมซึ่งไม่ถูกต้อง และทำให้เกิดปัญหาการใช้ประโยคผิด อาทิ

(26) I looked at the clock, I felt time passed very fast.

(น.80)

(27) She has black hair, her hair is very beautiful. (น.80)

จะเห็นได้ว่าในตัวอย่างที่ 26 และ 27 มีประโยคสมบูรณ์สองประโยคซึ่งเชื่อมด้วยเครื่องหมายจุลภาค ซึ่งถือว่าผิดไวยากรณ์

3.7 การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (Sentence Fragments)

ในทางกลับกันกับปัญหาการใช้ Run-on Sentences ผู้เรียนชาวไทยมักไม่เข้าใจว่าหนึ่งประโยคในภาษาอังกฤษประกอบด้วย ประธาน และภาคแสดง ซึ่งต้องมีกริยาแท้ (Finite Verb) หากมีการใช้อนุภาคย์สัมพันธ์ (Relativizer) เชื่อมประโยคจะต้องมีสองประโยคคือประโยคหลักและอนุประโยค จะแยกประโยคใดประโยคหนึ่งไม่ได้ ผู้เรียนชาวไทยจึงมักใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ หรือ Sentence Fragments อาทิ

(28) Recently, the phenomenon of the eclipse of the moon. (น.81)

(29) When I first met her. We were twelve. (น.81)

ในตัวอย่างที่ 28 ไม่มีภาคแสดงปรากฏ ส่วนในตัวอย่างที่ 29 มีการใช้คำอนุพากย์สัมพันธ์ ‘when’ แต่ประโยคสองประโยคถูกแยกจากกัน ความจริงแล้วคำอนุพากย์สัมพันธ์เชื่อมสองประโยคนี้เป็น ‘When I first met her, we were twelve.’ โดยที่ประโยคแรกเป็นอนุประโยค และประโยคหลังเป็นประโยคหลัก

3.8 การเรียงคำผิด

ดังที่ได้กล่าวก่อนหน้าว่าภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการเรียงลำดับคำ ประธาน กริยา กรรม เหมือนกัน หากแต่การเรียงคำในหลาย ๆ โครงสร้างแตกต่างกัน จึงเกิดปัญหาขึ้นอาทิ

(30) When she cries, what you should do with her?

(น.82)

(31) The grass was high about one meter. (น.82)

ในตัวอย่างที่ 30 ผู้เรียนใช้การเรียงคำจากในภาษาไทย การเรียงคำที่ถูกในตัวอย่างที่ 30 ต้องเป็น ‘..., what should you do with her?’ เนื่องจากเป็นคำถามต้องแบ่งกริยาช่วย ‘should’ มาไว้หน้าประธาน ‘you’ ส่วนในตัวอย่างที่ 31 ในภาษาอังกฤษจะวางจำนวนตัวเลขไว้หน้าคำคุณศัพท์ การใช้ที่ถูกต้องจึงต้องเป็น ‘The grass was about one meter high.’

3.9 การใช้คำนำหน้านาม (Articles)

ภาษาอังกฤษมีคำนำหน้านาม หรือ Articles ได้แก่ ‘a’ ‘an’ และ ‘the’ แต่ในภาษาไทยไม่มีคำประเภทนี้ ผู้เรียนชาวไทยจึงมักมีปัญหาการใช้คำนำหน้านามดังกล่าว โดยลักษณะปัญหาเป็นการละคำนำหน้านาม และการใช้คำนำหน้านามผิดคำ อาทิ

(32) It was _____ dark blue room. (น.89)

(33) He was in the good mood that day. (น.90)

(34) We are the good friends. (น.90)

ในตัวอย่างที่ 32 คำนำหน้านาม ‘a’ ขาดไป นามวลีเอกพจน์ไม่ใช่เฉพาะ ‘dark blue room’ ต้องมีคำนำหน้านาม ‘a’ ส่วนในตัวอย่างที่ 32 คำนำหน้านามที่ถูกต้อง คือ ‘a’ ไม่ใช่ ‘the’ เนื่องจากค่านามวลี ‘good mood’ อยู่ในสำนวน ‘in a good mood’ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำนำหน้านาม ส่วนในตัวอย่างที่ 34 นั้นเป็นการใช้คำนำหน้านามเกิน คือ นามวลี ‘good friends’ ไม่ใช่เฉพาะเจาะจงจึงไม่ต้องใช้คำนำหน้านาม ‘the’

3.10 การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง

การใช้คำบุพบทในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน ลักษณะการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษผิดมีอาทิ

(35) When I have free time, I like to listen _____ the radio. (น.91)

(36) Human beings have to contact with nature. (น.91)

(37) The children tied balloons with all the chairs. (น.91)

ในตัวอย่างที่ 35 คำบุพบทหายไป เนื่องจากคำกริยา ‘listen’ ต้องตามด้วยคำบุพบท ‘to’ สาเหตุอาจเป็นเพราะผู้เรียนแปลโดยตรงจากภาษาไทย ‘ฟัง’ ซึ่งไม่ต้องตามด้วยคำบุพบทใด ๆ สำหรับใช้ตัวอย่างที่ 36 เป็นลักษณะตรงกันข้าม คือในภาษาอังกฤษ คำกริยา ‘to contact’ เป็น transitive verb ตามด้วยกรรมได้เลย แต่ภาษาไทยใช้ว่า ‘ติดต่อกับ’ ได้ ผู้เรียนจึงอาจนำลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวในภาษาไทยไปใช้ ส่วนในตัวอย่างที่ 36 ต้องเป็นคำบุพบท ‘to’ ที่ตาม กริยา ‘tie’ (‘to tie something to something’) แต่ภาษาไทยจะพูดถึง ‘ผูก...กับ’ ผู้เรียนจึงอาจแปลจากภาษาไทยนั่นเอง ในทำนองเดียวกับที่คนไทยมักพูดว่า “married with”

เพราะในภาษาไทยใช้คำบุพบท “กับ” ใน “แต่งงานกับ” เช่น “She’s married with a movie star.” ซึ่งที่ถูกต้องในภาษาอังกฤษ คือ “She’s married to a movie star.”

3.11 การใช้กาลผิด

ภาษาไทยไม่มีระบบกาล (Tense) แต่ภาษาไทยแสดงกาลโดยใช้คำต่าง ๆ เช่น ‘จะ’ ‘กำลัง’ และ ‘แล้ว’ หรือใช้บริบท เนื่องจากระบบกาลไม่มีในภาษาไทย ภาษาอังกฤษมีกาลมากมาย อีกทั้งในการใช้กาลแต่ละกาล จะมีกฎต่าง ๆ รวมถึงการใช้ระบบหน่วยคำมาเกี่ยวข้องด้วย จึงเกิดปัญหามากมาย อาทิ

(38) She sympathized with people who are poor. (น.93)

(39) When I got low grades, she will console me. (น.93)

(40) I remembered my hometown very well. (น.93)

จะเห็นได้ว่าผู้เรียนใช้กาลผิดโดยใช้กาลที่ใช้ด้วยกันไม่ได้ ในตัวอย่างที่ 38 กาลอดีต (‘sympathized’) ใช้กับกาลปัจจุบัน ‘are’ ส่วนในตัวอย่างที่ 39 กาลอนาคต ‘will console’ ใช้กับกาลอดีต ‘got’ สำหรับในตัวอย่างที่ 40 นั้น ควรใช้กาลปัจจุบัน ‘remember’ ไม่ใช่อดีตเพราะเป็นเหตุการณ์ปัจจุบัน

3.12 การแบ่งแยกคำนามนับได้/นับไม่ได้ไม่ถูกต้อง

ในภาษาอังกฤษมีการแบ่งคำนามเป็นนามนับได้และนามนับไม่ได้ ซึ่งการแบ่งลักษณะนี้ไม่ปรากฏในภาษาไทย ผู้เรียนชาวไทยมักมีปัญหการแบ่งแยกคำนามนับได้และนับไม่ได้ จึงมีการใช้ไม่ถูกต้อง อาทิ

(41) The room was full of old furnitures. (น.94)

(42) He gave me many useful advices. (น.94)

(43) It seems like she has magics. (น.94)

คำนามทั้ง 3 ได้แก่ ‘furniture’ ‘advice’ และ ‘magic’ เป็นคำนามนับไม่ได้ในภาษาอังกฤษ แต่ผู้เรียนยังมีความสับสนโดยคิดว่า ‘เฟอร์นิเจอร์’ ‘คำแนะนำ’ และ ‘เวทมนตร์’ ล้วนเป็นสิ่งที่น่าจะนับได้

จะเห็นได้ว่าปัญหาการรับภาษาไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านการออกเสียง ปัญหาด้านระบบหน่วยคำ และปัญหาทางไวยากรณ์ ล้วนแต่เป็นปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นในหมู่ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย และสาเหตุหลัก ๆ มักเกิดจากระบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และลักษณะที่ปรากฏในภาษาหนึ่งแต่ไม่ปรากฏในอีกภาษาหนึ่งนั่นเอง การแทรกแซงจากภาษาแม่จึงเกิดขึ้น

นานาภาษาอังกฤษโลก

นิรดา จิตรกร

บทนำ

คำว่า “นานาภาษาอังกฤษโลก” (World Englishes) กล่าวถึงภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ (Variations of English) ทั่วโลก นักภาษาศาสตร์จำนวนมากไม่ยอมรับคำว่า World Englishes เนื่องจากผิดไวยากรณ์ เพราะคำว่า Englishes เป็นคำคุณศัพท์ซึ่งไม่มีรูปพหูพจน์ อีกทั้งไม่ใช่เพียงภาษา อังกฤษเท่านั้นที่มีหลายแบบ¹ แต่อย่างไรก็ดีคำว่า World Englishes ก็ยังแพร่หลายเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้โดยคนส่วนใหญ่ในโลก แม้มีผู้แย้งว่าภาษาจีนมีผู้พูดมากที่สุด แต่ภาษาจีนในถิ่นต่าง ๆ เชื่อมโยงกันด้วยภาษาเขียน ผู้พูดส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าใจกันโดยภาษาพูด อีกทั้งผู้พูดภาษาจีนส่วนใหญ่อยู่ในประเทศจีน ภาษาอังกฤษจึงยังเป็นภาษาที่มีผู้พูดมากที่สุดและเป็นภาษาที่ใช้เรียนเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด

สำหรับสาเหตุที่ภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมและแพร่หลายนั้น นักวิชาการบางท่านอธิบายว่าเป็นเพราะภาษาอังกฤษมีโครงสร้างของคำ (morphology) ไม่ซับซ้อนเมื่อเทียบกับภาษาตะวันตกอื่น ๆ แต่ที่จริงภาษาทุกภาษามีความซับซ้อนทั้งสิ้น ภาษาที่โครงสร้างของคำไม่ซับซ้อนอาจมีความซับซ้อนที่บริบทการใช้ (pragmatics) Pennycook (1998) ให้ความเห็นว่าที่ภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมเพราะเป็นภาษาที่เปิดกว้าง สามารถยอมรับคำยืมจากภาษาอื่น ๆ เข้ามาได้อย่างมากมาย ผู้พูดภาษาอังกฤษได้มีการติดต่อกับผู้พูดภาษาอื่น ๆ อย่างใกล้ชิดมาตั้งแต่สมัยโบราณ การนำคำในภาษาอื่นมาใช้ถือ

¹ แต่ละภาษามักมีการแปรเปลี่ยน ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น กลุ่มผู้พูด ภูมิภาค และอิทธิพลจากภาษาอื่น เป็นต้น ทำให้เกิดแบบต่าง ๆ ของภาษาเดียว ซึ่งศัพท์ภาษาศาสตร์เรียกว่า วิธภาษา (language variations) ซึ่งรวมถึงภาษาถิ่นต่าง ๆ (dialects) ด้วย

เป็นเรื่องปกติ และคงยากที่จะตั้งสถาบันที่รับผิดชอบเรื่องการใช้ภาษาและกำหนดคำที่ใช้ในภาษา เช่น ฝรั่งเศสซึ่งมี L'Académie Française

อิทธิพลของภาษาอังกฤษเริ่มในศตวรรษที่ 17 ยุคล่าอาณานิคมซึ่งหลายประเทศในโลกถูกปกครองโดยสหราชอาณาจักร อาจมีผู้สงสัยว่าเหตุใดปัจจัยนี้จึงได้สนับสนุนแต่ภาษาอังกฤษ ไม่สนับสนุนภาษาดัตช์ ภาษาสเปน หรือภาษาฝรั่งเศส ซึ่งก็เคยเป็นเจ้าอาณานิคมเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประเพณีการยึดครองดินแดนของชาวแองโกลแซกซัน (Anglo-Saxons) เมื่อชนเผ่านี้ยึดครองเกาะอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 7 ได้บังคับให้ผู้อยู่ใต้ปกครอง ซึ่งในขณะนั้นคือชาวเคลท์ (Celts) ใช้ภาษาและปฏิบัติตามวัฒนธรรมของผู้ปกครอง ขณะที่ชาวโรมัน (Romans) และนอร์มัน (Normans) ซึ่งเคยยึดครองเกาะอังกฤษใช้ภาษาของตนในหมู่ผู้ปกครองเท่านั้น ช่วงที่สหราชอาณาจักรปกครองประเทศในเครือจักรภพ ผู้ปกครองชาวอังกฤษให้ประเทศภายใต้การปกครองใช้ภาษาอังกฤษทั้งในการศึกษาและเป็นภาษาราชการ ด้วยประเทศเหล่านี้หลายประเทศประกอบด้วยชนเผ่าต่าง ๆ ที่มีภาษาพื้นเมืองหลากหลาย เช่น อินเดีย และประเทศในทวีปแอฟริกา การใช้ภาษาอังกฤษทำให้ง่ายต่อการสื่อสารและการปกครอง จึงยังเป็นที่นิยมใช้แม้ว่าจะได้รับเอกราชแล้ว จวบจนปัจจุบันประเทศอังกฤษก็ยังคงสนับสนุนด้านการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศเหล่านี้ แม้ว่าฝรั่งเศสจะให้เงินสนับสนุนการเรียนภาษาฝรั่งเศสในประเทศที่เคยอยู่ใต้การปกครองของตนเช่นกัน เงินทุนของฝรั่งเศสก็ไม่มากเท่าอังกฤษ และคนในประเทศเหล่านั้นก็นิยมเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า (Richardson, 1993; Thompson, 2014)

นอกจากนั้น เมื่อภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในอเมริกาซึ่งเป็นประเทศมหาอำนาจยุคใหม่ ภาษาอังกฤษก็แพร่หลายยิ่งขึ้น สหรัฐฯ เริ่มมีอำนาจตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศที่ได้รับการคุ้มครองโดยสหรัฐฯ เช่นฟิลิปปินส์และเวียดนามใต้ได้รับการสนับสนุนด้านการศึกษาซึ่งรวมถึงการสอนภาษาอังกฤษด้วย อิทธิพลทางด้านนี้นับว่าน้อยนิดเมื่อเทียบกับอิทธิพลระดับโลกของสหรัฐฯ ทางทหาร

การศึกษา อุตสาหกรรม การสื่อสาร การตลาด เศรษฐกิจ และความบันเทิง (Crystal, 1995)

ภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ ทั่วโลกเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ กันไป เช่น สภาพทางภูมิศาสตร์ ภาษาท้องถิ่น สภาพสังคม และระดับการศึกษา Braj Kachru (1992) ผู้เชี่ยวชาญด้าน World Englishes จำแนกสำเนียงภาษาอังกฤษออกเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งเทียบ กับวงกลมสามชั้นคือ วงใน (Inner Circle) วงนอก (Outer Circle) และวงขยาย (Expanding Circle) วงในคือกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง (first language speakers) หรือภาษาแม่ (mother tongue) วงนอกคือกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a Second Language (ESL)) และวงขยายคือกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language (EFL)) ผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองกับภาษาต่างประเทศต่างกันคือ ผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน และอยู่ในประเทศที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ในขณะที่ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศใช้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในบริบทที่มีชาวต่างชาติอยู่ด้วยเท่านั้น

ข้อมูลในบทความนี้เป็นข้อมูลโดยสังเขปเกี่ยวกับอังกฤษแบบต่าง ๆ เริ่มจากกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ต่อด้วยกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามลำดับ โดยยกตัวอย่างที่คาดว่าใกล้เคียงประสบการณ์ของผู้อ่านมากที่สุด

ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง

ประเทศกลุ่มนี้ได้แก่ อังกฤษ อเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ซึ่งเป็นประเทศที่ผู้พูดภาษาอังกฤษตั้งถิ่นฐานและใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการเพียงภาษาเดียวเท่านั้น ถึงแม้ประเทศเหล่านี้จะใช้ภาษาเดียวกันแต่ด้วยปัจจัยทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และสังคม ทำให้ภาษาอังกฤษของคนในห้าประเทศนี้ต่างจนเกิดเป็นอัตลักษณ์ทางภาษา

1) ภาษาอังกฤษในอังกฤษ

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศอังกฤษเหมือนกับภาษาอื่น ๆ ในโลกที่แยกออกเป็นภาษาถิ่น (dialects) ตามภูมิภาค (regional dialects) และสังคม (social dialects) ภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน (Standard English) ของประเทศอังกฤษได้แก่สำเนียงที่เป็นที่ยอมรับคือ Received Pronunciation (RP) สำเนียงนี้และสำเนียงอื่น ๆ ที่ใช้ในปัจจุบันวิวัฒนาการมาจากภาษาอังกฤษเก่า (Old English) ภาษาของชนเผ่าแองโกลแซกซัน ซึ่งมีเชื้อสายเยอรมานิก (Germanic) และมีถิ่นกำเนิดทางตอนเหนือของทวีปยุโรป (Bragg, 2011; Crystal, 1995; Fennell, 2000; Görlach, 1990; Graddol, 1996; McCrum et al, 2003)

ชาวแองโกลแซกซัน มีอิทธิพลบนเกาะอังกฤษอย่างสมบูรณ์ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 7 ก่อนหน้านั้นบริเวณเกาะอังกฤษเป็นที่อาศัยของชาวเคลท์เผ่าต่าง ๆ ที่พูดภาษาเคลติก (Celtic) ซึ่งรวมถึงชาวสก็อตส์และไอริชด้วย ซึ่งเคยถูกปกครองโดยทหารชาวโรมันตั้งแต่ 50 ปีก่อนคริสตกาล ภายหลังจากชาวแองโกลแซกซันซึ่งแบ่งเป็นเจ็ดเผ่าตั้งอาณาจักรทั้งเจ็ดขึ้น (Anglo-Saxon Heptarchy) ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของเกาะอังกฤษ แต่ละอาณาจักรเป็นที่มาของสำเนียงประจำภูมิภาคต่าง ๆ ของอังกฤษ (Bragg, 2011; Crystal, 1995; Fennell, 2000; Görlach, 1990; Graddol, 1996; McCrum et al, 2003)

หลังจากนั้นไม่นาน ในช่วงศตวรรษที่ 8 เกาะอังกฤษถูกโจมตีโดยชนเผ่า นอร์ส (Norse) หรือสแกนดิเนเวียน (Scandinavian) หรือเดนส์ (Danes) รวมกันเรียกว่าพวกไวกิง (Vikings) ซึ่งก็คือชนเผ่าที่มีเชื้อสายเยอรมานิกอีกกลุ่มหนึ่ง มีถิ่นกำเนิดแถบประเทศเดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สวีเดน และนอร์เวย์ ภายหลังจากได้ตั้งถิ่นฐานบนเกาะโดยถาวร ชนสองเผ่าอยู่รวมกันอย่างสงบสุขถึงคริสต์ศตวรรษที่ 11 เมื่อถูกโจมตีและภายหลังปกครองโดยชาวนอร์มัน (Normans) จากทางตะวันตกของประเทศฝรั่งเศสซึ่งใช้ภาษาฝรั่งเศส (Bragg, 2011; Crystal, 1995; Fennell, 2000; Görlach, 1990; Graddol, 1996; McCrum et al, 2003)

การติดต่อสื่อสารกับผู้พูดภาษาอื่นทำให้ภาษาอังกฤษมีคำยืม (loanwords) จากภาษาเหล่านั้นมากมาย การอยู่ร่วมกันกับชนเผ่าสแกนดิเนเวียนมีอิทธิพลต่อไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วย คำยืมจากภาษาอื่นเข้ามาในภาษาอังกฤษอีกมากมายช่วงสมัยฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมและสมัยล่าอาณานิคม (Bragg, 2011; Crystal, 1995; Fennell, 2000; Görlach, 1990; Graddol, 1996; McCrum et al, 2003)

อิทธิพลของภาษาต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ

ภาษาของชาวเคลท์ในภาษาอังกฤษมีเพียงชื่อเรียกสถานที่ต่าง ๆ เช่น เดวอน (Devon) ยอร์ก (York) และลีดส์ (Leeds) เนื่องจากชาวเคลท์เป็นผู้ถูกปกครองและถูกมองว่าด้อยวัฒนธรรม นอกจากภาษาเคลติกแล้ว ภาษาอังกฤษเก่ายังมีคำยืมภาษาละตินจากชาวแองโกลแซกซันซึ่งติดต่อกับพ่อค้าชาวโรมันตั้งแต่ช่วงก่อนมาตั้งรกรากบนเกาะอังกฤษแล้ว คำยืมภาษาละตินเกี่ยวกับการค้า การทหาร และของใช้ในครัวเรือน เช่น pound, wine, acid, wall, pit, street, mile, cup, dish และ gem ภาษาละตินเข้ามาในภาษาอังกฤษอีกระลอกหนึ่งคือในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6 ผ่านทางคริสตศาสนา การอยู่ร่วมกันของชาวแองโกลแซกซันและชาวสแกนดิเนเวียนหลังศตวรรษที่ 9 นอกจากจะทำให้มีคำยืมภาษาสแกนดิเนเวียนเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นคำในชีวิตประจำวันเช่น knife, knot, skirt, ship, sister, sky, husband และ birth แล้ว ยังมีคำสรรพนามซึ่งได้แก่ they และ them ภาษาอังกฤษเก่าและภาษาสแกนดิเนเวียนเป็นภาษาถิ่นของภาษาเดียวกันคือเยอรมานิก ทำให้มีอิทธิพลต่อกันง่าย ภาษาสแกนดิเนเวียนมีส่วนสำคัญในวิวัฒนาการทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ (Bragg, 2011; Crystal, 1995; Fennell, 2000; Görlach, 1990; Graddol, 1996; McCrum et al, 2003)

ในช่วงที่อังกฤษปกครองโดยชาวนอร์มัน คำภาษาฝรั่งเศสเข้ามาในภาษาอังกฤษจำนวนมากถึงประมาณหมื่นคำในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 11 ถึง 16 (Durkin, 2017) เนื่องจากชาวฝรั่งเศสเป็นชนชั้นปกครอง คำที่ยืมมาจึงเป็นคำเกี่ยวกับกฎหมาย การปกครอง การทหาร และคำเกี่ยวกับความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของชนชั้นสูง เช่นคำเรียก

เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ และอาหาร เช่น attorney, chancellor, country, abbot, prayer, saint, clergy, army, navy, soldier, captain, defense, beef, dine, pork, butcher, veal, art, diamond, jewel, painting และ dance นอกจากคำศัพท์แล้วยังมีส่วนประกอบของคำ (morphological markers) เช่น -age, -ance/-ence, -ant/ent, -ity, และ -ment ใน คำว่า shortage, attendance, different, ability, และ government ตามลำดับ ช่วงฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม (คริสต์ศตวรรษที่ 14-16) เมื่อมีการค้นพบความรู้จากทางด้านตะวันออกของทวีปยุโรป คำต่างชาติที่เข้ามาในภาษาอังกฤษเพิ่มจำนวนขึ้น เช่น anonymous, autograph, critic, tonic, pneumonia จากภาษากรีก และ saffron, mattress, hazard, alchemy, amber, syrup จากภาษาอาหรับ การล่าอาณานิคมของประเทศอังกฤษในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 ถึง 19 ก็มีส่วนทำให้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีก เช่น raccoon, moccasin, tepee, caribou จากอเมริกา pajamas, bungalow, curry, guru จากอินเดีย parka, anorak, igloo จากแคนาดา และ kangaroo, billabong, boomerang จากออสเตรเลีย (Bragg, 2011; Crystal, 1995; Fennell, 2000; Görlach, 1990; Graddol, 1996; McCrum et al, 2003)

ปัจจุบันภาษาอังกฤษในอังกฤษ ตามระดับชั้นสังคมแบ่งเป็นสี่ระดับ โดยเรียงจากบนมาล่างคือสำเนียงมาตรฐาน (Received Pronunciation (RP) *รีซีฟท์โพรนันสิเอชั่น*) ซึ่งก็คือภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English) ที่ทั่วโลกรู้จัก สำเนียงแถบปากแม่น้ำเทมส์ (Estuary *เอสซัวร์*) สำเนียงค็อกนีย์ (Cockney) และสำเนียงท้องถิ่น (Regional Dialects) ซึ่งพัฒนาโดยตรงมาจากภาษาถิ่นของอาณาจักรโบราณทั้งเจ็ดของชนเผ่าแองโกลแซกซันและเป็นสำเนียงเก่าแก่ที่สุด ที่เก่าแก่รองลงมาคือค็อกนีย์, RP และเอสซัวร์ตามลำดับ (Bragg, 2011; McCrum et al, 2003)

ช่วงหลังการระบาดของกาฬโรค (คริสต์ศตวรรษที่ 14-16) และช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรม (คริสต์ศตวรรษที่ 17) แรงงานท้องถิ่นเข้ามาทำงานในลอนดอนจำนวนมาก ผู้ใช้แรงงานเหล่านี้ต้องการหลีกเลี่ยงสำเนียงเดิมของตน ทำให้เกิดสำเนียงค็อกนีย์

สำเนียงเก่าแก่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 14 ที่พูดในลอนดอน สำเนียงนี้รู้จักกันอย่างดีจากภาพยนตร์เรื่อง *My Fair Lady* ลักษณะเด่นของสำเนียงค็อกนีย์ ได้แก่เสียง /h/ และเสียงสระเอาในคำว่า *เฮาส์* (house บ้าน) ในสำเนียงค็อกนีย์ออกเสียงว่า “อาส์” โดยเสียง “ฮ” ออกเสียง “อ” และเสียงสระเอา ออกเสียง “อา” นอกจากนี้ยังมีเสียง /th/ ในคำว่า Thursday ในสำเนียงค็อกนีย์เป็น /f/ ทำให้ฟังเหมือน first day ต่อมาช่วงศตวรรษที่ 18 โรงเรียนเอกชนชื่อดังในลอนดอนร่วมกันปรับสำเนียงของนักเรียนให้มีเอกลักษณ์ นำไปสู่สำเนียงเฉพาะของชนชั้นสูงในลอนดอนคือ RP ซึ่งเป็นที่ยอมรับ เคยใช้สอบเข้ารับราชการของอังกฤษ เป็นสำเนียงสำหรับ BBC (British Broadcasting Company) ช่วงแรกเริ่ม และเป็นสำเนียงมาตรฐานของภาษาอังกฤษที่นิยมเรียนในโรงเรียน ทั้งในประเทศอังกฤษและต่างประเทศ แต่ในปัจจุบันในอังกฤษมีผู้ที่พูด RP จริง ๆ เพียงร้อยละ 2 เท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นราชวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ ส่วนราชวงศ์ชั้นหลัง ๆ และชนชั้นกลางใช้สำเนียงเอสซัวร์ีในบริบทไม่เป็นทางการ สำเนียงเอสซัวร์ี เป็นสำเนียงผสมระหว่าง RP และค็อกนีย์พูดโดยคนส่วนใหญ่ของประเทศ (Bragg, 2011)

อย่างไรก็ดีสำเนียงที่นิยมที่สุดในหมู่ชาวต่างชาติคือ RP และถือเป็นสำเนียงมาตรฐานในหมู่ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่เคยอยู่ ในเครือจักรภพ ส่วนชาวอังกฤษเองนั้นไม่นิยมสำเนียง RP เพราะสำเนียงนี้มักทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่ามีผู้พูดหัวสูงและเสแสร้ง (Fennell, 2000; Wardhaugh, 1998; Wolfram & Schilling-Estes, 1998)

2) ภาษาอังกฤษในอเมริกา

ชาวอังกฤษและชาวยุโรปเริ่มตั้งรกรากในทวีปอเมริกาช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 โดยเริ่มแรกสืบเนื่องจากความแห้งแล้ง อีกทั้งการปฏิวัติอุตสาหกรรมทำให้คนไม่มีงานทำ การขาดที่ดินทำกินและการขาดผลผลิต ความขัดแย้งทางด้านศาสนาและการเมือง และการหาโอกาสใหม่ในชีวิตซึ่งเป็นสาเหตุหลัก ๆ ผู้อพยพชาวอังกฤษสมัยนั้นส่วนใหญ่มาจากทางใต้ของประเทศและพูดภาษาอังกฤษยุคเริ่มต้นของภาษาอังกฤษสมัยใหม่ (Early Modern English) ยุคเดียวกับ Shakespeare นอกจากนี้ยังมีชาวสกอตซ์ไอร์แลนด์ (Scotch-Irish) ซึ่งเป็นชาวไอร์แลนด์ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวสกอตแลนด์ คนเหล่านี้พูดภาษาอังกฤษ

สำเนียงต่างจากผู้ที่มาจากทางใต้ของอังกฤษ ความต่างระหว่างสำเนียงภาษาอังกฤษของผู้อพยพนำไปสู่ความต่างของสำเนียงอเมริกันในภูมิภาคต่าง ๆ (Fennell, 2000; Wardhaugh, 1998; Wolfram & Schilling-Estes, 1998)

ลักษณะเด่นของภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันในยุคปัจจุบันคือเสียง /r/ ท้ายพยางค์เช่น ใน far, car, และ here และเสียง “แอ” ในคำว่า fan, man, และ matter เป็น แพน /fæn/, แมน /mæn/, แมทเทอร์ /mæter/ ซึ่งเป็นสำเนียงของชาวอังกฤษรุ่นแรกที่ตั้งรกรากในทวีปอเมริกา ความแตกต่างของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและภาษาอังกฤษแบบอังกฤษเด่นชัดขึ้นช่วงศตวรรษที่ 18 เมื่อชนชั้นสูงชาวอังกฤษในลอนดอนปรับสำเนียงให้ต่างจากชนชั้นแรงงาน จากสำเนียงที่มี /r/ ท้ายพยางค์และเสียงแอสสำหรับคำที่มีตัวสะกดเป็น ‘a’ แล้วตามด้วย /n, m, t, d/ เป็นการไม่มีเสียง /r/ ท้ายพยางค์ และเสียง “แอ” กลายเป็นเสียง “อา” เช่น fan, man, matter เป็น ฟาน /fan/, มาน /man/, มัททา /mata/ ในขณะที่ผู้ที่ตั้งถิ่นฐานในเมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์และเมืองชาร์ลสตัน รัฐนอร์ทคาโรไลนาซึ่งยังมีความสัมพันธ์เหนียวแน่นกับทางลอนดอนก็ปรับสำเนียงตามไปด้วย ทำให้เกิดความต่างในสำเนียงอเมริกันระหว่างคนกลุ่มนี้และกลุ่มอื่นที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทางลอนดอน (Fennell, 2000; Wardhaugh, 1998; Wolfram & Schilling-Estes, 1998)

ภาษาอังกฤษสำเนียงต่าง ๆ ในอเมริกาเหนือ

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แบ่งเป็นห้าสำเนียงหลักคือ สำเนียงตอนเหนือ (Northern) กลาง (Midland) กลางตอนเหนือ (Northern Midland) กลางตอนใต้ (Southern Midland) และใต้ (Southern) โดยจุดเริ่มต้นมาจากแหล่งที่ตั้งรกรากจุดต่าง ๆ ของผู้บุกเบิกรุ่นแรก สำหรับสำเนียงตอนเหนือ กลางตอนเหนือ กลางตอนใต้ และตอนใต้ ความแตกต่างชัดเจนช่วงจุดเริ่มต้นตั้งรกราก (Areas of Settlements) ความแตกต่างทางตะวันตกบางลงเนื่องจากคนจากหลายภูมิภาคอพยพมาอยู่รวมกัน (Wardhaugh, 1998; Wolfram & Schilling-Estes, 1998)

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีความเป็นอัตลักษณ์มากขึ้นเมื่อ Noah Webster ริเริ่มทำพจนานุกรมภาษาอังกฤษแบบอเมริกันขึ้นในปี ค.ศ. 1789 ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมาตรฐานแบ่งเป็นสามประเภทขึ้นอยู่กับบริบท ได้แก่มาตรฐานแบบทางการ (Formal Standard) ใช้ในการเขียน มาตรฐานแบบไม่เป็นทางการ (Informal Standard) ใช้ในภาษาพูดและขึ้นกับภูมิภาค มาตรฐานแบบสื่อสารมวลชน (Network Standard) ซึ่งจะลดลักษณะเด่นของสำเนียงภูมิภาคลง (Wardhaugh, 1998; Wolfram & Schilling-Estes, 1998)

3) ภาษาอังกฤษในแคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

เริ่มแรก ภาษาอังกฤษในแคนาดาใช้ในหมู่คนเชื้อสายอังกฤษที่ย้ายจากอเมริกาไปแคนาดาเนื่องจากยังต้องการอยู่ภายใต้เครือจักรภพ โดยทั่วไปแล้วคล้ายอเมริกันมาก ความต่างที่เห็นได้ชัดอยู่ที่คำศัพท์ เช่น *washroom* ‘public bathroom’, *all-dressed pizza* ‘pizza with all the available toppings on it’, *garburator* ‘in-sink garbage grinder’, *parkade* ‘car parking structure’ (<http://public.oed.com/aspects-of-english/english-in-use/canadian-english/>) (Dollinger, 2017).

ภาษาอังกฤษในออสเตรเลียคล้ายสำเนียง Cockney ในลอนดอน เนื่องจากผู้อพยพรุ่นแรกส่วนใหญ่เป็นอดีตนักโทษ ถึงแม้้ออสเตรเลียจะพยายามสร้างมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย โดยทำพจนานุกรมประจำชาติ (Australian National Dictionary) ภาษาอังกฤษแบบที่ถือเป็นมาตรฐานก็ยังมีใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษสำเนียง RP ส่วนภาษาอังกฤษในนิวซีแลนด์ไม่ต่างจากออสเตรเลียมากนัก คนภายนอกอาจแยกความแตกต่างไม่ได้เลย ความต่างที่เห็นได้ชัดอยู่ที่คำศัพท์ เช่น *banger* ‘sausage’, *bach* ‘bachelor pad’, *bonnet* ‘carhood’, *corker* ‘very good’, *fizzy* ‘soda pop’, *pissed* ‘drunk’ (Kirkpatrick, 2007)

การติดต่อกับนานาประเทศมีผลต่อวิวัฒนาการของภาษา อังกฤษทั้งทางไวยากรณ์ หน่วยคำและคำศัพท์ ความหลากหลายของภาษาอังกฤษตามภูมิภาคเริ่มจาก

การที่ชนเผ่าต่าง ๆ จากทวีปยุโรปตั้งถิ่นฐานในภูมิภาคต่าง ๆ บนเกาะอังกฤษในอดีต ในขณะที่ความหลากหลายของภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งในปัจจุบันเกิดขึ้นจากปัจจัยทางประวัติศาสตร์ การตั้งถิ่นฐาน ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ และปัจจัยทางสังคมเป็นหลัก

ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a Second Language)

ประเทศกลุ่มนี้ได้แก่ประเทศที่เคยอยู่ในเครือจักรภพส่วนใหญ่ที่กระจายอยู่ทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นในทะเลคาริบเบียน หมู่เกาะเวสต์อินดีส์ ทวีปแอฟริกา และทวีปเอเชีย ประเทศเหล่านี้มักประกอบด้วยชนพื้นเมืองที่พูดภาษาต่าง ๆ กัน ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการและภาษากลาง (lingua franca) ประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษในประเทศเหล่านี้ใกล้เคียงกัน คือเมื่ออังกฤษยึดครองอำนาจแล้ว การปกครองและการศึกษากลายเป็นระบบอังกฤษ มีมิชชันนารีซึ่งสอนภาษาอังกฤษและเผยแพร่ศาสนาในขณะเดียวกัน ภายหลังได้รับเอกราชแล้วประชาชนในประเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษร่วมกับภาษาพื้นเมือง ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษาที่สองมีอัตลักษณ์ของแต่ละประเทศอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาพื้นเมือง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสังคมของประเทศเหล่านี้มักจะแบ่งเป็นระดับต่าง ๆ ตามความใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษสำเนียง RP โดยมีสำเนียงที่ใกล้เคียง RP ที่สุดเป็นมาตรฐาน ตัวอย่างของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่จะกล่าวถึงในบทความนี้ได้แก่บางประเทศในทวีปเอเชีย

1) ภาษาอังกฤษในเอเชียใต้

ในเอเชียใต้มีประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ 6 ประเทศ ได้แก่ บังกลาเทศ ปากีสถาน เนปาล ศรีลังกา ภูฏาน และอินเดีย ภาษาอังกฤษในภูมิภาคนี้มีอัตลักษณ์ ประชากรส่วนใหญ่พูดสองภาษาโดยมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ประเทศอินเดียและปากีสถานมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาร่วม (associate language) ในภาษาราชการ สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศอื่น ๆ ในเอเชียใต้ไม่ต่างจากอินเดีย ภาษาอังกฤษมี

ความสำคัญเนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในการศึกษาหาความรู้ การบริหาร และการสื่อสาร ในภูมิภาคที่มีหลายภาษารวมอยู่ในประเทศเดียวกัน ผู้พูดภาษาอังกฤษในเอเชียใต้คิดเป็นจำนวนหนึ่งในห้าของคนทั้งโลก (Crystal, 1995)

ภาษาอังกฤษในอินเดียและศรีลังกา

อังกฤษเริ่มติดต่อกับอินเดียในปี ค.ศ. 1600 (Crystal, 1995) โดยผ่านทางบริษัท British East India Company มิชชันนารีที่มาพร้อมกับเรือของบริษัทนี้มาที่อินเดียหลัง ปี ค.ศ.1659 และ ศรีลังกา ปี ค.ศ.1830 (Kirkpatrick 2007) พวกมิชชันนารีจัดว่าเป็นผู้มีความสำคัญในการเผยแพร่ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นสื่อกลางในการบริหารและการศึกษา ในช่วงแรกพวกมิชชันนารีต้องการเผยแพร่ศาสนา ภายหลังจากชาวอินเดียและศรีลังกาเห็นผลพลอยได้จากภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษทำให้เข้าถึงความรู้ของชาวตะวันตก ในอินเดียมีกลุ่มที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการใช้ภาษาอังกฤษ แต่ในที่สุด มีข้อตกลงว่าภาษาอังกฤษคุ่มค่าแก่การเรียนรู้มากกว่าภาษาสันสกฤตและอาหรับ และชาวอินเดียยินดีเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่น (Crystal, 1995) เมื่อเป็นที่ตกลงเช่นนั้น ภาษาอังกฤษกลายเป็นสื่อกลางสำหรับการศึกษาในอินเดีย และมีมหาวิทยาลัยที่สอนแบบระบบอังกฤษในเมืองใหญ่ที่สำคัญ แม้กระนั้นภายหลังก็ยังมีการโต้แย้งเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวในการศึกษา จึงมีการจัดหลักสูตรสามภาษา (three-language formula) (Crystal, 1995) แต่ไม่สำเร็จ เพราะภาษาที่สามนอกเหนือจากฮินดีและอังกฤษยังไม่สามารถบรรจุในหลักสูตรได้ และยังเป็นปัญหาจนทุกวันนี้ ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมมากกว่าฮินดี สื่อภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นงานเขียน การใช้ภาษาอังกฤษของชาวอินเดียจึงยึดภาษาเขียนเป็นหลักสำหรับศรีลังกา ช่วงแรกโรงเรียนประมาณร้อยละ 90 ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แต่เมื่อศรีลังกาได้รับเอกราช โรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษลดลงเหลือร้อยละ 7 เพราะความต้องการน้อยและไม่ได้มีความหลากหลายทางภาษาพื้นเมืองเท่าอินเดีย (Kirkpatrick, 2007) ภาษา อังกฤษในศรีลังกาใช้ในสาขาวิทยาศาสตร์ การแพทย์ วิศวกรรม การค้าขาย และการท่องเที่ยว และใช้เป็นภาษากลางระหว่างผู้พูดภาษาสิงหล และทมิฬ การผสม

ภาษา (code-mixing) เป็นเรื่องปกติ ในศรีลังกา คนรุ่นใหม่ถือว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาของวิทยาการที่ทันสมัยและวัฒนธรรมของคนรุ่นใหม่ ทั้งในอินเดียและศรีลังกา ภาษาอังกฤษเป็นตัวแทนของชนชั้นสูง ความมีระดับและความทันสมัย ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเพื่อยกฐานะทางสังคม มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการศึกษา ผู้พูดภาษาอังกฤษในอินเดียมีจำนวนมากเป็นที่สามของโลก โดยที่ร้อยละ 4 ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (Crystal, 1995)

ภาษาอังกฤษแบบเอเชียใต้ไม่มีเสียงหนักเบา (stress) ทุกพยางค์ลงเสียงเท่ากันหมด (syllable-timed) เสียง /r/ เป็นเสียงเร็ว เสียง “อิ” และ “อี” เหมือนกันเช่นใน dip และ deep ส่วนเสียง diphthongs กลายเป็น monophthongs เช่น คำว่า coat /kɔw/ และ day /dey/ กลายเป็น /kɔ/ และ /de/ มีคำภาษาอังกฤษจำนวนมากในบริบทของอินเดียที่มีความหมายต่างจากคำที่ใช้โดยผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ตัวอย่างคำเหล่านั้นมีดังนี้

Her face-cut is very impressive. (facial profile)

I came here in a tempo. (a short time)

Fifty students have applied for freeship this year.

(scholarship)

I hope he will do the needful for us. (necessary thing)

(Kirpatrick, 2007)

รูปประโยคภาษาอังกฤษของชาวเอเชียใต้คล้ายกับผู้ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่หนึ่งในหลายประเทศ เช่น article ถูกละไป นอกจาก นั้นแล้วชาวอินเดียส่วนใหญ่ยังไม่สามารถตอบคำถาม negative question ได้เช่น A: You have no objection? B: ??? อีกทั้งไม่สามารถใช้ประโยค indirect speech ได้ถูกต้อง เช่น Tell me where can you meet us. ส่วนใหญ่ใช้ isn't it? สำหรับ tag question เช่น You know it, isn't it? และ He is coming, isn't it? และใช้ present continuous สำหรับ present

tense เช่น Shammi must be knowing my sister. และ We are having our house in Thana. (Kirkpatrick, 2007)

2) ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ประเทศเหล่านี้ได้แก่ ฟิลิปปินส์ บรูไน สิงคโปร์ และมาเลเซีย ซึ่งเคยถูกปกครองโดยประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ บรูไน สิงคโปร์ และมาเลเซีย เคยถูกปกครองโดยอังกฤษ และฟิลิปปินส์โดยอเมริกา

2.1 ภาษาอังกฤษในมาเลเซีย สิงคโปร์และบรูไน

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 มาเลเซียถูกปกครองโดยโปรตุเกส (ค.ศ.1511 – 1640) เนเธอร์แลนด์ (ค.ศ.1640 – 1824) อังกฤษ (ค.ศ.1824 – 1941) และญี่ปุ่น (ค.ศ.1941 – 1944) ตามลำดับ ส่วนบรูไนถูกปกครองโดยอังกฤษช่วงปี ค.ศ.1888 – 1984 ตลอดเวลาที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ภาษาอังกฤษใช้เป็นภาษาทางการศึกษาในมาเลเซียตั้งแต่ปี ค.ศ.1816 นักเรียนมีเชื้อชาติต่างกันไปทั้งจีน อินเดียและมาเลย์ ผู้จบการศึกษาจากสถานศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษสามารถเข้าทำงานในบริษัทอังกฤษหรือศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษได้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่มีระดับในภูมิภาคนี้ ลักษณะของภาษาอังกฤษของชาวสิงคโปร์และมาเลเซียเป็นผลมาจากการศึกษา ซึ่งมีชาวอินเดียเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษด้วย ภายหลังกมาเลเซียได้เอกราชแล้ว ใช้ภาษามาเลย์ (Bahasa Malaysia) เป็นภาษาราชการ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สิงคโปร์ ซึ่งมีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจีนแยกประเทศออกมา ปัจจุบันในมาเลเซียทั้งภาษามาเลย์และภาษาอังกฤษใช้เป็นภาษาหลักในโรงเรียน แต่เนื่องจากรัฐบาลให้ภาษามาเลย์เป็นภาษาราชการ บทบาทของภาษาอังกฤษจึงลดลง แต่ก็ยังใช้ทางการศึกษากการสื่อสารระหว่างชนเผ่าต่าง ๆ การต่างประเทศ ธุรกิจ การเงิน เศรษฐกิจ การแพทย์ และทางศาสนา (Kirkpatrick, 2017)

ส่วนในประเทศสิงคโปร์ ภาษาทางราชการคือ ภาษาอังกฤษ แมนดาริน มาเลย์ และทมิฬ ช่วงแรกการศึกษาของสิงคโปร์เป็นระบบสองภาษา คือ

ภาษาอังกฤษและภาษาราชการอื่นอีกหนึ่งภาษา ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นเครื่องมือประกอบอาชีพ และเป็นที่ยอมรับมากกว่าภาษาอื่น ๆ ปัจจุบันในสิงคโปร์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวที่ใช้เป็นสื่อ กลางทางราชการ ภาษาอังกฤษมีอิทธิพลเหนือภาษาอื่น ๆ นักเรียนต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพราะเขียนง่ายและมีหนังสือให้อ่านมาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวที่ใช้ทางกฎหมาย ระบบบริหาร เศรษฐกิจ การต่างประเทศ และการสื่อสารระหว่างผู้ที่มีภาษาที่หนึ่งต่างกัน ความสามารถทางภาษาอังกฤษของชาวสิงคโปร์เป็นอันดับหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Kirkpatrick 2007)

ในบรูไน การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอย่างเป็นทางการมีขึ้นในช่วง ค.ศ. 1906-1959 ข้อสอบวัดมาตรฐานต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ การสอนระบบสองภาษาของบรูไนถือว่าประสบความสำเร็จพอสมควร ปัจจุบันภาษาอังกฤษใช้ในการสนทนาแบบไม่เป็นทางการในหมู่ผู้มีการศึกษาซึ่งพูดภาษาที่หนึ่งต่างกัน แต่การใช้ภาษาอังกฤษไม่มีผลคุกคามต่อภาษาบรูไนเพราะแต่ละภาษามีบริบทของตน (McLellan et al, 2016). ในขณะที่รัฐบาลบรูไนไม่สนับสนุนสำเนียงภาษาอังกฤษแบบบรูไน ในมาเลเซียและสิงคโปร์มีสำเนียงภาษาอังกฤษซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ มาตรฐาน (Standard Variety) โกล้เคียงภาษาอังกฤษมาตรฐาน (RP) มากที่สุด ใช้ในบริบทที่เป็นทางการ และระดับ colloquial ซึ่งมีภาษาที่หนึ่งปนอยู่ ใช้ในบริบทที่ไม่เป็นทางการ และขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาของผู้ใช้

ด้านการออกเสียง ผู้พูดภาษาอังกฤษในบรูไน มาเลเซียและสิงคโปร์ มีแนวโน้มที่จะทำให้เสียง diphthong เป็น monophthong เช่น ใน rose /rowz/ และ hate /heyɪt/ จะเป็น /ros/ และ /het/ เสียงควบท้ายพยางค์ (final clusters) ลดรูป เช่น recent เป็น /risen/ สระเสียงยาวและสั้นของทั้ง 3 ประเทศเป็นเสียงเดียวกันเช่น dip ไม่ต่างจาก deep ในภาษาอังกฤษแบบบรูไน เสียง th ใน thin และ then เป็น /t, d/ เหมือนใน tin และ den ในภาษาอังกฤษแบบมาเลเซียและสิงคโปร์ /s, z/ เหมือนกันเช่น ใน sin และ zen ส่วนเสียง /r/ ของชาวมาเลเซียเป็นเสียงรวิ้ว (trilled) ด้านศัพท์ คำภาษาอังกฤษใช้ต่างจากในบริบทของภาษาอังกฤษ เช่น missis แปลว่า ภรรยา คำภาษา

พื้นเมืองมีปรากฏในภาษาอังกฤษด้วย เช่น kampong หมู่บ้าน และ makan อาหาร (Kirkpatrick, 2007; McLellan et al, 2016)

แม้ว่าภาษาอังกฤษในสามประเทศข้างต้นมีต้นกำเนิดเดียวกัน แต่สถานภาพในปัจจุบันต่างกันโดยสิ้นเชิงเนื่องจากระบบการปกครองและการศึกษาต่างกัน ในขณะที่ระบบชาตินิยมของมาเลเซียลดความสำคัญของภาษาอังกฤษ บทบาทของภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ก็ลดความสำคัญของภาษาพื้นเมือง มีแต่ในบรูไนเท่านั้นที่รักษาความสมดุลระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาพื้นเมืองไว้ได้

2.2 ภาษาอังกฤษในฟิลิปปินส์

หมู่เกาะฟิลิปปินส์เคยตกอยู่ใต้การปกครองของหลายประเทศ อิทธิพลของประเทศเหล่านั้นยังคงอยู่ในภาษาและวัฒนธรรมของชาวฟิลิปปินส์ ฟิลิปปินส์เคยอยู่ใต้การปกครองของสเปนช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 และตกอยู่ใต้การปกครองของญี่ปุ่นช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง หลังจากนั้นถูกปกครองโดยสหรัฐอเมริกา หลังจากได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1946 ภาษาประจำชาติของฟิลิปปินส์จึงมีสามภาษาคือ ภาษาอังกฤษ สเปน และฟิลิปีโน (Filipino) โรงเรียนในฟิลิปปินส์เริ่มใช้ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1901 ภายใต้นโยบายสองภาษา (Bilingual Policy) โดยสอนภาษาฟิลิปีโน ในวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและภาษา ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาที่ไม่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นเครื่องมือสำหรับการรับวัฒนธรรมอเมริกัน และยังมีประโยชน์ในการทำให้ประเทศมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยไม่ต้องเลือกภาษาพื้นเมืองภาษาใดภาษาหนึ่งมาเป็นภาษาราชการ ช่วงแรกครูสอนภาษาชาวอเมริกันเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษ แต่ภายหลังเป็นครูชาวฟิลิปีโน มาตรฐานของภาษาอังกฤษมีการควบคุมในโรงเรียนที่มีระดับเท่านั้น (Bresnahan, 1979; Espinosa, 1997; Kirkpatrick, 2007)

ถึงแม้ว่ามีผู้ใช้ภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 60 อนาคตของภาษาอังกฤษในฟิลิปปินส์ก็ยังไม่สดใสนัก เพราะภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นที่นิยมในสังคม ผู้ที่สามารถใช้

ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องจริง ๆ มีเพียงร้อยละ 40 ภาษาอังกฤษที่ใช้ในฟิลิปปินส์มีสองสำเนียงหลักคือ ภาษาอังกฤษมาตรฐานแบบฟิลิปปิน (Standard Filipino English) และภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปิน (Filipino English) ภาษาอังกฤษมาตรฐานจัดอยู่ในระดับเดียวกับภาษาอังกฤษมาตรฐานในประเทศอื่น ๆ ใช้ในหมู่ผู้มีการศึกษาและในบริบทที่เป็นทางการ ส่วนภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินใช้ชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินมีการปะปนของภาษาและวัฒนธรรมพื้นเมืองรวมทั้งภาษาสเปนด้วย ภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินทั้งสองแบบใช้ร่วมกันในชีวิตประจำวันแบบสลับสำเนียง (code-switching) ซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุนในโรงเรียน อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันภาษาอังกฤษยังคงเป็นภาษาหลักทางธุรกิจ ราชการ การศึกษาระดับสูงและการติดต่อระหว่างประเทศในขณะที่ภาษาสเปนไม่ได้รับความนิยมเพราะถือว่าเป็นตัวแทนของการเป็นอาณานิคม (Friginal, 2007; Kirkpatrick, 2007)

ภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินส์ มีอัตลักษณ์เด่นชัดมาก เป็นผลมาจากครูผู้สอนชาวฟิลิปปิน ภาษาอังกฤษสำเนียงฟิลิปปินมีลักษณะคล้ายภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษาที่สองในประเทศอื่น ๆ คือไม่มีเสียงหนักเบา ผู้พูดออกเสียงเท่ากันทุกพยางค์ เสียงสั้นยาวของ สระ /i/ และ /u/ ไม่ต่างกัน เช่น dip/deep และ full/fool เป็นเสียงสระเดียวกัน เสียง diphthong /ow/ ใน toe, go, flow จะเป็น /o/ นอกจากเรื่องการออกเสียงแล้ว ยังมีเรื่องอื่นอีกเช่น คำศัพท์ และรูปประโยค คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสังคมฟิลิปปินได้แก่ carnapper ซึ่งแปลว่าโจรขโมยรถ holdupper แปลว่า โจรปล้นทั่วไป cockfighter ผู้เลี้ยงไก่ชน การใช้ชื่อยี่ห้อเรียกสิ่งของเช่น pamper และ colgate และการผสมคำพื้นเมืองกับภาษาอังกฤษ เช่น pulot (honey) boy แปลว่า ชายหนุ่มที่เป็นที่รัก buco juice แปลว่า น้ำมะพร้าว simple tao แปลว่า คนธรรมดา (Kirkpatrick, 2007) ส่วนรูปประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้เฉพาะในสังคมฟิลิปปิน เช่น

Sorry, I'm late. It was so traffic

“ขอโทษที่ฉันมาสายการจราจรติดขัดมาก”

Why are you so high blood again? What's upsetting you?

“ทำไมคุณหงุดหงิดอีกแล้ว อะไรทำให้คุณไม่พอใจ”

(Kirkpatrick, 2007)

ความหลากหลายของภาษาอังกฤษที่ใช้โดยผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยทั่วไปเกิดจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่ง (first language interference) หรืออาจเกิดจากสำเนียงของผู้สอนภาษา เช่น ในกรณีของสิงคโปร์ที่มีครูสอนภาษาอังกฤษมาจากประเทศอินเดีย ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในประเทศเหล่านี้เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ตั้งแต่สมัยอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง และที่ภาษาอังกฤษยังได้รับความนิยมต่อมาเพราะเป็นภาษาที่ใช้ศึกษาหาความรู้ทางตะวันตก ซึ่งใช้สื่อสารกับชนชาติอื่น ๆ ได้ และเป็นเครื่องมือยกฐานะทางสังคม ภาษาอังกฤษแบบภาษาที่สองดังกล่าวเหมือนกับภาษาถิ่นต่าง ๆ ของผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งตรงที่มีคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะในวัฒนธรรมของตน แต่อย่างไรก็ตาม ภาษาอังกฤษแบบที่คนกลุ่มนี้เห็นว่าเป็นมาตรฐานก็ยังเป็นภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและอเมริกาอยู่ดี

ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as Foreign Language)

ประชาชนในประเทศเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติเท่านั้น ประเทศเหล่านี้ไม่เคยเป็นอาณานิคมของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมาก่อน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงไม่มีบทบาทอย่างเป็นทางการ ไม่ได้บังคับใช้ในการศึกษาหรือใช้ติดต่อธุรกิจ สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศเหล่านี้เหมือนกันที่นักเรียนมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเท่านั้น การสอบภาษาอังกฤษโดยเฉพาะไวยากรณ์มักทำให้นักเรียนหมดกำลังใจในการเรียนและนำไปสู่ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่ามาตรฐาน และเป็นที่มาของโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนสอนภาษามากมาย

โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชีย ตัวอย่างของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้แก่ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และสหภาพยุโรป

1) ภาษาอังกฤษในเอเชียตะวันออก

อิทธิพลของภาษาอังกฤษเริ่มเข้ามาในภูมิภาคนี้ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 โดยเริ่มต้นจากประเทศจีน และต่อมาอเมริกาได้บังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศในคริสต์ศตวรรษที่ 19 เกาหลีเป็นประเทศสุดท้ายที่เปิดรับอิทธิพลตะวันตก ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศเหล่านี้มีรายละเอียดมากกว่าประเทศอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะมีนักวิชาการที่ศึกษาเกี่ยวกับประเทศเหล่านี้จำนวนมาก

1.1 ภาษาอังกฤษในจีน

การติดต่อระหว่างอังกฤษและจีนเริ่มเป็นระบบช่วงศตวรรษที่ 18 และต้นศตวรรษที่ 19 การศึกษาภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการริเริ่มโดยกลุ่มมิชชันนารีและกลุ่มหัวก้าวหน้า (Chinese reformers) โรงเรียนของมิชชันนารีเป็นที่นิยมเพราะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อหลักและเชื่อกันว่าภาษาอังกฤษนำไปสู่ความสำเร็จทางธุรกิจบริเวณชายฝั่ง โดยเฉพาะหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 สื่อความบันเทิงจากอังกฤษและอเมริกาแพร่หลาย และอาจารย์มหาวิทยาลัยจบการศึกษาจากตะวันตก ชาวต่างชาติและมิชชันนารีถูกจ้างให้สอนภาษาอังกฤษ (Kirkpatrick, 2007; Silver et al, 1994)

สถานภาพของภาษาอังกฤษในจีนเป็นไปอย่างไม่คงที่ ช่วงปฏิวัติสังคมนิยมหลังจากชัยชนะของพรรคคอมมิวนิสต์ มีการต่อต้านสหรัฐฯ โรงเรียนมิชชันนารีถือเป็นตัวแทนของจักรวรรดินิยม บริษัทต่างชาติถูกปิด ประเทศจีนเป็นพันธมิตรกับรัสเซีย ภาษารัสเซียมาแทนที่ภาษาอังกฤษ ครูสอนภาษาอังกฤษต้องสอนภาษารัสเซียแทน ตั้งแต่ ค.ศ. 1950 เมื่อจีนแยกตัวออกจากรัสเซีย ภาษาอังกฤษกลับมาเป็นภาษาต่างประเทศอันดับหนึ่ง แต่หลังจากนั้นรัฐบาลเหมาเจ๋อตง (ค.ศ.

1893-1976) ไม่ไว้ใจต่างชาติ โรงเรียนหยุดสอนภาษาต่างชาติ และสื่อต่างชาติถูกระงับ แต่ตั้งแต่ ค.ศ. 1970 เป็นต้นไป จีนกลับไปมีสัมพันธภาพที่ดีกับตะวันตก ภาษาอังกฤษจึงมีการเรียนการสอนอีกครั้ง แต่ยังไม่แพร่หลาย เมื่อเปิดประเทศปี ค.ศ. 1978 ถึง 1998 เพื่อพัฒนาความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมอีกครั้ง และถือเป็นเครื่องมือสำหรับทำประเทศให้ทันสมัยและความก้าวหน้าของแต่ละบุคคลภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาบังคับในโรงเรียนมัธยม การสอบเข้ามหาวิทยาลัย การสอบจบการศึกษา และการสมัครงาน แต่ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนจีนยังอยู่ระดับต่ำ เนื่องจากการศึกษาแบบเดิมเน้นไวยากรณ์และคำศัพท์ทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากแต่สื่อสารไม่ได้ และห้องเรียนมีขนาดใหญ่ ทำให้ไม่มีโอกาสฝึกพูด (Bolton & Graddol 2012; China Daily 2016; Lin 2002; Silver et al, 1994; Yang 2000; Zhang 2017)

ระยะหลังจีนเปิดประเทศมากขึ้น ภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมและได้รับความสนใจมากขึ้น โดยเฉพาะช่วงที่จีนเป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิก ปี 2008 นอกจากการเรียนการสอนในโรงเรียนแล้ว ยังมีหลักสูตรภาษาอังกฤษเปิดทั่วประเทศ ชาวจีนกระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ตำราเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเป็นที่ต้องการ มีการเสนอหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษ 9 ปีในโรงเรียน หลักสูตรใหม่ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้โดยเน้นการเขียนและการพูด

อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันความสามารถทางภาษาอังกฤษของชาวจีนยังไม่น่าพอใจเพราะอยู่ในระดับล่าง ๆ ของเอเชีย แต่ในขณะเดียวกันเศรษฐกิจของจีนก็เจริญก้าวหน้าและบริษัทจีนสามารถจ่ายค่าจ้างได้สูงพอกับบริษัทตะวันตก ผู้มีความสนใจภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่จะลดน้อยลง ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ David Graddol ซึ่งเป็นที่ปรึกษาทางการศึกษาในจีนกล่าวว่า แนวโน้มเกี่ยวกับภาษาอังกฤษกำลังจะเปลี่ยนไป มหาวิทยาลัยบางแห่งยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษสำหรับบางสาขา เช่น วิศวกรรม (China Real Time Report 2013) กระทรวงศึกษาธิการลดน้ำหนักคะแนนสอบภาษาอังกฤษ เพราะมีความกังวลเรื่องสมองไหลของชาวจีนที่ใช้ภาษาอังกฤษได้แม้ว่า

เศรษฐกิจของจีนจะดีก็ตาม อีกทั้งความกังวลยังมีในเรื่องการรับวัฒนธรรมและค่านิยมของตะวันตกที่มากับการเรียนภาษาอังกฤษด้วย นอกจากนั้นแล้วชาวจีนเองก็ยังใช้ภาษาจีนไม่ดีพอ ขณะนี้รายการโทรทัศน์ของอเมริกาที่ฉายในจีนถูกยกเลิกและมีการรณรงค์ให้เลิกใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาจีน ด้วยเอาภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ถูกแปลเป็นภาษาจีนเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของภาษา ผลจากนโยบายลดความสำคัญของภาษาอังกฤษในโรงเรียนก็คือ ผู้เรียนหันมาสนใจการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันมีผู้วิจารณ์ว่าค่าเรียนภาษาอังกฤษในสถาบันเอกชนจะแพงขึ้น และทำให้คนจนหมดโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามก็ภาษาอังกฤษก็ยังเป็นที่ต้องการเนื่องจากยังมีผู้ต้องการสมัครเข้าทำงานในบริษัทตะวันตก (China Real Time, 2013; Rui, 2014; Zhang, 2014)

สำหรับการใช้ภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนชาวจีนมีปัญหาหลักเรื่องการออกเสียงและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ระบบเสียงภาษาจีนเป็นระบบวรรณยุกต์คล้ายกับภาษาไทย และไม่มีเสียงหนักเบา (stress and intonation) อีกทั้งยังมีจำนวนสระน้อยกว่าภาษาอังกฤษ ทำให้มีปัญหาเรื่องเสียงสระสั้นยาว เช่นใน ship/sheep, it/eat, และ fit/feet และไม่มีความต่างของเสียง /l/ และ /r/ เช่นใน lead/read ดังนั้น lead/read/lid/rid อาจออกเสียงเหมือนกันหมด นอกจากนี้นักเรียนจีนยังมีปัญหาเรื่องตัวสะกด เพราะโครงสร้างพยางค์ของจีนส่วนใหญ่เป็นพยางค์เปิด ทำให้ไม่ได้ปิดพยางค์ด้วยเสียงพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวจีนอาจละพยัญชนะตัวสุดท้ายของพยางค์ เช่น hill เป็น he หรือเติมเสียงสระข้างท้ายพยางค์ปิด เช่น kill เป็น killer ปัญหาด้านไวยากรณ์คล้ายกับผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทั่วไปคือเรื่อง article, agreement, tense, การละประธานหรือกรรม, การใช้กริยาช่วย, และการสร้างประโยคคำถาม (Kirkpatrick, 2007)

ภาษาอังกฤษในเขตการปกครองพิเศษไต้หวัน

ภาษาอังกฤษเริ่มมีความสำคัญในไต้หวันเมื่อประมาณ 50 ปีที่แล้ว การเรียนภาษาอังกฤษช่วงแรกเริ่มเป็นการเรียนเพื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัย การสอบเป็น

ตัวกำหนดหลักสูตรของโรงเรียนมัธยม ซึ่งเน้นความรู้ด้านไวยากรณ์ นอกจากนั้นแล้วเพื่อเสริมการเรียนรู้ที่โรงเรียน นักเรียนได้หวั่นเรียนพิเศษที่โรงเรียนกวดวิชาของเอกชน เรียกว่า Buxibans ถึงแม้ว่าโรงเรียนกวดวิชาจะสอนทุกวิชา แต่ช่วงปีหลัง ๆ ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างมาก นอกจากมีโรงเรียนกวดวิชาสอนเสริมหลักสูตรในโรงเรียนแล้ว ยังมีโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกด้วย และยังมีโรงเรียนอนุบาลสองภาษาซึ่งแพร่หลายในหมู่ชนชั้นกลางและชั้นสูงในไต้หวันผู้ซึ่งนิยมวัฒนธรรมตะวันตก ครูผู้สอนที่เป็นคนผิวขาวจะได้รับค่าสอนสูงกว่าคนผิวสี (Hsieh, 2010; Sim, 2000)

1.2 ภาษาอังกฤษในญี่ปุ่น

ก่อนมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในญี่ปุ่น ภาษาต่างประเทศที่สอนอยู่คือภาษาดัตช์ ภาษาฝรั่งเศส และภาษารัสเซีย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในญี่ปุ่นเริ่มต้นอย่างเป็นทางการหลังจากการเจรจาทางการค้ากับอังกฤษในปี ค.ศ. 1613 ถึง 200 ปี คือตั้งแต่สมัยเมจิ (เริ่ม ค.ศ. 1867) สืบเนื่องมาจากการเจรจากับสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1858 ทำให้ญี่ปุ่นต้องเปิดประเทศให้ชาวตะวันตก ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาต่างประเทศหลัก รองลงมาคือฝรั่งเศสและเยอรมัน การเรียนภาษาต่างประเทศมีความเกี่ยวข้องกับการทำประเทศให้ทันสมัยแบบตะวันตก ในช่วงแรก ๆ ผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นมิชชันนารีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ชั้นเรียนอยู่ในสถานการศึกษาระดับอุดมศึกษา จุดประสงค์ของการเรียนในระยะแรกคือเพื่อให้ผู้เรียนรับรู้ข้อมูลจากต่างประเทศผ่านการอ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ (Silver et al, 1994)

การพัฒนาประเทศแบบตะวันตกซ้าลงหลังจากญี่ปุ่นชนะจีนในสงครามจีน-ญี่ปุ่น (Sino-Japanese War) ค.ศ.1894-95 และรัสเซียในสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น (Russo-Japanese War) ค.ศ.1904-05 การพัฒนาประเทศถูกแทนที่โดยลัทธิชาตินิยม ครูสอนภาษาและตำราจากต่างประเทศถูกแทนที่โดยครูและตำราญี่ปุ่น ต่อมาภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาหลักเพื่อการอ่านมากกว่าการสื่อสาร และใช้ในการสอบเข้าสถานศึกษาชั้นนำ โดยมุ่งเน้นการท่องจำกฎไวยากรณ์และคำศัพท์เพื่อการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาญี่ปุ่น แต่ช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง (ค.ศ.1939 - 1945) และ

หลังจากนั้นเล็กน้อยการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้รับการสนับสนุนเพราะถือว่าเป็นภาษาของศัตรู แต่หลังสงครามโลกนโยบายก็กลับเป็นแบบก่อนสงครามโลก แม้ภาษาอังกฤษจะไม่ได้เป็นวิชาบังคับแต่เป็นที่เข้าใจกันว่าต้องใช้ในการสอบเข้าโรงเรียนมัธยม และจริง ๆ แล้วโรงเรียนสามารถสอนภาษาต่างชาติใด ๆ ก็ได้ แต่เกือบทุกโรงเรียนก็สอนแต่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น (Silver et al, 1994)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในญี่ปุ่นใกล้เคียงกับอดีตแม้ว่ารัฐบาลมีนโยบายเน้นทักษะการพูด และมหาวิทยาลัยบางแห่งในปัจจุบันเน้นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นเรียนส่วนใหญ่ยังสอนแบบดั้งเดิมคือเน้นการอ่าน ในระดับมัธยมต้น การเรียนการสอนเน้นการเขียนและพูดเพื่อให้เกิดความเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาอังกฤษ แต่เมื่อถึงระดับมัธยมปลายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีพื้นฐานมาจากข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยซึ่งเน้นการอ่านและไวยากรณ์ ทำให้นักเรียนหลายคนหมดความสนใจ หลายคนเข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชาเพื่อเรียนเสริม (Jukus) หรือมีครูสอนพิเศษแบบตัวต่อตัว นอกจากนั้นยังมีสถาบันสอนภาษาอังกฤษของเอกชนซึ่งครูผู้สอนส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง สอนการสอนสนทนาเป็นหลักและยังมีหลักสูตรภาษาอังกฤษตามบริษัทต่าง ๆ สำหรับพนักงานอีกด้วย จุดประสงค์ระดับต้น ๆ ของการเรียนในสถาบันเอกชนได้แก่ เพื่ออาชีพ เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อการเรียนต่อต่างประเทศและเพื่องานอดิเรก นอกจากโรงเรียนและสถาบันเอกชนแล้วยังมีการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุและโทรทัศน์อีกด้วย (Silver et al 1994; Noriguchi 2007)

ในปัจจุบัน จุดประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษในญี่ปุ่นเปลี่ยนจากการเรียนเพื่อสอบเป็นการเรียนเพื่อการสื่อสาร และมีแนวโน้มจะปรับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยโดยการเพิ่มการสอนทักษะฟัง ผลการวิจัยพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะรวมภาษาอังกฤษสำเนียงต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนความสามารถในการสื่อสารกับคนชาติต่าง ๆ ด้วย แต่แม้ว่าจะมีความพยายามในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษในญี่ปุ่นก็ยังคงถือว่าไม่มีประสิทธิภาพ

เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียง (Noriguchi, 2007; Silver et al, 1994)

ภาษาญี่ปุ่นทำให้ชาวญี่ปุ่นประสบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมากเนื่องจากความแตกต่างทางเสียง โครงสร้างของพยางค์รวมทั้งด้านไวยากรณ์ ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นต่างจากภาษาอังกฤษมากเพราะภาษาญี่ปุ่นมีโครงสร้างเป็นประธาน ซึ่งต่อด้วยกรรม และกริยา อีกทั้งไม่มีการระบุ tense, number และ agreement ที่กริยาและยังมีความต่างปลีกย่อยอื่น ๆ อีกมากมาย (Silver et al, 1994)

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาญี่ปุ่น (English Loan Words 'Wasei-eigo')

ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีคำภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในภาษาญี่ปุ่นอย่างมากมาย เนื่องจากอิทธิพลทางเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมของอังกฤษและสหรัฐอเมริกา หลายคำใช้อย่างเป็นทางการ ที่จริงแล้วก่อนการติดต่อกับประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่นก็ได้รับคำยืมจากประเทศตะวันตกมาแล้วตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 16 เช่น gurusu “แก้ว” จากภาษาดัชท์ และ tubuko “บุหรี่” จากภาษาโปรตุเกส เมื่อญี่ปุ่นเปิดประเทศในสมัยเมจิช่วงกลางศตวรรษที่ 19 รัฐบาลพยายามรับเทคโนโลยีตะวันตกโดยคงจิตวิญญาณของญี่ปุ่นไว้ เพื่อพัฒนาประเทศและเพื่อแข่งขันกับประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ และพยายามเรียนรู้จากประเทศตะวันตกให้มากที่สุด คำยืมต่าง ๆ มาพร้อมกับความรู้ด้านวิทยาศาสตร์จากตะวันตกซึ่งมีทั้งคำยืมประเภทที่ยืมมาโดยตรง (borrowing) และการแปลแบบตรงตัว (loan translation) คำยืมจากภาษาเยอรมันมักเกี่ยวข้องข้องกับการแพทย์ ส่วนภาษาฝรั่งเศสเป็นคำยืมด้านอาหารและจากภาษาอังกฤษด้านการค้า หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากสหรัฐอเมริกาอย่างมาก ช่วงปี 1980 มีบันทึกว่าคำยืมเกินครึ่งของคำยืมทั้งหมด 28,000 คำ ที่ยืมหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองมาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งหลายพันคำมาจากสื่อสารมวลชนที่แพร่หลายตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 คำยืมต่าง ๆ แตกต่างจากต้นฉบับในหลายกรณี เช่น การออกเสียง การตัดพยางค์ การผสมคำ หรือแม้แต่ว่าความหมาย (Kay, 1995) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สำหรับการออกเสียง เนื่องจากโครงสร้างของพยางค์ภาษาญี่ปุ่นเป็นพยางค์เปิด คือแต่ละพยางค์ส่วนใหญ่จบด้วยสระ เช่น beddo และ toiletto คือ bed และ toilet ในภาษาอังกฤษ ตามลำดับ พยางค์ปิดถูกเติมเสียงสระข้างหลังเพื่อให้เป็นพยางค์เปิด เสียงควบกล้ำถูกค้นโดยสระ เช่น kurimu สำหรับ cream และ miruku สำหรับ milk อีกทั้งจำนวนพยัญชนะของภาษาญี่ปุ่นมีน้อยกว่าพยัญชนะในภาษาอังกฤษ ทำให้คำหลายคำในภาษาอังกฤษที่ยืมมามีเสียงต่างจากต้นแบบ เช่น heddhon คือ headphone และ rimujin คือ limousine คำยืมหลายคำถูกตัดพยางค์เช่น terebi สำหรับ television และ masukomi สำหรับ mass communication ส่วนการผสมคำภาษาอังกฤษเพื่อให้เป็นคำภาษาญี่ปุ่น เช่น pureigaido มาจาก 'play + guide' แต่แปลว่า ticket office hai sensu มาจาก high sense แต่แปลว่า good taste in fashion คำยืมบางคำมีความหมายต่างจากต้นฉบับเล็กน้อย เช่น manshon มากจาก mansion แต่แปลว่า อพาร์ทเมนต์ราคาแพง potto มาจาก pot แต่แปลว่ากระติกน้ำร้อน การแปรรูปแบบและความหมายของคำยืมเกิดขึ้นจากการปรับคำยืมเพื่อให้เข้ากับสังคมญี่ปุ่น และการที่ผู้ใช้ไม่ได้มีความผูกพันทางวัฒนธรรมกับคำต้นแบบ (Kay, 1995)

1.3 ภาษาอังกฤษในเกาหลีใต้

ช่วงคริสต์ศตวรรษ 16 ถึง 19 เมื่ออิทธิพลตะวันตกแผ่เข้ามาในเอเชียตะวันออก ชาวเกาหลีไม่สนใจภาษาอังกฤษเลย เกาหลีจึงเป็นประเทศสุดท้ายในภูมิภาคเอเชียตะวันออกที่ทำสัญญาการค้ากับประเทศตะวันตก ในช่วงนั้นผู้สนใจวิชาการตะวันตกถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากราชสำนักเนื่องจากนโยบายชาตินิยมและความต้องการปิดประเทศ แต่อิทธิพลทางการค้าของประเทศตะวันตกและการทำสัญญาทางการค้ากับอเมริกาในปี ค.ศ. 1882 ทำให้เกาหลีใต้เปิดโรงเรียนภาษาอังกฤษสำหรับล่ามในปี ค.ศ. 1883 ภาษาอังกฤษเข้ามาในเกาหลีใต้ผ่านมิชชันนารี พ่อค้า และนักวิชาการซึ่งสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กในชั้นเรียนที่ใช้แต่ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ การเรียนภาษาอังกฤษได้รับการสนับสนุนจนถึงปี 1905 หลังจากที่เกาหลีตกเป็นเมืองประเทศราชของญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษกลายเป็นสัญลักษณ์ของการต่อต้านอิทธิพลของ

ญี่ปุ่น ผู้มีการศึกษากลุ่มหนึ่งแสดงตัวว่าเข้าข้างสหรัฐอเมริกา เรียกตัวเองว่า “the independence club” จัดตั้งหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับแรก แต่ช่วงนั้น การพัฒนาทางด้านภาษาอังกฤษช้าลงเนื่องจากญี่ปุ่นต้องการให้ชาวเกาหลีใช้ภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาอังกฤษก็ยังเป็นวิชาบังคับในโรงเรียน ภาษาอังกฤษกลายเป็นเครื่องมือในการปลอ่ยข่าวลือ (propaganda) และการต่อต้านอำนาจของญี่ปุ่นโดยกลุ่มชาตินิยมในเกาหลี (Park, 2009)

หลังสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950-1953) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นที่นิยม เนื่องจากการค้ากับนานาชาติโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ภาษาอังกฤษใช้สื่อสารกับกองทัพสหรัฐฯ รัฐบาลทหารต้องการคนที่สื่อสารได้ทั้งสองภาษา ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำหรับการใช้งานและเกี่ยวพันกับความมั่งคั่งในสังคม ทำให้ผู้ใช้ภาษามีโอกาสในอนาคตมากขึ้น การเรียนภาษาอังกฤษแพร่หลายมากขึ้นตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1960 เริ่มมีชาวเกาหลีที่สอนภาษาอังกฤษ หลังจากกีฬาโอลิมปิกปี 1988 ภาษาอังกฤษเชื่อมโยงกับความเป็นโลกาภิวัตน์ และการแข่งขันกับนานาชาติและได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลมากขึ้น ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำหรับการทำการค้าระดับนานาชาติด้วย ในสังคมเกาหลีใต้ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษได้รับการนับหน้าถือตาในสังคมถึงแม้ว่ามีเพียงไม่กี่บริษัทที่กำหนดให้ลูกจ้างพูดภาษาอังกฤษ ในหมู่เยาวชน ภาษาอังกฤษเป็นสัญลักษณ์ของความก้าวหน้าและเสรีภาพ และยังมีภรณ์รงค์ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการของเกาหลีอีกด้วย แต่ก็มี การต่อต้านเพราะขัดกับลัทธิชาตินิยม (Cho, 2004, Park, 2009; Park & Abelmann, 2004)

การใช้ภาษาอังกฤษของชาวเกาหลีได้มีปัญหาค้างกับประเทศอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือแม้แต่ประเทศอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ปัญหาหลัก ๆ คือการออกเสียงและไวยากรณ์ ภาษาเกาหลีไม่มี voiced consonants ชาวเกาหลีจึงมีปัญหาเกี่ยวกับเสียง /b, d, g, v, z/ นอกจากนั้นแล้วเสียง /f, v/ ก็ไม่มีในภาษาเกาหลีอีกด้วย อีกทั้งไม่มีความต่างของ /w, v/ และมีปัญหาในการแยกเสียง voiced และ voiceless ส่วนโครงสร้างพยางค์ของเกาหลีเป็นพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC)

และไม่มีเสียงควบกล้ำ ชาวเกาหลีมักใส่สระระหว่างพยัญชนะสองเสียงที่ติดกัน เช่น plight เป็น polite อีกทั้งเสียงสระของเกาหลีก็ต่างจากภาษาอังกฤษ เช่น เสียง “อู” ไม่มีในภาษาเกาหลี จึงต้องใช้ “โอ” แทน ภาษาเกาหลีเหมือนภาษาเอเชียหลายภาษาตรงที่ไม่มีการเน้นเสียง (stress) ทำให้เสียงภาษาอังกฤษทุกพยางค์หนักเท่ากันหมด สำหรับปัญหาด้านไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษมีโครงสร้างประโยคเป็น ประธาน กริยา กรรม แต่ภาษาเกาหลีใช้ ประธาน กรรม กริยา ทำให้ผู้เรียนชาวเกาหลีประสบความลำบากในการสร้างประโยคภาษาอังกฤษ ข้อแตกต่างอื่น ๆ เกี่ยวกับโครงสร้างประโยคได้แก่ relative clause ซึ่งอยู่หน้าคำที่มาขยาย (Cho, 2004, Park & Abelmann, 2004)

1.4 ภาษาอังกฤษในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ก่อนหน้าที่ประเทศในบริเวณคาบสมุทรอินโดจีนมีการติดต่ออย่างเป็นทางการกับทางตะวันตกในศตวรรษที่ 19 นั้น อินโดนีเซียถูกปกครองโดยเนเธอร์แลนด์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1799 และหลังจากนั้น 60 ปี ก็ถูกปกครองโดยทั้งเนเธอร์แลนด์และโปรตุเกส อินโดนีเซียถูกปกครองโดยอังกฤษในปี ค.ศ. 1814 เท่านั้น แต่ในปี ค.ศ. 1815 ก็กลับไปเป็นของเนเธอร์แลนด์ดังเดิม สำหรับประเทศที่เคยอยู่ภายใต้อิทธิพลของประเทศตะวันตกในบริเวณแหลมอินโดจีน ได้แก่ เมียนมาร์ ลาว กัมพูชา และ เวียดนามนั้นเป็นผลมาจากการชิงอำนาจระหว่างประเทศอังกฤษกับฝรั่งเศส ช่วงศตวรรษที่ 19 เมียนมาร์ถูกครอบครองโดยอังกฤษเพราะพรมแดนใกล้กับอินเดีย ขณะที่เวียดนาม ลาว และกัมพูชา ถูกปกครองโดยประเทศฝรั่งเศส ประเทศไทยเปรียบเสมือนประเทศกันชน (buffer state) ระหว่างสองมหาอำนาจ เมื่อทุกประเทศได้เอกราชในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญด้านการศึกษาในฐานะภาษาต่างชาติ ยกเว้นเมียนมาร์

การที่อังกฤษเคยผนวกดินแดนเมียนมาร์กับอินเดียทำให้เมียนมาร์เป็นประเทศเดียวในคาบสมุทรอินโดจีนที่รัฐบาลกำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นอนุบาล อีกทั้งสนับสนุนการเรียนแบบสองภาษา (bilingual education) โดยการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษล้วนในสองปีสุดท้ายของชั้นมัธยม แต่ทว่าสภาพ

เศรษฐกิจและการเมืองไม่สามารถทำให้แผนดังกล่าวสัมฤทธิ์ผลได้ เพราะประชากรร้อยละ 40 ไม่เคยเข้าโรงเรียนและร้อยละ 75 ของคนที่เข้าโรงเรียนไม่จบชั้นประถม (Lwin 2000) ระบบการศึกษาของเมียนมาร์ยังต้องพัฒนาอีกมาก การเรียนการสอนในปัจจุบันใช้ภาษาพม่าเป็นหลัก สำหรับประเทศที่เคยอยู่ใต้การปกครองของประเทศฝรั่งเศสซึ่งได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนามนั้น ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศที่สอนในโรงเรียนช่วงที่ยังไม่ได้รับเอกราช แต่อิทธิพลของฝรั่งเศสไม่ได้กระจายไปถึงถิ่นทุรกันดาร ถึงแม้ว่าฝรั่งเศสจะยังมีอิทธิพลต่อประเทศเหล่านี้จนถึงปัจจุบัน หลังได้รับเอกราชแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่เลือกเรียนภาษาอังกฤษ (Kounnavongsa, 2013; Richardson, 1993; Thompson, 2014; Thinh, 2006)

ส่วนประเทศอินโดนีเซีย หลังจากได้รับเอกราช ได้พัฒนาระบบการศึกษาของตนขึ้น ในช่วงแรกการเรียนภาษาอังกฤษมุ่งที่การอ่าน ต่อมาจุดประสงค์พัฒนาเป็นการเรียนเพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่ออาชีพ เพื่อการอ่าน เขียนและพูดและจุดประสงค์ในปัจจุบันคือการสื่อสาร ส่วนวิธีการสอนในช่วงแรกเริ่มเป็นการแปลเพื่อเรียนไวยากรณ์ (Grammar Translation) แต่ในปัจจุบันพัฒนามาเป็นการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) มีผู้กล่าวว่า แม้จะเป็นเมืองประเทศราชของเนเธอร์แลนด์ถึง 350 ปี ประชาชนอินโดนีเซียส่วนใหญ่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ (Bire, 2010) ส่วนทางด้านสังคมของอินโดนีเซีย ช่วงที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ปกครองประเทศ เฉพาะชนชั้นสูงที่พูดภาษาดัตช์ แต่หลังได้รับเอกราชแล้วภาษาอินโดนีเซีย (Bahasa Indonesia) ได้รับเลือกให้เป็นภาษาประจำชาติเพื่อทำให้ประเทศเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อย่างไรก็ตามในปัจจุบันภาษาอินโดนีเซียกำลังได้รับความนิยมลดลงเพราะมีภาษาอังกฤษเข้ามาแทนที่ ครอบครัวที่มีฐานะจะนิยมโรงเรียนเอกชนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ นักเรียนจากโรงเรียนเหล่านี้นิยมใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ภาษาอินโดนีเซียจึงกลายเป็นภาษารองเพื่อแก้ปัญหาหนี้ รัฐบาลอินโดนีเซียวางแผนบังคับให้โรงเรียนเอกชนใช้ภาษาอินโดนีเซียเป็นสื่อการสอน (Onishi, 2010)

สำหรับประเทศไทย ซึ่งไม่เคยเป็นเมืองประเทศราชของประเทศตะวันตกนั้น การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน เริ่มตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 และเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นที่นิยมมากที่สุด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษวิวัฒนาการมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่ การแปลเพื่อเรียนไวยากรณ์ (Grammar Translation) จนถึงการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ถึงแม้ว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยจะพัฒนาขึ้นจากเมื่อสองทศวรรษที่แล้ว แต่โดยรวมยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ เนื่องจากการขาดบุคลากรคุณภาพ และการควบคุมคุณภาพการศึกษาที่ยังไม่เคร่งครัดและทั่วถึง

การใช้ภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยทั่วไปมีปัญหาคล้ายกับประเทศที่อื่น ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในเอเชียคือ ปัญหาด้านไวยากรณ์ เช่น เรื่อง article, agreement, tense, การละประธาน หรือกรรม การใช้กริยาช่วย และการสร้างประโยคคำถาม การออกเสียงไม่มีเสียงหนักเสียงเบา ชาวเมียนมาร์มีปัญหาเรื่องตัวสะกด /p, t, k/ ซึ่งมักจะไปและการแทรกสระระหว่างเสียงควบกล้ำเช่น split เป็น /sapit/ (Lwin, 2000) ผู้พูดชาวอินโดนีเซีย มีปัญหาเรื่องตัวสะกด /t, d/ ซึ่งมักจะไป ส่วนเสียง th เช่นในคำว่า thin และ then ออกเสียงคล้ายกับ tin และ den เช่นเดียวกับผู้พูดชาวไทย (Bire, 2010)

สำหรับอดีตเมืองประเทศราชของฝรั่งเศสเช่น ลาว กัมพูชา และเวียดนาม ภาษาฝรั่งเศสยังถือว่าเป็นภาษาของคนระดับสูง และรัฐบาลฝรั่งเศสยังคงให้การสนับสนุนด้านต่าง ๆ แต่ความนิยมเรียนภาษาฝรั่งเศสลดลง สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศเหล่านี้เหมือนกับประเทศอื่น ๆ ในปัจจุบันที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นที่ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาสำหรับความก้าวหน้าในการทำงานซึ่งจะนำไปสู่อนาคตที่ดีกว่า นอกจากนั้นภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาของประชาคมอาเซียนอีกด้วย ความนิยมเรียนภาษาอังกฤษนำไปสู่การเปิดโรงเรียนสอนพิเศษภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางเหมือนกับประเทศอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาต่างประเทศ ปัญหาที่ประเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่ประสบอยู่ก็คือระบบการศึกษายังไม่ได้มาตรฐานและยังขาดแคลนบุคลากรคุณภาพ

1.5 ภาษาอังกฤษในยุโรป

เยอรมันเป็นประเทศแรก ๆ ที่ติดต่อกับอังกฤษด้านการค้าและศาสนา ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 8 ส่วนประเทศฝรั่งเศสติดต่ออย่างเป็นทางการกับอังกฤษเมื่อมีการสมรสระหว่างราชวงศ์อังกฤษและราชวงศ์ของแคว้นนอร์ม็องดีของฝรั่งเศส ถึงแม้ว่าภายหลังประเทศอังกฤษจะถูกปกครองโดยราชวงศ์นอร์ม็องดีเริ่มตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 11 ช่วงนั้นก็มิแต่ชนชั้นสูงเท่านั้นที่พูดภาษาฝรั่งเศสซึ่งใช้อย่างแพร่หลายในทวีปยุโรป ในขณะที่หลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม ภาษาอังกฤษมีอิทธิพลมากขึ้น วรรณกรรมและสิ่งพิมพ์วิชาการจากอังกฤษแพร่หลายไปยังฝรั่งเศสและเยอรมัน ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 ถึง 19 ภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อชีวิตชาวฝรั่งเศสและเยอรมันในหลาย ๆ ด้าน และเป็นภาษาต่างชาติภาษาแรกที่ชาวเยอรมันเรียน ภาษาเยอรมันรับคำยืมจากภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก ศัพท์ด้านการเมือง เช่น Adverse, Bill และ Debatte และวรรณกรรมเช่น Romantisch นอกจากนั้นมีการผสมภาษา (code-mixing) และการสลับภาษา (code-switching) ด้วย อิทธิพลดังกล่าวทำให้มีการต่อต้านจากชาวเยอรมันบางกลุ่ม ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ภาษาอังกฤษครอบคลุมหลาย ๆ ด้านของชีวิตชาวเยอรมัน เช่น กฎหมาย การเมือง ธุรกิจ การโฆษณา วิทยาศาสตร์ งานวิจัย สื่อสารมวลชน และการศึกษา ทางด้านสังคมชาวเยอรมันมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ชาวเยอรมันพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษอยู่ แม้ว่าคนที่พูดภาษาอังกฤษคนนั้นจะพูดภาษาเยอรมันได้ก็ตาม แม้ว่าภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในภาษาเยอรมันมาก แต่ไม่ได้มีสถาบันทางภาษาที่จะรับผิดชอบเรื่องนี้ (Hilgendorf, 2007; Truchot, 2002)

ชาวฝรั่งเศสต่างจากชาวเยอรมันมาก ชาวฝรั่งเศสมีความเป็นชาตินิยมสูง โดยเฉพาะเมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาฝรั่งเศส และมีความพยายามที่จะใช้ภาษาฝรั่งเศสแทนที่จะยืมคำภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสได้ออกกฎหมายเพื่อสนับสนุนภาษาฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1994 (Loi Tubon) ซึ่งบังคับว่าเงินรัฐบาลจะ

สนับสนุนแต่งงานวิจัยที่เขียนเป็นภาษาฝรั่งเศสเท่านั้น เอกสารสัญญาต่าง ๆ ต้องเป็นภาษาฝรั่งเศส รายการวิทยุโทรทัศน์และข้อมูลผู้บริโภคต้องเป็นภาษาฝรั่งเศส ภาษาที่ใช้ในระบบการศึกษาต้องเป็นภาษาฝรั่งเศส (Truchot, 1997) แต่ด้วยการแพร่หลายของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน หนังสือพิมพ์ Telegraph รายงานว่าวิทยาลัยการบริหารแห่งชาติ (National School of Administration) ของฝรั่งเศส จะบังคับใช้ภาษาอังกฤษในการสอบเข้าในปี 2018 เพื่อให้มั่นใจว่าผู้นำของชาติพูดภาษาอังกฤษได้ European Commission (2012) พบว่าชาวฝรั่งเศสมีความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสูงเป็นอันดับสองในทวีปยุโรปรองจากชาวอิตาลี ความสามารถและความมั่นใจแตกต่างกันออกไปตามช่วงอายุ ในขณะเดียวกัน BBC.com รายงานว่ารัฐบาลฝรั่งเศสอนุญาตให้มหาวิทยาลัยในฝรั่งเศสใช้ภาษาอังกฤษในการสอนได้ เพื่อดึงดูดนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งมหาวิทยาลัยธุรกิจและรัฐศาสตร์ใช้นโยบายนี้มา 15 ปี แล้ว และหนังสือพิมพ์ฝ่ายซ้ายรายงานว่าขณะนี้วิชาในระดับอุดมศึกษาจำนวน 760 วิชา สอนเป็นภาษาอังกฤษ (Allen, 2015; Mitchell, 2013; Poirier, 2013; Samuel, 2010)

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีการใช้อย่างกว้างขวางในภูมิภาคยุโรป เป็นภาษาหลักทางธุรกิจ และในการประชุมวิชาการและวิทยาศาสตร์ อีกทั้งเป็นภาษาที่นิยมใช้ทั้งในการตีพิมพ์งานวิชาการและในวงการบันเทิง เนื่องจากสามารถใช้สื่อสารกับคนในภูมิภาคอื่น ๆ ได้ สำหรับประเทศตอนเหนือของภูมิภาคยุโรป ภาษาอังกฤษเป็นเสมือนภาษาที่สอง ในขณะที่ตอนใต้ภาษาอังกฤษยังไม่เป็นที่นิยมเท่าแต่ก็กำลังพัฒนาขึ้น ในตุรกี ภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับการทำงานและการศึกษาและในแคว้นที่คนพูดภาษาน้อยสองภาษา ภาษาอังกฤษจะเป็นหนึ่งในนั้น (Borzykowski, 2017; euractive.com, 2013; Truchot, 1997; telegraph.co.uk, 2010)

ในสหภาพยุโรป เคยมีการเสนอว่าภาษาอังกฤษควรเป็นภาษากลางของสหภาพยุโรป เพื่อการทำงานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยลดค่าใช้จ่ายสำหรับการแปลเอกสารเป็นภาษาต่าง ๆ ของสมาชิก ซึ่งจะช่วยให้ประเทศในสหภาพรวมกันเป็นอันหนึ่งเดียวกันยิ่งขึ้น เพราะปัจจุบัน 80% ของเอกสารภายในสหภาพก็เป็น

ภาษาอังกฤษอยู่แล้ว (economist.com, 2017; Morgan, 2016; Mitchell 2013; Oltermann, 2013; Samuel, 2010)

บทสรุป

ข้อมูลข้างต้นนำเสนออิทธิพลของภาษาอังกฤษต่อประเทศต่าง ๆ ในโลก และความหลากหลายของภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ ซึ่งแบ่งเป็นสามกลุ่มหลักคือ กลุ่มวงใน วงนอก และวงขยาย (Inner Circle, Outer Circle, and Expanding Circle) หรือผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง สอง และ ภาษาต่างประเทศตามลำดับ สามกลุ่มนี้ ต่างกันที่บริบทการใช้ ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งคือคนในประเทศอังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลีย แคนาดา และนิวซีแลนด์ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้ในโรงเรียนและใช้เป็นภาษาทางการ เช่น ใน อินเดีย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ เป็นต้น ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ในโรงเรียนและในภาษาทางการ แต่ใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่เกี่ยวกับต่างประเทศ เท่านั้น เช่น ในญี่ปุ่น ไทย เกาหลี จีน และลาว เป็นต้น

สำหรับสาเหตุการแพร่หลายของภาษาอังกฤษซึ่งเกิดจากอำนาจทางด้าน เศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกา นั้น อาจมีผู้ตั้งข้อสงสัยว่าถ้าในอนาคต ประเทศจีนกลายเป็นผู้นำในแขนงดังกล่าว ภาษาจีนจะแทนที่ภาษาอังกฤษหรือไม่ สิ่งที่จะเป็นไปได้ก็คือจะมีผู้เรียนภาษาจีนมากขึ้นแต่ผู้เรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะภายนอกประเทศจีนไม่น่าจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด เพราะภาษาอังกฤษยังคงเป็นตัวแทนของความเป็นตะวันตก และความทันสมัย ในการประชุมระดับนานาชาติของศูนย์ภาษาซีมีโอ (SEAMEO RELC) ที่ประเทศสิงคโปร์ เคยมีผู้ตั้งคำถามว่าภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ จะมีลักษณะเฉพาะของตนมากจนกระทั่งกลายเป็นคนละภาษาหรือไม่ ซึ่งเคยมีตัวอย่างในอดีตมาแล้ว เช่น ภาษาอังกฤษเก่า (Old English) ที่เคยเป็นภาษาถิ่นของภาษาเยอรมันเก่าหรือภาษาสเปนและฝรั่งเศส ซึ่งแปรมาจากภาษาละติน การที่ภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ

จะต่างกันมากเสียจนกลายเป็นต่างภาษาเป็นไปได้ยากในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งผู้พูดต่างยึดถือมาตรฐานเดียวกันคือภาษามาตรฐานแบบอังกฤษหรืออเมริกา แม้แต่ผู้พูดภาษาอังกฤษในประเทศอินเดีย ออสเตรเลีย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ ที่มีภาษาอังกฤษแบบของตนซึ่งมีอัตลักษณ์ ก็ยังใช้มาตรฐานของประเทศอังกฤษและอเมริกา และในปัจจุบันเทคโนโลยีทำให้การตีพิมพ์และเผยแพร่ข้อมูลเป็นไปได้ง่าย อีกทั้งมาตรฐานของภาษาอังกฤษมีบันทึกอยู่ในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และในระบบ Internet ด้วย คนที่พูดภาษาเดียวกันในต่าง ๆ พื้นที่และต่างวัฒนธรรมสามารถสื่อสารกันได้ง่าย รวมถึงความพยายามสื่อสารกับชาวต่างชาติโดยใช้ภาษาเดียวกันจะทำให้การกลายของภาษาเป็นไปได้ยาก ซึ่งต่างจากในสมัยโบราณเช่นในคริสต์ศตวรรษที่ 8 ที่งานเขียนเป็นสิ่งที่หายาก เพราะต้องเขียนด้วยมือและผู้อ่านออกเขียนได้ก็มีน้อย นอกจากนั้นแล้วการคมนาคมทางไกลก็ถูกสกัดกั้นโดยอุปสรรคทางภูมิศาสตร์เช่น มหาสมุทร ภูเขา และระยะทาง

สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นคือผู้ที่พูดภาษาอังกฤษจะมีมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ปัจจุบันภาษาอังกฤษใช้เป็นภาษาสื่อสารของกลุ่มประเทศอาเซียน แม้ว่าสามประเทศสมาชิกเคยเป็นอาณานิคมของประเทศฝรั่งเศส ในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรปภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมมากกว่าภาษาฝรั่งเศสซึ่งเป็นภาษาทางการที่ใช้ในการประชุมสำคัญ ๆ ภาษาอังกฤษใช้สื่อสารในการประชุมย่อยและการสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ ทั้งนี้เป็นเพราะภาษาอังกฤษเป็นที่นิยมเรียนในทวีปยุโรป อีกทั้งในปัจจุบันประเทศในโลกตะวันตกมีการแข่งขันและความร่วมมือเรื่องการศึกษา การพัฒนาทางเทคโนโลยีและทางเศรษฐกิจ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษากลางในสถาบันการศึกษา และบริษัทนานาชาติสำหรับสหภาพยุโรปแล้วการใช้ภาษาอังกฤษจะช่วยประหยัดงบประมาณทางการแปลภาษาในเอกสารให้เป็น 24 ภาษาของประเทศสมาชิก (Mitchell, 2013; Oltermann, 2013; Poirier, 2013; Samuel, 2010) และแม้ว่าอังกฤษออกจากการเป็นสมาชิกสหภาพยุโรปในปี ค.ศ. 2017 (Brexit 2017) แล้ว ภาษาอังกฤษก็ยังคงรักษาสถานภาพการเป็น “ภาษาทำงาน” (“working language”) ร่วมกับ ภาษาฝรั่งเศส และ ภาษาเยอรมัน เพราะเป็นภาษาต่างประเทศที่ชาวยุโรปส่วนใหญ่เลือกเรียน และใช้สื่อสารกับทั่วโลกได้

(economist.com, 2017; Morgan 2016; Snel, 2017; Carey, 2016; theguardian.com 2017)

แต่ว่าการใช้ภาษาอังกฤษก็นำไปสู่ความเสี่ยงต่อการสาบสูญของภาษาพื้นเมือง เช่นในทวีปอเมริกา (Native Americans) ออสเตรเลีย (Aborigines) และ นิวซีแลนด์ (Maoris) ในอินโดนีเซียภาษาประจำชาติคือบาฮาซา (Bahasa Indonesia) กลายเป็นภาษาลำดับสอง (second class) ความเสี่ยงนี้มีแนวโน้มที่จะกระทบประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมากกว่าประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในขณะที่เดียวกันประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศก็จะต้องต่อสู้มากขึ้นเพื่อให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนในประเทศทัดเทียมกับประเทศอื่น ๆ สถานะของภาษาอังกฤษในประเทศต่าง ๆ ในโลกอาจไม่คงที่ ขึ้นอยู่กับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม บทความนี้นำเสนอเพียงภาพสถานะปัจจุบันของภาษาอังกฤษในโลกในช่วงประมาณหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมาเท่านั้น ในการสอนวิชาภาษานานาชาติ (World Englishes) หนังสือเรียนไม่สามารถเป็นเอกสารอ้างอิงเพียงชิ้นเดียวได้ เพราะข้อมูลอาจล้าสมัยภายในครึ่งทศวรรษ แหล่งข้อมูลอื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร โทรทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีบทบาทสำคัญในการให้ข้อมูลที่ทันสมัย และเป็นที่น่าสนใจว่าข้อมูลบางส่วนในบทความนี้จะล้าสมัยในอีกหนึ่งทศวรรษข้างหน้าเช่นกัน

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

- Allen, P. (2015, Feb 15). France demands that its future leaders must speak English. *The Telegraph*. Retrieved from <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/france/11414245/France-demands-that-its-future-leaders-must-speak-English.html>
- Ballard, K. (2001). *The frameworks of English: Introducing language structures*. Basingstoke: Palgrave.
- Biber, D., Johansson, S., Leech, G., Conrad, S., & Finegan, E. (1999). *Longman grammar of spoken and written English*. Harlow, England: Pearson Education Limited.
- Bire, J. (2010). Mismatch English education in Indonesia. *Linguistika*, 1-19.
- Bloomer, A., Griffiths P., & Merrison, A. (2005) *Introducing language in use: A course book*. Oxon: Routledge.
- Bolton, K. & Graddol, D. (2012). English in China today. Retrieved from [http://www3.ntu.edu.sg/home/kbolton/pdf/\(2012\)%20Bolton%20and%20Graddol.pdf](http://www3.ntu.edu.sg/home/kbolton/pdf/(2012)%20Bolton%20and%20Graddol.pdf)
- Borzykowski, B. (2017, Mar 20). The international companies using only English. Retrieved from <http://www.bbc.com/capital/story/20170317-the-international-companies-using-only-english>
- Bragg, M. (2011). *The adventure of English: The biography of a language*. New York: Arcade Publishing.

- Braine, M. (1971). The acquisition of language in infant and child. In C. E. Reed (ed.), *The learning of language* (pp. 7-95). New York: Appleton-Century-Crofts.
- Bresnahan, M. I. (1979). English in the Philippines. *Journal of Communication*, 29(2), 64-71.
- Carey, D. (2016, Jul 19). English will remain the working language of the EU after Brexit. *The Irish Times*. Retrieved from <https://www.irishtimes.com/opinion/english-will-remain-the-working-language-of-the-eu-after-brex-1.2725840>
- China Daily. (2016, Dec 26). English education in China. *China Daily*. Retrieved from http://www.chinadaily.com.cn/china/2016-12/26/content_27771940.htm
- China Real Time Report. (2013, Nov 07). English may be losing its luster in China. *The Wall Street Journal*. Retrieved from <https://blogs.wsj.com/chinarealtime/2013/11/07/learning-english-may-be-losing-its-luster-in-china/>
- Cho, B. (2004). Issues concerning Korean learners of English: English education in Korea and some common difficulties of Korean students. *The East Asian Learner*, 1, 31-36.
- Chomsky, N. (1959). [Review of the book *Verbal Behavior*]. *Language*, 35(1), 26-58.
- Crystal, D. (1995). *The Cambridge encyclopedia of the English language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dollinger, S. (2017). Canadian English. Retrieved from <http://public.oed.com/aspects-of-english/english-in-use/canadian-english/>

- Durkin, P. (2017). Middle English—an overview. Retrieved from <http://public.oed.com/aspects-of-english/english-in-time/middle-english-an-overview/>
- The Economist. (2017, May 13). Britain is leaving the EU, but its language will stay. *The Economist*. Retrieved from <https://www.economist.com/news/europe/21721861-despite-jean-claude-junckers-joke-anglophones-should-rest-easy-britain-leaving-eu-its>.
- Espinosa, D. (1997). English in the Philippines: Global issues in language education. Retrieved from <https://aboutphilippines.ph/documents-etc/English-in-the-Philippines.pdf>
- European Commission. (2012, June). Europeans and their languages. *Special Eurobarometer 386*. Retrieved from http://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/archives/ebs/ebs_386_en.pdf
- Euractiv. (2013, Sep 30). Eurostat: English reinforces its status as Europe’s ‘lingua franca’. Retrieved from <https://www.euractiv.com/section/languages-culture/news/eurostat-english-reinforces-its-status-as-europe-s-lingua-franca/>
- Fennell, B. A. (2000). *A history of English: A sociolinguistic approach*. Malden, MA: Blackwell.
- Friginal, E. (2007). Outsourced call centers and English in the Philippines. *World Englishes*, 26(3), 331–345.
- Gass, S. M. (1997). *Input, interaction, and the second language learner*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum and Associates.

- Gershaw, D. A. (1987). A line on life: Do you speak “motherese”?
Retrieved from http://www.dr.davespsychologypage.homestead.com/Communication_with_Motherese.
- Gleason, J. B. (1958). The child’s learning of English morphology. *Word*, 14, 150-77.
- Gleason, J. B. (1967). *Do children imitate?*. Paper presented at International Conference on Oral Education of the Deaf, Lexington School for the Deaf, New York City.
- Görlach, M. (1990). *Studies in the History of the English Language*. Heidelberg: Carl Winter.
- Graddol, D. (1996). *English: History, diversity, and change*. London: Routledge.
- Hilgendorf, S. K. (2007). English in Germany: Contact, spread and attitudes. *World Englishes*, 26(2), 131-148.
- Hsieh, P. J. (2010). The impact of globalisation on foreign language education policy in Taiwan – Policy initiatives and industrial demand. *The International Journal of Educational and Psychological Assessment*, 5, 237-254.
- Jenkins, J. (2006). *World Englishes: A resource book for students*. London: Routledge.
- Jotikasathira, P. (2006). *Introduction to the English language: System and structure*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Kachru, B. (1992). *The other tongue: English across cultures*. Chicago: University of Illinois Press.

- Kay, G. (1995). English loanwords in Japanese. *World Englishes*, 14(1), 67-76.
- Kirkpatrick, A. (2007). *World Englishes*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Kounnavongsa, S. (2013). An overview of the state of language policy/practice in Lao PDR. Retrieved from <http://bruneiusprogramme.org/wp-content/uploads/2013-Forum-Publication-Complete.66-67.pdf>
- Krashen, S. (1985). *The input hypothesis: Issues and implications*. London: Longman.
- Lin, L. (2002). English education in present-day China. *ABD*, 33(2), 1-2. Retrieved from <http://www.accu.or.jp/appreb/09/pdf33-2/33-2P008-009.pdf>
- Lwin, T. (2000). *Education in Burma (1945-2000)*. [Part of doctoral thesis at the University of Newcastle, UK.]
- McCrum, R., MacNeil, R., & Cran, W. (2003). *The Story of English*. London: Penguin Books.
- McLellan, J., Haji-Othman, N. A., & Deterding, D. (2016). *The language situation in Brunei Darussalam*. Singapore: Springer Science + Business Media.
- McNeill, D. (1966). Developmental psycholinguistics. In F. Smith and G. Miller (eds.), *The genesis of language: A psycholinguistic approach* (pp. 15-84). Cambridge, MA: MIT Press.
- Moerk, E. (1991). Positive evidence for negative evidence. *First Language*, 11, 219-51.

- Mitchell, N. (2016, Feb 3). Universities compete by teaching in English. Retrieved from <http://www.bbc.com/news/business-35429233>
- Morgan, S. (2016, June 29). English will remain an official language of the EU. Retrieved from <https://www.euractiv.com/section/languages-culture/news/english-will-remain-an-official-language-of-the-eu/>
- Noriguchi S. (2007, Mar 30). Japan needs to improve English education system. *China Daily*. Retrieved from <http://www.chinadaily.com>
- Oltermann, P. (2013, Apr 24). Something in common: Should English be the official language of the EU. *The Guardian*. Retrieved from www.theguardian.com.
- O'Grady, W. (2005). *How children learn language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oldin, T. (1989). *Language Transfer*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Onishi, N. (2010, July 25). As English spreads, Indonesians fear for their language. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com/2010/07/26/world/asia/26indo.html>
- Park, J. S. (2009). *The local construction of a global language: Ideologies of English in South Korea*. Boston, MA: Mouton de Gruyter.
- Park, S. J., & Abelmann, N. (2004). Class and cosmopolitan striving: Mothers' management of English education in South Korea. *Anthropological Quarterly*, 28(4), 645-672.

- Pennycook, A. (1994). *The cultural politics of English as an international language*. Harlow, Essex, UK: Longman Group UK; New York: Longman.
- Poirier, A. (2013, May 22). *Franglais row: Is the English language conquering France?*. Retrieved from <http://www.bbc.com/news/magazine-22607506>
- Pongpairroj, N. (2002). Thai university undergraduates' errors in English writing. *Journal of Language and Linguistics*, 20, 66-99
- Richardson, M. (1993, Oct 16). French declines in Indochina, as English booms. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com/1993/10/16/style/16iht-lang.html>
- Rui, Y. (2014). China's removal of English from Gaokao. Retrieved from <https://ejournals.bc.edu/ojs/index.php/ihe/article/download/5424/4857>
- Samuel, H. (2010, Jan 9). English invasion 'threatens French language more than Nazis did'. *The Telegraph*. Retrieved from <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/france/6952462/English-invasion-threatens-French-language-more-than-Nazis-did.html>
- Saville-Troike, M. (2012). *Introducing second language acquisition* (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Silver, R. E., Hu, G., & Iino, M. (1994). *English language education in China, Japan, and Singapore*. Graduate Programmes and Research Office, National Institute of Education, Nanyang Technological University.

- Sim, K. (2000). The true history of Taiwan. *National Taipei University*. Retrieved from www.taiwannation.com.tw
- Singleton, D. (2005). The Critical Period Hypothesis: A coat of many colours. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 43, 269-285.
- Smith, F. (1992). *To think: In language, learning and education*. New York: Teachers College Press.
- Snape, N., & Kupisch, T. (2017). *Second language acquisition: Second language systems*. London: Macmillan Education.
- Snel, I. (2017, Feb 20). Using English in the EU after Brexit: “If we don’t have the UK, we don’t have English.” Retrieved from <https://euroculturer.eu/2017/02/20/euif-we-dont-have-the-uk-we-dont-have-english/>
- Swain, M. (1985). Communicative competence: Some roles of comprehensible input and comprehensible output in its development. In S. M. Gass, & C. Madden (Eds.), *Input in second language acquisition* (pp. 235-253). Rowley, MA: Newbury House.
- The Telegraph (2010, Oct 4). English becomes Europe's second language. Retrieved from <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/8041916/English-becomes-Europes-second-language.html>
- The Guardian. (2017, May 5). Brexit: English is losing its importance in Europe, says Juncker. Retrieved from <https://www.theguardian.com/politics/2017/may/05/brexit-english-is-losing-its-importance-in-europe-says-juncker>

- Think, D. H. (2006). *The role of English in Vietnam's foreign language policy: A brief history*. Paper presented at 19th Annual EA Education Conference.
- Thompson, I. (2014, Nov 7). Lao. Retrieved from <http://aboutworldlanguages.com/lao>
- Tangtorrith, N. (2009). *Beyond the classroom: Input, output, and motivation*. [Unpublished manuscript], Department of Education, Simon Fraser University, Burnaby, Canada.
- Truchot, C. (2002). *Key aspects of the use of English in Europe*. Marc Bloch University, Strasbourg. [Unpublished Report, DGIV, Council of Europe].
- Truchot, C. (1997, March). The spread of English: From France to a more general perspective. *World Englishes*, 16(1), 65-67.
- Wardhaugh, R. (2006). *An Introduction to Sociolinguistics*. Malden, MA: Blackwell.
- Win, T. T. (2003). *Burmese English accent*. Paper presented at Seventh Annual Meeting of the Southeast Asian.
- Wolfram, W., & Schilling-Estes, N. (1998). *American English: Dialects and variation*. Malden, MA: Blackwell Publishers.
- Wolfram, W. (1991). *Dialects and American English*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Yang, Y. (2000). History of English education in China (1919-1998). Retrieved from <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED441347.pdf>

Zhang, C. (2017, Feb 28). English in China today and the influence of education reform. Retrieved from <https://thewarwickeltezine.wordpress.com/2017/02/28/163/>

2202207 Elements of Spoken English Course Text, English Department, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

2202224 Introduction to English Sound System and Structure Course Text, English Department, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

2202324 Phonetics for English Pronunciation Course Text, English Department, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

ภาษาไทย

อุดม วโรตม์ลิขิตดิษฐ์. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2518.

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษปริทัศน์ เป็นหนังสือที่เขียนขึ้นโดยคณาจารย์ผู้สอนรายวิชาสายภาษาและภาษาศาสตร์ของภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-มหาวิทยาลัย เพื่อร่วมเฉลิมฉลองวโรกาสที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช-กุมารี เจริญพระชนมายุครบ 60 พรรษาในวันที่ 2 เมษายน พุทธศักราช 2558 โดยมุ่งเผยแพร่ความรู้สาขาต่างๆ ของภาษาอังกฤษที่มีการเรียนการสอนในคณะอักษรศาสตร์ไปยังประชาชนทั่วไป เพื่อให้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออ่าน พุด ฟัง เขียน ที่แก้แล้วมีอะไรเป็นองค์ประกอบ และพื้นฐานระดับลึก และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศมีลักษณะที่สำคัญอย่างไร ตลอดจนสถานะของภาษาอังกฤษที่ใช้ในส่วนต่างๆ ของโลกเป็นอย่างไร

หนังสือในชุดความรู้พื้นฐานของคณะอักษรศาสตร์เล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสแง่มุมและแขนงต่างๆ อันประกอบกันเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน อีกทั้งเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้ที่ประสงค์จะศึกษาภาษาอังกฤษในเชิงเปรียบเทียบกับภาษาไทยได้เข้าใจและวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาทั้งสองได้ดีขึ้น

